

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DOUGLAS ADAMS

Dirk Gently Serisi

**RUHUN UZUN
KARANLIK ÇAY SAATI**

KABALCI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DOUGLAS ADAMS

Dirk Gently Serisi

RUHUN UZUN KARANLIK ÇAY SAATI

"Harika bir şekilde garip... Öyle paragraflar var ki uzun uzun ve yüksek sesle gülmeden okumak imkânsız..."

The Boston Sunday Herald

Yolculardan biri uçak biletini kontrol ettirdiği sırada Londra'nın Heathrow Havaalanı birden turuncu bir ateş kürenin içinde yok olur. Patlama Tanrı'nın işi olarak görülür. "Ancak hangi tanrının?" diye merak eder Dedektif Dirk Gently. Hangi Tanrı Oslo'ya gidecek 15.37 uçuşunu yakalamak için Heathrow Havaalanı'nda takılıyordur ki! Tüm bunların bu sabah kafasında son zamanların popüler şarkısı *Hot Potato*'nun çaldığını fark eden Dirk'in son -ve sona kalan- müşterisiyle ne alakası vardır?

Aşırı derecede kirli buzdolabı travması ve başıboş kartalın düşmanca tavırları arasında, Süper Dedektif Dirk Gently evrenin gizemlerini bir kez daha çözecek...

"Şapık'tan daha komik, P. G. Wodehouse'un hikâyelerinden daha sakin ve Savaş ve Barış'tan daha kısa... *Ruhun Uzun Karanlık Çay Saati*, göze çarpan mizah duygusuyla Adams'ın ikinci derece kıymetli bir diğer cevheri."

The Birmingham News

"Zekice ve komik... Douglas Adams, astronomik komikliğe/saçmalığa/absürtlüğe ulaşan bir ıvır zıvırlar dünyası yaratıyor."

The New York Times Book Review

www.kabalcı.com.tr

2 kitaplık dizinin ikinci cildi

ISBN 978-975-997-213-4

9

789759 972134

www.kabalcıyayinevi.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DOUGLAS ADAMS
RUHUN UZUN KARANLIK ÇAY SAATİ

Kabalcı Yayınevi: 388
Bilimkurgu-Fantastik Kurgu Dizisi: 28

Douglas (Noel) Adams (1952-2001): Cambridge, İngiltere doğumlu Adams, yirmili yaşlarının ortasında, yani 1978-80 yılları arasında *Dr Who* adlı TV dizisinde editör olarak çalışıyordu, ama asıl ününü BBC için radyo oyunu biçiminde yaratıp geliştirdiği *Otostopçunun Galaksi Rehberi* adlı çalışmasıyla kazanacaktı. Ulaştığı büyük popülarlığın ardından ilk kez 1979 yılında kitap olarak yayımlanan *Otostopçunun Galaksi Rehberi* zaman içinde beş kitaptan oluşan ve bilimkurgu yazının kült dizilerinden biri haline gelecekti; öylesine büyük bir beğeni kazanmıştı ki radyo oyunu, roman, televizyon dizisi, bilgisayar oyunu, tiyatro oyunu, çizgi roman, hatta bir banyo havlusu şeklinde çok çeşitli biçimlere bürünüyordu.

Karısı ve kızıyla birlikte yaşamakta olduğu Santa Barbara, California'da 11 Mayıs 2001 tarihinde aniden ölen Douglas Adams hakkında daha ayrıntılı bilgilere ulaşmak istiyorsanız internetten www.douglasadams.com adlı siteyi ziyaret edebilirsiniz.

Douglas Adams
The Long Dark Tea-Time of the Shoul
Copyright © Serious Productions Ltd 1988
Originally published in Great Britain by William Heinemann Ltd.

Ruhun Uzun Karanlık Çay Saati © Kabalcı Yayınevi, 2012
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Birinci Baskı: Eylül 2012

Yayın Yönetmeni: Murat Ceyişakar
Düzelti: Kemal Kırar

Kapak Tasarımı: Gökçen Yanlı

KABALCI YAYINEVİ
Gülbahar Mah. Cemal Sahir Sok. Çelik İş Merkezi No. 16 D Blok
Mecidiyeköy-İstanbul
Tel.: (0212) 347 5451 Faks: (0212) 347 5464
yayinevi@kabalcı.com.tr www.kabalcıyayinevi.com
internette satış: www.kabalcı.com.tr
Sertifika No. 11245

KÜTÜPHANE BİLGİ KARTI
Cataloging-in-Publication Data (CIP)

Adams, Douglas
Ruhun Uzun Karanlık Çay Saati
1. Modern Mizah 2. Gerçeküstü Mizah

ISBN 978 975 997 213 4

Baskı: Ezgi Matbaası (0212) 452 2302
Sanayi Cad. Altay Sok. No. 14 Çobançeşme Yenibosna-İstanbul
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <http://www.rantey.org>
Sertifika No: 12142

DOUGLAS ADAMS

RUHUN UZUN KARANLIK ÇAY SAATİ

Çevirmen: Sevil Cerit

KABALCI YAYINEVİ

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Jane için

1

Yeryüzünde konuşulan hiçbir dilde “havalimanı kadar güzel” diye bir deyimın olmayışı bir rastlantı sayılamaz.

Havalimanları çirkindir. Bazıları ise çok çirkin. Bazılarının ulaştığı çirkinlik derecesi ise ancak özel bir gayretin sonucu olabilir. Bu çirkinliğin nedeni havalimanlarının yorgun, öfkeli ve bavullarının Murmansk’a inmiş olduğunu az önce keşfetmiş insanlarla dolu olması (*Murmansk Havalimanı, bu şaşmaz kurala tek istisnadır*) ve mimarların genel olarak bu ruh halini tasarımlarında yansıtmaya çalışmalarıdır.

Mimarlar kaba şekiller ve sinir bozucu renklerle bu yorgunluk ile öfke duygusunu vurgulamak istemişlerdir. Onların amaçları, yolcuyu bavullarından veya sevdiklerinden sonsuza kadar ayırma işini zahmetsizce yapmak; pencereleri, uzaktaki kravat askılarını veya geceleyn gökyüzünde Küçük Ayı’nın o günkü yerini işaret eden oklarla yolcuyu şaşırtmak; işlevsel olduğu için mümkün olan her yerde su tesisatını öne çıkarmak ve muhtemelen işlevsel olmadığı için yolcu çıkış kapılarının yerini gizlemektir.

Bulanık bir ışık deniziyle bulanık bir gürültü denizi arasında sıkışmış olan Kate Schechter, durdu ve kararsızlık içinde bocaladı.

Londra’dan Heathrow Havalimanı’na kadar bütün yol boyunca kararsızlık yaşamıştı. Batıl inançları, hatta dini inançları olan birisi değildi, sadece Norveç’e uçması gerektiğinden pek emin olmayan bir kişiydi. Fakat kendisinin Norveç’e uçmasını Tanrının da eğer bir

tanrı varsa (ve eğer evrenin yaratılışı sırasında parçacıkların yerini belirleyebilmiş herhangi bir tanrısal varlık, çok küçük bir olasılıkla da olsa, M4 karayolu üzerindeki trafiği yönetmekle de ilgileniyorsa) istemediğine inanması gittikçe daha çok kolaylaşıyordu. Biletlerle ilgili bütün o sorunlar, kediye bakması için bir kapı komşusunun bulunması, sonra kapı komşusu tarafından bakılması için kedinin bulunması, çatının aniden akmaya başlaması, kaybolan para cüzdanı, havanın bozması, kapı komşusunun beklenmedik ölümü, kedinin gebeliği, bütün bunların hepsi tanrısal boyutlar almaya başlayan toplu bir engelleme kampanyasına benziyordu.

Taksi sürücüsü bile *-sonunda bir taksi bulabildiği zaman-* "Norveç mi?" demişti. "Oraya niçin gitmek istiyorsun?" Hemen, "Aurora borealis!" veya "Fiyordlar!" diye bir yanıt veremediği ve bir an kararsız görünüp dudağını ısırduğu için, adam "Anladım" demişti. "Bahse girerim, seni oraya sürükleyen şey, adamın biri. Bak sana ne diyeceğim, ona bu işi unutmasını söyle. Tenerife'ye git."

Bu da bir fikirdi.

Tenerife.

Hatta, kısa bir an için de olsa, kendi evini düşünmeye cesaret edebilmişti.

Sessizce taksinin penceresinden trafiğin öfke dolu karmaşasını seyretmiş ve burada hava ne kadar soğuk ve berbat olsa da Norveç'te olabileceğinin yanında hiç kalır, diye düşünmüştü.

Hiç şüphesiz, evin hali de daha iyi olamazdı. Şimdi ev de Norveç gibi buzlarla kaplı olmalıydı.

Buzlarla kaplı ve yerden fışkıran *-soğuk havayı içine alarak Altıncı Caddenin donmuş yamaçları arasından savuran-* buhar gayzerleriyle bezenmiş.

Otuz yıllık yaşamının seyir defterine hızlı bir bakış onun hiç şüphesiz bir New Yorklu olduğunu ortaya çıkaracaktı. Bu şehirde çok az yaşamış, hayatının çoğunu ondan sabit bir uzaklıkta geçirmiş olsa da... Los Angeles, San Francisco, Avrupa ve beş yıl önce *-New York'ta bir taksi çağırma kazasında yeni evlenmiş olduğu kocası*

Luke'u kaybetmesinden sonra- Güney Amerika'da şaşkın bir dolaşma dönemi.

New York'un onun evi olduğu ve orayı özlediği fikrinden hoşlandı, fakat aslında tek özlediği şey pizza idi. Herhangi bir pizza değil, telefon edip istediğinde kapıya getirdikleri türden bir pizza. Tek gerçek pizza buydu. Evden dışarıya çıkmamanızı ve kırmızı kâğıt peçetelere bakarak bir masada oturmanızı gerektiren bir pizza üzerinde ne kadar fazladan "pepperoni" ve ançüez olsa da, gerçek pizza değildi.

Yaşamayı en çok sevdiği yer, onu çıldırtan pizza problemi dışında, Londra'ydı. Niçin orada kimse pizzayı eve getirmezdi? Niçin kimse pizzanın ön kapınıza sıcak bir karton kutu içinde gelmesinin onun doğasının en önemli özelliği olduğunu anlamazdı? (*Onu yağ geçirmeyen kâğıttan kaydırdığınızı ve televizyonun karşısında ikiye katlanmış dilimler halinde yediğinizi!*) Aptal, kendini beğenmiş, miskin İngilizlerin temel eksikliği neydi ki, bu basit ilkeyi anlayamıyorlardı! Belirsiz bir neden yüzünden hiçbir zaman birlikte yaşamayı öğrenemediği ve kabul edemediği tek hayal kırıklığı buydu ve hemen hemen ayda bir defa morali çok bozulur, bir pizza lokantasına telefon eder ve tarif edebileceği en büyük ve en zengin pizzayı *-aslında üzerinde fazladan bir pizza olan pizzayı-* ısmarlar ve tatlı bir sesle onu eve getirmelerini isterdi.

"Nereye?"

"Eve getirin. Size adresi vereyim."

"Anlamadım. Gelip onu almayacak mısınız?"

"Hayır. Eve getirmeyecek misiniz? Adresim."

"Ama biz bunu yapmıyoruz, efendim."

"Neyi yapmıyorsunuz?"

"Yani eve getirmek..."

"Ne! Eve getirmiyor musunuz? Sizi doğru mu duydum acaba?"

Bu karşılıklı konuşma kısa zamanda hoş olmayan argomsu bir söz atışmasına dönüşürdü. Bunun sonucunda kendini tükenmiş ve eli ayağı titrer bir halde buluyor, fakat ertesi sabah kendisini çok,

ama çok daha iyi hissediyordu. Diğer bütün yönleriyle, bir insanın tanışmayı umacağı en tatlı huylu insanlardan biriydi.

Fakat bugün onun sınırlarını zorlayan bir gündü.

Karayolunda korkunç bir trafik sıkışıklığı vardı ve uzakta yarıp sönen mavi ışıklar bunun nedeninin önlerinde bir yerlerde bir kaza olduğunu açıkça gösterince Kate daha çok gerginleşmişti. Sonunda, kazanın yapan araçların yanından yavaş yavaş geçtikleri sırada gözlerini ısrarla diğer taraftaki cama dikmişti.

Sonunda ineceği yere vardığında para bozmak zorunda kalan taksi sürücüsü huysuzlanmıştı. Paranın üstünü verebilmesi için dar pantolonunun ceplerinde bir sürü homurtulu arayış gerekmişti. Hava ağır ve gök gürültülüydü ve şu anda, Heathrow Havalimanı 2 numaralı terminalinin ana kayıt salonunun ortasında ayakta duruyor, Oslo'ya uçuş için kayıt masasını bulamıyordu.

Sakince ve derinden nefes alarak ve Jean-Philippe'yi düşünmemeye çalışarak bir an için hiç kımıldamadan durdu.

Jean-Philippe, taksi sürücüsünün doğru bir şekilde tahmin etmiş olduğu gibi, Norveç'e gitme nedeniydi, fakat aynı zamanda Norveç'in onun gitmesi için hiç de iyi bir yer olmadığı fikrine kapılmasının da nedeniydi. Bu yüzden onu düşünmek Kate'in kafasını karıştırıyordu. Yapılacak en iyi şey onun hakkında hiçbir şey düşünmemek, fakat sanki zaten gideceği yer orasıymış gibi Norveç'e gitmekti. O zaman el çantasının yan cebine sıkıştırılmış kartın üzerinde adamın yazmış olduğu otelde ona rastlarsa, çok şaşıracaktı.

Aslında adamı orada bulmak zaten kendisi için şaşırtıcı olacaktı. Büyük bir olasılıkla bulacağı şey, hiç beklenmedik bir şekilde Guatemala, Seul veya Tenerife'ye çağrılmış olduğunu ve onu oradan arayacağım söyleyen bir mesajdı. Jean-Philippe şimdiye kadar tanımış olduğu en sürekli şekilde ortada olmayan bir kişiydi. Adam bir serinin son noktasıydı. Luke'u sarı renkli büyük bir Chevrolet'e kaptırdığından beri, birbirini izleyen bir dizi bencil adamın onda uyandırmış olduğu oldukça hoş heyecanlara garip bir şekilde bağışlı olmuştu.

Bütün bu düşüncelere zihnini kapamaya çalıştı, hatta bir saniye için gözlerini kapadı. Diledi ki, gözlerini yeniden açtığı zaman önünde “Norveç’e bu taraftan” diye yazan bir levha olsun ve bir daha ne bu ne de başka bir şey hakkında düşünmek zorunda kalmadan onu izleyebilsin.

Bu, diye düşündü daha önceki bir düşünce silsilesini sürdürerek galiba dinlerin başlama şekli ve bir sürü dini tarikatın havalimanlarının çevresinde toplanıp yeni müritler arama nedeni. Onlar burada bulunan insanların çok zayıf, şaşkın ve herhangi bir rehberliği kabul etmeye hazır olduklarını biliyorlar.

Kate yeniden gözlerini açtı ve çok tabii olarak hayal kırıklığına uğradı. Fakat bir iki saniye sonra, o nedeni bilinmez sarı kalın tişörtler içinde nedeni bilinmez bir öfke seline kapılmış bir Alman grubunun kaynaşan uzun dalgası bir an için bölündü ve Kate onların arasından Oslo için kayıt masasını kısa bir an görebildi. Giysi torbasını omzuna atarak oraya doğru yöneldi.

Masada onun önünde tek bir kişi sırada duruyordu ve adamın, görüldüğü kadarıyla, bir sorunu vardı veya sorun yaratan belki de kendisiydi.

İriyari, etkileyici derecede iri ve gelişmiş -hatta uzmanca geliştirilmiş- vücutlu bir adamdı. Fakat aynı zamanda Kate’in tam olarak kestiremediği bir şekilde kesinlikle tuhaf görünümlü bir adamdı. Kadın onda tuhaf görünen şeyin ne olduğunu tam olarak çıkaramadı, ancak hemen adamı o anda düşüneceği şeyler listesine almamaya karar verdi. İnsan beynindeki merkezi işlem ünitesinin sadece yedi adet hafıza kayıt yeri olduğunu söyleyen bir makale okuduğunu hatırladı, buna göre eğer zihninizde aynı anda yedi şey varsa, daha sonra başka bir şey düşünürseniz, ilk yediden bir tanesi hemen ortadan kayboluyordu.

Hızla birbirinin peşi sıra yedi tane şey düşündü: Uçağı yakalayıp yakalayamayacağını. Bugünün özellikle berbat bir gün olduğunun kendi kurumsu mu olduğunu. Çana yakın bir şekilde gülümseyen, fakat nefes kesecek şekilde kaba davranan havayolu

personelini. Diğer dükkânlara göre daha ucuz olması gereken, fakat esrarengiz bir şekilde öyle olmayan gümrüksüz satış mağazalarını. Yolculuğunun parasını ödemekte yardımcı olacak, havalimanları üzerine bir magazin makalesi için ilham gelip gelmediğini. Giysi torbasının öbür omzunu daha az mı acıtacağını. Son olarak, bu konudaki bütün karşı niyetlerine rağmen, Jean- Philippe'i düşündü.

Önünde durup tartışan adam aklından çıkıp gitmişti.

Ancak Tannoy Havalimanı'nda Oslo'ya uçuş için çağrının yapıldığı son anons onu önündeki durumla ilgilenmeye zorladı.

İriyari adam kendisine birinci mevki bir yer ayrılmamış olduğu için sorun yaratıyordu. Buna aslında birinci mevki bilet almamasının neden olduğu daha yeni anlaşılmıştı.

Kate'in morali, varlığının en dip noktasına indi ve orada alçak sesle homurdanarak dolaşmaya başladı.

Bu sırada önündeki adamın bir bileti bile olmadığı ortaya çıktı ve tartışma öfke içinde daldan dala atlayarak havayolu kayıt memuresinin fiziksel görünüşü, kişisel nitelikleri, atalarının kimler olduğu, geleceğin ona ve çalıştığı havayoluna ne gibi sürprizler hazırladığı gibi konuları ele aldıktan sonra bir şans eseri olarak adamın kredi kartı konusuna geldi.

Adamın kredi kartı yoktu.

Yeni tartışmalar başladı, bu seferkiler çeklerle ve havayolunun niçin onları kabul etmediği üzerineydi.

Kate saatine uzun, yavaş ve öldürücü bir bakış attı.

"Özür dilerim." dedi konuşmayı keserek. "Bu daha uzun sürecek mi? Oslo uçağına binmem lazım."

Kız, "Şu anda bu beyle ilgileniyorum." dedi... "Sadece bir saniye sonra size bakacağım."

Kate başıyla onayladı ve nazik bir şekilde sadece bir saniyenin geçmesini bekledi.

"Sorun şu ki, uçak kalkmak üzere." dedi o zaman. "Tek bir çantam var, biletim var, rezervasyonum var. İsim otuz saniyede biter. Kesmekten nefret ediyorum ama otuz saniye için uçağıma kaçır-

maktan daha çok nefret edeceğim. Demem gerçek otuz saniye, bizi bütün gece burada tutacak olan otuz tane 'sadece bir saniye' değil."

Kayıt memuresi dudak boyasının bütün parlaklığını Kate'e çevirdi, fakat daha ağzını açmadan iriyarı sarışın adam geriye döndü ve adamın yüzünün yarattığı etki biraz akıl karıştırıcıydı.

"Ben de" dedi adam, öfkeli bir şekilde Kuzey Avrupalı bir sesle ağır ağır konuşarak, "Ben de Oslo'ya uçmak istiyorum"...

Kate ona bakakaldı. Adamın bir havalimanına çok uyumsuz bir görünümü vardı veya havalimanı onun yanında uyumsuz kalıyordu.

"İyi öyleyse" dedi Kate: "Karşılaştığımız güçlülere bakılacak olursa, ikimiz de uçağı kaçıracamız. Sorunu çözemez miyiz? Niçin takılıp kaldık?"

Kayıt memuresi o cana yakın, ölümcül gülümsemesini sergiledi ve "Havayolu çek kabul etmiyor." dedi. "Bu bir şirket politikası."

"Tamam, ben kabul ediyorum." dedi Kate, kendi kredi kartını masaya koyarak. "Bayın biletini buradan alın, ben de ondan bir çek alırım."

Kendisine yavaş bir şaşkınlıkla bakan iriyarı adama, "Tamam mı?" diye ekledi. Adamın gözleri iri ve mavi renkteydi ve zamanında bir yığın buzula bakmış olduğu izlenimini veriyordu. Aşırı derecede kendini beğenmiş ve aynı zamanda şaşkın gözler.

"Tamam mı?" diye tekrarladi iş bilir bir edayla. "Adım Kate Schechter. İki 'c', iki 'h', iki 'e' ve bir T, bir 'r' ve bir 's' var. Eğer bu harflerde bir eksiklik olmazsa, banka harflerin sıralanmasında sorun çıkartmıyor. Kendileri de doğrusunun ne olduğunu bilmiyorlar."

Adam küçük bir onay işaretiyle başını ona doğru hafifçe eğdi. Ona iyi kalpliliğı, nezaketi ve anlayamadığı Norveççe bir kelime için teşekkür etti ve uzun zamandır böyle bir şeyle karşılaşmadığını, onun cesur bir kadın ve başka bir Norveççe kelime olduğunu ve ona borçlu olduğunu söyledi. Sonra aklına yeni gelmiş gibi ekledi, çek defteri yoktu.

"Tamam!" dedi Kate, yolundan döndürülmemeve kararlı olarak. El çantasından bir kâğıt parçası buldu ve kayıt masasından bir

kalem olarak kâğıdın üzerine bir şeyler yazdı ve adama uzattı.

“Bu benim adresim.” dedi. .. “Parayı bana gönderin. Gerekirse kürk paltonuzu rehine verin. Sadece parayı bana gönderin. Tamam mı? Size inanmakla kendimi riske atıyorum.”

İriyarı adam kâğıt parçasını aldı, üzerindeki birkaç kelimeyi çok ağır ağır okudu ve sonra onu özenle katlayıp paltosunun cebine koydu. Yeniden ona doğru hafifçe eğildi.

Kate birden kayıt memuresinin kredi kartı formunu doldurmak için sessizce kalemini beklemekte olduğunu fark etti. Canı sıkkın bir şekilde kalemi ona doğru itti, kendi biletini verdi ve buz gibi sakin olmaya çalıştı.

Tannoy havalimanı uçaklarının kalkışını anons etti.

Memure acele etmeksizin, “Lütfen pasaportlarınızı görebilir miyim?” dedi.

Kate kendininkini verdi, fakat iriyarı adamın pasaportu yoktu.

“NE?” diye bağırdı Kate. Havayolu görevlisi kız hareket etmeyi bıraktı ve masasının üzerindeki rast gele bir noktaya sessizce gözlerini dikerek bir başkasının harekete geçmesini bekledi. Bu onun sorunu değildi.

Adam öfkeyle pasaportu olmadığını tekrarladı. Bunu bağırarak söyledi ve yumruğunu bankoya o kadar hızla vurdu ki darbenin şiddetinden bankoda küçük bir göçük meydana geldi.

Kate biletini, pasaportunu ve kredi kartını aldı ve giysi torbasını yeniden omzuna attı.

“Ben burada iniyorum.” dedi ve yürüyüp gitti.

Uçağı kaçırmamak için bir insandan beklenecek bütün gayreti göstermiş olduğunu hissediyordu, ama olmamıştı işte. Jean-Philippe’e orada olamayacağını bildiren bir mesaj gönderebilirdi.

Belki bu mesaj, onun da Kate’e yazdığı ve orada olmayacağını bildiren bir mesajın yanında bir kutuda oturuyor olacaktı. Bir defalık ikisi birden eşit şekilde ortada yoktular.

Şu anda öfkesinin geçmesini bekleyecekti. İlk önce bir gazete, sonra bir fincan kahve aramaya koyuldu. Bunlarla ilgili işaretleri

izleyerek hiçbirini bulamadı. Daha sonra mesajı göndermek için çalışan bir telefon aradı, ama onu da bulamadı ve havalimanından tamamıyla vazgeçmeye karar verdi. Kendi kendisine, çık git buradan, dedi. Bir taksi bul ve evine geri dön.

Kayıt salonunun içinden yolunu buldu. Hemen hemen çıkışa varmıştı ki başını çevirip onu yenilgiye uğratmış olan kayıt masasına rast gele bir bakış attı ve masanın portakal renkli bir alev topunun içinde çatıdan fırladığını tam zamanında görebildi.

Karanlıkta, bir moloz yığını altında, boğucu toza belenmiş olarak acı içinde yatarken ve bacaklarında bir his bulmaya çalışırken, bugünün berbat bir gün olduğunun sadece kendi kuruntusu olmadığını düşündü. Bunu düşünebildiği için kendisini hiç olmazsa biraz ferahlamış hissetti. Bu düşünce içindeyken, kendinden geçti.

2

Her zamanki kişiler olayın sorumluluğunu üzerlerine almaya çalıştılar.

İlk önce IRA, sonra PLO ve Havagazi İdaresi. İngiliz Nükleer Yakıtları bile, sonunda bu işin kendileriyle bir ilgisi olmadığını kabul etmeden önce, durumun tamamıyla kontrol altında olduğunu, bunun olma olasılığının milyonda bir olduğunu, hemen hemen hiç radyoaktif sızıntı olmadığını ve patlama alanının ailece bir gün geçirmek ve piknik yapmak için hoş bir yer olacağını söyleyen bir bildiriye aceleyle yayımladı.

Patlama için hiçbir neden bulunamadı.

Sanki kendiliğinden ve kendi arzusuyla olmuşa benziyordu. Açıklamalar yapıldı, fakat bunların çoğu dünyaya, “metal yorgunluğu” diye bir deyim kazandırmış olan aynı ilkelerin doğrultusunda; ama sorunu değişik sözlerle yeniden anlatan basit deyimlerdi. Aslında buna çok benzeyen bir deyim odun, metal, plastik ve betonun ani olarak patlamasını açıklamak için icat edilmişti. Bu deyim, “felakete yol açan çok yönlü yapısal bunalımdı” veya başka türlü ifade edilecek olursa: Genç bir bakanın olaydan sonraki gece televizyonda, meslek hayatının geri kalan kısmında sık sık kendini rahatsız edecek deyişiyle, “kayıt masası esas itibarıyla olduğu yerde bulunmaktan sıkılmıştı”.

Buna benzeyen bütün feci olaylarda olduğu gibi, kazaya uğrayanların sayısıyla ilgili tahminler çok çeşitliydi. Kırk yedi ölü ve

seksen dokuz ağır yaralıyla başlamıştı, sonra altmış üç ölü ve yüz otuz yaralıya yükseldi ve rakamlar aşağıya doğru inmeden önce yüz on yedi ölüye kadar çıktı. Hesabı tutulabilen bütün insanların hesabı çıkarıldıktan sonra, elde edilen son rakamlar aslında hiç kimsenin ölmemiş olduğunu ortaya koydu. Az sayıda insan, kesikler, ezikler ve çeşitli derecelerdeki travmatik şoklar nedeniyle hastanelerdeydi, fakat birisinin gerçekten ortadan kaybolmuş bir kimse hakkında bir bilgisi yoksa hepsi bu kadardı.

Bu, olayın açıklanamayan bir başka yanıydı. Patlamanın şiddeti, 2 numaralı terminalin ön cephesinin büyük bir kısmını moloz yığınınna dönüştürmeye yetecek güçteydi. Buna rağmen yapının içindeki herkes her nasılsa, ya çok şanslı bir düşüş yapmış ya düşen bir taş parçasından bir diğerinin arkasına sığınarak kurtulmuş ya da patlamanın şoku bagajları tarafından emilmişti. Kazadan kurtulabilmiş bagaj sayısı çok azdı. Parlamento'da bu konuda bazı sorular sorulmuşsa da, bunların çok ilginç oldukları söylenemezdi.

Kate Schechter'in bütün bunlardan, hatta dış dünyayla ilgili herhangi bir şeyden haberdar olabilmesi için birkaç gün geçmesi gerekti.

Kate bu zamanı sakın bir şekilde kendine ait bir dünyada, gözün görebildiği kadar çok geçmiş anılarla dolu sandıklarla çevrilmiş olarak geçirmişti. Bu sandıkları büyük bir merak ve bazen şaşkınlıkla karıştırmıştı. En azından sandıkların onda biri geçmiş günlerin çok kere acı verici veya rahatsız edici canlı anılarıyla doluydu. Diğer onda dokuzu ise penguenlerle doluydu ki, bu durum kızı şaşırtmıştı. Rüya gördüğünü kavramaya başlayınca, kendi bilinçaltını didiklediğini anlamıştı. İnsanların kendi beyinlerinin sadece onda birini kullandıklarını duymuştu ve hiç kimse diğer onda dokuzunun ne işe yaradığı hakkında kesin bir şey bilmiyordu. Ancak bu kısmın penguenlerin depolanmasında kullanıldığını daha önce hiç duymamıştı.

edilmez oldu, hepsi beyaz ve mide bulandırıcıydı, derken sandıklar beyaz ve mide bulandırıcı duvarlara benzemeye başladı ve sonunda sadece beyaz veya daha doğrusu sarımsı-yeşilimsi cinsten bir beyaz olan duvarlara dönüşüp küçük bir odanın içinde onun çevresini sardı.

Oda yarı karanlıktı. Bir yatak başucu lambası açıktı, ama ışığı kısılmıştı. Bir sokak lambasının ışığı perdelerden içeriye dalıp karşı duvarda gümüşümsü desenler çiziyordu. Beyaz, kıvrılmış bir çarşaf ile soluk renkli temiz battaniyelerin altında yatan kendi vücudunun gölgeler içindeki şeklini hayal meyal seçebildi. Ona bir müddet çekinerek baktı ve denemek için bir tarafını oynatmadan önce her şeyin doğru görünüp görünmediğini kontrol etti. Sağ elini denedi, iyi görünüyordu. Biraz tutulmuş ve ağırlı, fakat parmaklarının hepsi oradaydı, hepsi doğru uzunlukta ve kalınlıkta olup doğru yerlerde, doğru yönlere bükülüyor görünüyordu.

Sol elini hemen bulamayınca kısa bir panik yaşadı, fakat sonra onu kamının üzerinde uzanmış ve tuhaf bir şekilde kendisine rahatsızlık verir buldu. Oldukça tedirgin edici bazı duyguları bir araya getirmek ve koluna bir iğnenin bandajlanmış olduğunu anlamak için birkaç saniye dikkatini toplaması gerekti. Bu onu fena sarstı. İğneden ince, uzun ve saydam bir boru yılan gibi kıvrılarak çıkıyordu. Bu boru, sokaktan gelen ışığın altında sarımsı parıldayan ve uzun madeni bir ayaklığa asılmış kalın plastik bir torbadan yumuşak bir kıvrımla sallanıyordu. Bu aletle ilgili olarak kısa bir süre bir dizi korkunun saldırısına uğradı, fakat torbaya bulanık bir bakış atınca "Dextro Şaline" yazısını gördü. Kendini yeniden sakinleştirdi ve incelemesini sürdürmeden önce bir iki dakika sakince yattı.

Göğüs kafesi hasar görmemişe benziyordu. Örselenmiş ve hassas, fakat hiçbir yerde kırılan bir şeyler olduğunu gösteren keskin bir acı yoktu. Kalçaları ve bacakları ağrı içindeydi ve tutulmuştu, fakat önemli bir hasar görülüyordu. Sağ bacağının ve daha sonra sol bacağının adalelerini gerdi. Sol ayak bileğinin burkulmuş olabileceğini düşündü.

Başka bir ifadeyle, dedi kendi kendine, tamamen iyi durumdaydı. Öyleyse burada, boyanın renginden açıkça hastane olduğunu söyleyebileceği bu yerde, ne yapıyordu?

Sabırsızlıkla doğrulup oturdu ve hemen birkaç eğlendirici dakika için kendini penguenlerin yanında buldu.

Kendine geldiği zaman biraz daha dikkatli davrandı ve hafif bir mide bulantısı hissederek sakince yattı.

Neler olduğuyla ilgili anılarının hafifçe yokladı. Her şey karanlık ve lekeler halindeydi ve üzerine Kuzey Denizi gibi mide bulandırıcı, yağlı dalgalarla geliyordu. Onun içinden parça bölük şeyler karmaşık bir şekilde ortaya çıktı ve yavaş yavaş kendilerini kabarmakta olan bir havalimanına dönüştürdü. Havalimanı ekşiydi ve kafasında zonkluyordu ve onun orta yerinde, bir migren ağrısı gibi, ışığın bir anlık savrulmasının anısı vardı.

Birden Heathrow Havalimanı'nda 2 numaralı terminalin kayıt salonuna bir göktaşının düşmüş olduğunu çok açık bir şekilde kavradı. Göz kamaştırıcı ışıktaki kürk paltolu iriyarı adamın silueti vardı. Adam darbeyi tam anlamıyla yemiş ve istediği yere gitmeye özgür olan bir atom bulutuna hemen dönüşmüş olmalıydı. Bu düşünce onda derin ve ürkütücü bir titreme yarattı. Adam sinir bozucu ve kendini beğenmişin biriydi, fakat tuhaf bir şekilde ondan hoşlanmıştı. Adamın baş belası inatçılığında tuhaf bir asalet vardı. Belki de bu tarz bir baş belası inatçılıkta bir asalet bulmasının nedeni ona kendisini, yabancı, düşman ve evlere pizza servisi yapmayan bir dünyada evine pizza getirtmeye çalışan kendisini hatırlatmasıydı. Hayatın önemsiz ama zorunlu olan şeyleri için sorun çıkartmaya asalet denebilirdi, fakat buna verilecek başka adlar da vardı.

Ani bir korku ve yalnızlık dalgasına kapıldı, fakat bu çabucak geri çekildi ve onu çok daha sakin, rahatlamış ve tuvalete gitmek ihtiyacı içinde bıraktı.

Kol saatine göre saat üçü biraz geçiyordu ve diğer her şeye göre gece vaktiydi. Belki bir hemşire çağırmalı ve kendine gelmiş olduğunu dünyaya ilan etmeliydi. Odanın yan duvarındaki bir pence-

reden içinde tekerlekli bir sedye ile uzun siyah bir oksijen tüpünden başka bir şey bulunmayan loş ışıklı bir koridoru görebiliyordu. Dışarıda her şey çok sakindi.

Küçük odada çevresine bakınırken, beyaz boyalı kontrplak bir dolap, çelik boru ile plastikten yapılmış ve gölgelerde sessizce pusuya yatmış bir çift iskemle ve üzerinde küçük bir kâse içinde tek bir muzun bulunduğu beyaz boyalı kontrplak bir başucu komodini gördü. Yatağın öbür yanında ayaklı bir serum askısı vardı. Yatağın yine bu yanında, duvara monte edilmiş ve üzerinde birkaç siyah düğme bulunan madeni bir levha ile ondan sarkan bir çift eski bakalit kulaklık ve yatağın başucunda bulunan boru şeklindeki demirlere sarılmış ucunda bir zil düğmesi olan bir kablo vardı. Düğmeyi parmaklarıyla yokladı ve sonra zile basmamaya karar verdi.

Kendini iyi hissediyordu. Kendi yolunu kendisi bulabilirdi.

Yavaş yavaş, biraz başı dönerek dirseklerinin üzerinde doğruldu ve bacaklarını çarşafın altından ayaklarına soğuk gelen döşemeye kaydırды. Bunun yapmaması gereken bir hareket olduğunu hemen söyleyebilirdi, zira ayaklarının her bir noktası dokundukları döşemenin en küçük parçasının verdiği hissi ona tam tamına ileten bir mesaj yağmuru göndermeye başlamıştı. Sanki bu daha önce hiç karşılaşmadıkları tuhaf ve endişe verici bir şeydi. Buna rağmen yatağın kenarında oturdu ve ayaklarının döşemeyi, sanki alışmaları gereken bir şeymiş gibi, kabul etmesini sağladı.

Hastane onu geniş, torbaya benzer çizgili bir şeyin içine koymuştu. Onu daha yakından inceleyince torbaya benzemiyor, diye karar verdi, zaten bir torbaydı bu. Mavi ve beyaz çizgili ketenden bol bir torba. Arkadan açılıyor ve serin gece havasını içeriye iletliyordu. Giysinin baştan savma yapılmış kolları dirseklerine kadar iniyordu. Kollarını ışıktaki hareket ettirdi, cildini özellikle serum iğnesini tutan bandajın çevresinde olmak üzere, ovuşturup sıkıştırarak inceledi. Normalde kolları çevik, cildi gergin ve esnekti. Fakat bu gece tavuk budu gibi görünüyordu. Kısa bir süre ellerini kollarının üzerinde gezdirdi ve sonra yine dikkatini çevresine verdi.

Uzanıp ayaklı serum askısını yakaladı, zira o kendisinden daha az sallanıyordu ve onu kullanarak kendisini yavaş yavaş ayağa kaldırabildi. Uzun, ince vücudu titreyerek ayakta durdu ve birkaç saniye sonra, bir çobanın değneğini tutması gibi, ayaklı serum askısını kolunun eriştiği uzaklıkta tuttu.

Norveç'e gidememişti, ama hiç olmazsa ayakta duruyordu.

Ayaklı serum askısı, süpermarkette bağrıışan dört çocuk gibi, birbirinden bağımsız olarak ters yönlerle giden dört küçük tekerlek üzerinde yol alıyordu, fakat her şeye rağmen Kate onu kapıya kadar önü sıra götürebildi. Yürümek, başının dönmesini artırmıştı, fakat aynı zamanda vazgeçmemek konusundaki kararını da pekiştirmişti. Kapıya ulaştı, açtı ve ayaklı serum askısını önünde iterek koridora baktı.

Sol tarafında koridor lombar gibi yuvarlak camları olan ve iki yöne açılabilen bir çift kapıyla sona eriyordu. Herhalde burası daha büyük bir yere, belki hastaların toplu olarak yattıkları bir koğuşa gidiyordu. Sağ taraftaki koridor ise kısa bir mesafe ötede bazı daha küçük kapılara ulaştıktan sonra keskin bir köşe yaparak dönüyordu. Bu kapılardan biri belki tuvalet olabilirdi. Ya ötekiler? Her neyse tuvaleti ararken, bunu da anlayacaktı.

Kapılardan ilk ikisi dolaptı. Üçüncüsü birazcık daha büyüktü ve içinde bir iskemle vardı. Bu yüzden herhalde bir oda sayılıyor-du, zira insanların çoğu, hatta insanların çoğunun yapmayı istemeyeceği birçok işi yapmak zorunda olan hemşireler bile, dolaplarda oturmayı sevmezlerdi. İçerde üst üste dizilmiş plastik bardaklar, bir miktar yarı yarıya pıhtılaşmış kahve kreması ve eski bir kahve makinesi vardı. Bütün bunların hepsi ufak bir masanın üzerinde duruyor ve içlerindeki suları bir "Evening Standard" gazetesinin üzerine süzüyordu.

Kate koyu renkli, ıslak gazeteyi aldı ve kaybolmuş günlerinin bir kısmını ondan öğrenmeye çalıştı. Fakat okumasını zorlaştıran kendi sallantılı durumu ve gazetenin ıslak yapısı yüzünden kimse neler olup bittiğini anlamamış olduğundan başka bir

şeyi pek seçemedi. Kendisinden henüz bir haber alınmamış olan bir havayolu memuresinin dışında, hiç kimse ciddi bir şekilde zarar görmemişe benziyordu. Olay artık resmi olarak “Tanrının İşİ” diye adlandırılmıştı.

“Ne de hoş birisi bu Tanrı” diye düşündü Kate. Gazeteden kalan parçaları yerine koydu ve kapıyı arkasından kapadı.

Daha sonra denediği kapı, kendininkine benzeyen küçük bir odaya açılıyordu. İçerde bir başucu komodini ve bir meyve tabağı içinde tek bir muz vardı.

Yatakta birisinin olduğu açıkça belliydi. Kapıyı çabucak çekip kapadı, ama yeterince çabuk değil. Ne yazık ki tuhaf bir şey dikkatini çekmişti, fakat o şeyin farkına varmış olsa bile onun ne olduğuna hemen bulup çıkaramadı. Yarı aralık kapının önünde, gözleri döşemeye çevrili, tekrar bakmaması gerektiğini bilerek ve tekrar bakacağını da bilerek durdu.

Kapıyı yeniden dikkatle geriye itti.

Karanlık gölgeler içindeki oda oldukça soğuktu. Bu soğukluk yatakta yatan kişi hakkında onda iyi bir düşünce uyandırmadı. Dinledi. Sessizlik de o kadar iyi gözükmedi. Bu sağlıklı, derin bir uykunun sessizliği değildi. Bu, uzaktan gelen hafif bir trafik gürültüsünün dışında, hiçliğin sessizliğiydi.

Kapının aralığından bakıp dinleyerek tereddüt içinde uzun bir süre geçirdi. Yatakta yatan adamın vücudunun ne kadar iri olduğunu ve üzerine örtülmüş tek bir ince battaniyenin altında üşüyüp üşümediğini düşündü. Yatağın yanında duran boru ayaklı küçük plastik bir iskemle, üzerine konmuş büyük ve ağır bir kürk paltonun altında ezilmiş gibiydi. Kate, palto yatağın ve onun içindeki soğumuş vücudun üzerine örtülse daha iyi olurdu, diye düşündü.

Sonunda elinden geldiğince yavaş ve dikkatli yürüyerek odaya girdi ve yatağa yaklaştı. Durup iriyarı, Kuzey Avrupalı adamın yüzüne bakmaya başladı. Soğumuş ve gözleri kapalı bile olsa, adamın kaşları sanki bir şeyler için endişe etmeye devam ediyormuş gibi

hafifçe çatıktı. Bu manzara Kate'e çok acıklı geldi. Adam hayatta iken, büyük ve biraz da şaşırtıcı güçlüklerle kuşatılmış birine benziyordu. Görünüşe göre, bu hayatın ötesinde de hiç zaman kaybetmeden onu rahatsız edecek *-düşüncesi bile üzücü olan-* şeyler bulmuştu.

Adamda hiçbir yara bere olmayışı onu şaşırttı. Cildinde hiçbir iz yoktu. Sağlam ve sağlıklı görünüyordu veya çok yakın zamana kadar sağlıklıydı. Daha yakından bir inceleme, adamın yüzündeki ince çizgileri ortaya çıkardı; buna göre, adam onun daha önce tahmin etmiş olduğu otuz beşin çok üstündeydi. Adam, hatta kırklı yaşların sonlarından çok sağlam ve sağlıklı biri bile olabilirdi.

Hiç beklenmedik bir şey kapının yanında *-duvara dayalı olarak-* duruyordu. Bu, para atılarak çalıştırılan büyük bir Coca-Cola makinesiydi. Oraya yerleştirilmiş benzemiyordu: fişi takılmamıştı ve üzerindeki küçük, düzgün görünümlü bir yapışkan kâğıtta kısa bir müddet için bozuk durumda olduğu yazıyordu. Yanlışlıkla oraya bırakılmış gibi görünüyordu. Makineyi oraya bırakan her kim ise, şu anda bile etrafta dolaşp onu hangi odaya bırakmış olduğunu arıyor olmalıydı. Makinenin kırmızı ve beyaz dalgalı büyük panosu, cam-sı gözlerle odanın içine bakıyor ve kendisi hakkında hiçbir bilgi vermiyordu. Makinenin dış dünyaya söylediği tek şey içine çeşitli büyüklüklerde madeni paraların atılabileceği bir deliğinin olduğu ve eğer makine çalışıyor olsaydı ki öyle değildi, değişik cinsten kutuların çıkacağı başka bir deliğinin bulunduğuydu. Bunun yanı sıra, makineye dayalı eski bir balyoz vardı, bu da kendi çapında tuhaf bir şeydi.

Kate kendini kaybetmeye başlıyordu, oda hafiften çevresinde dönmeye başlamıştı ve zihninin sandıklarında rahatsız edici bir hışırtı vardı.

Daha sonra bu hışırtının kendi hayalinin bir ürünü olmadığını anladı. Odanın içinde fark edilebilir bir gürültü vardı: güçlü, çırpınan, tırmalayıcı bir gürültü, boğuk bir kanat çırpınışı. Gürültü, rüzgârın sesi gibi alçalıp yükseliyordu, fakat Kate ilk başta, kendinden geçmiş ve sersemlemiş haliyle sesin yönünü çıkaramadı.

Sonunda bakışları perdelerle takıldı. Onları kapının niçin dans ettiğini anlamaya çalışan bir sarhoşun endişeli kaş çatışıyla süzdü. Ses, perdelerden geliyordu. Sarsak adımlarla pencereye doğru yürüdü ve perdeleri iki yana açtı. Kanatlarında halka şeklinde dövmeler olan çok iri bir kartal birtakım sesler çıkarıyor, pencereye vuruyor, büyük sarı gözlerini içeriye dikmiş çılgınca camı galalıyordu.

Kate kendini geriye attı, döndü ve odadan dışarıya çıkmaya çalıştı. Koridorun sonundaki lombozlu kapılar itilerek açıldı ve onların arasından iki şekil geçti. Kate ayaklı serum askısına umutsuzca dolaşmış bir şekilde yavaşça yere doğru kayarken, eller ona doğru davrandı.

Onu dikkatlice yatağına yatırdıkları sırada kendinden geçmişti. Yarım saat sonra, rahatsız edecek kadar uzun beyaz bir doktor gömleği giymiş, rahatsız edecek kadar kısa boylu birisi gelip iriyarı adamı tekerlekli bir sedyeyle götürdüğü ve birkaç dakika sonra Cola-Cola makinesi için geri döndüğü zaman da henüz kendine gelememişti.

Birkaç saat sonra pencereden sızan solgun güneş ışığıyla uyanı. Gün çok sakin ve olağan görünüyordu, fakat Kate'in titremesi henüz geçmemişti.

3

Bir müddet sonra, aynı güneş Kuzey Londra'daki bir evin üst pencerelerinden içeriye daldı ve derin derin uyuyan bir adama çarptı.

Adamın uyuduğu oda geniş ve kir pas içindeydi. Işığın birden-bire içeriye dalışı da odanın görüntüsüne pek fazla bir şey katmamıştı. Güneş, sanki içlerinde bulabileceği şeylerden bir endişesi varmış gibi yatak örtülerinin üzerinden yavaş yavaş süründü, yatağın kenarından kaydı, döşemede karşılaştığı bazı şeylerin yanından oldukça ürkek bir şekilde geçti, birkaç toz yumağıyla sinirli bir şekilde oynadı ve köşede asılı duran doldurulmuş küçük bir yarasayı bir an aydınlatıp kaçtı.

Bu güneşin bu odada görüldüğü hemen hemen en uzun süreydi ve ziyaret bir saat kadar sürmüştü, bütün bu zaman boyunca uyuyan adam hemen hemen hiç kımıldamamıştı.

Saat on birde telefon çaldı ve adam yine bir karşılık vermedi. Daha önce sabahleyin yediye yirmi beş kala, tekrar yediye yirmi kala ve tekrar yediye on kala ve tekrar yediye beş kala'dan başlayıp on dakika boyunca durmadan çalmış olan telefonları da karşılıksız bırakmıştı. Bundan sonra telefon uzun ve dikkat çekici bir sessizlik dönemine girmişti. Bu sessizlik sadece saat dokuz civarında yakınlardaki bir sokakta polis sirenlerinin anırmasıyla, dokuzu on beş geçe on sekizinci yüz yıl yapımı iki kollu büyük bir klavsenin eve getirilmesiyle ve saat onu biraz geçe aynı aletin icra memurlarınca

alınıp götürülmesiyle bozulmuştu. Bu alışılmadık bir olay değildi. İlgili kişiler anahtarı paspasın altında bulmaya ve yataktaki adam da bütün bu işler olurken uyumaya alıştı. Eğer rahat birisinin uykusu demek istemiyorsanız, onun için vicdanı rahat birinin uykusunu uyuyor diyemezsiniz, fakat hiç şüphesiz bu uyku, gece vakti yatağa girip ışığı söndürdüğü zaman, uyku konusunu ciddiye alan birinin uykusuydu.

Ruha ferahlık veren bir oda değildi. Rast gele bir kişi seçecek olursak, XIV. Louis bu odadan hoşlanmazdı, onu yeleri kadar güneşli ve yeteri kadar aynalarla kaplı bulmazdı. Birisinin çorapları yerden kaldırmasını, plakları yerine koymasını ve belki de odayı ateşe vermesini isterdi. Michelangelo odanın boyutlarından üzüntü duyardı. Onlarda ne bir azamet vardı, ne fark edilebilir bir içsel uyum ne de *-odanın her yerinde hemen hemen eşit şekilde dağılmış, çoğu şu sırada birbirlerinin görevini paylaşmakta olan kirli kahve fincanları, ayakkabılar ve ağzına kadar dolu kül tablaları dışında-* bir simetri vardı. Odanın duvarları Rafaello Sanzio'un kullanmaktansa, sağ elini bilekten ısırarak koparacağı yeşil rengin hemen hemen aynı tonuyla boyanmıştı. Herkül, odayı görünce muhtemelen yarım saat sonra temizlik yapmak için büyük bir ırmakla geri dönerdi. Kısacası, oda bir çöplüktü ve Bay Svlad veya "Dirk" Gently'nin (*soyadı doğumda Cjelli*) koruması altında kaldıkça da öyle olmaya devam edecekti.

En sonunda Gently kimıldadı.

Çarşafklar ve battaniyeler sıkıca başının çevresine sarılmıştı, fakat yatağın yan kenarının ortalarına doğru bir yerlerden bir el yavaş yavaş yatak örtülerinin arasından çıktı ve parmaklarını küçük darbelerle döşemede dolaştırdı.

Deneyli parmaklar Noel'den beri orada duran ve içinde nahos şeyler bulunan bir tasın çevresinden dikkatle dolaştı ve sonunda yarısı boş bir paket filtresiz Gauloises ile bir kutu kibrite ulaştı. Parmaklar paketten ezilmiş bir beyaz tüpü sallayarak düşürdü, onu ve kibrit kutusunu eline geçirdi. Daha sonra içinden bir güvercin sürüsü çıkarmaya niyetli bir sihirbazın bir mendili dürtüklemesi gibi

yatağın başucunda birbirine geçmiş çarşafların arasından kendine bir yol açmaya çalıştı.

Sonunda sigara bir deliğe iştirildi ve yakıldı. Bir zaman için yatağın kendisi derin nefeslerle sigara içiyor gibi göründü. Yatak uzun, yüksek sesli ve korkunç bir öksürüğe tutuldu ve sonunda daha ölçülü bir ritimle nefes almaya başladı. Böylece Dirk Gently bilincine kavuştu.

Sorumlu olduğu bir şeylerle ilgili korkunç bir endişe ve suçluluk duygusu hissederek bir müddet daha yattı. Bu konuyu unutabilmeyi istedi ve hemen unuttu. Kendini yataktan kaldırdı ve birkaç dakika sonra sessizce alt kata indi.

Paspasın üzerindeki mektuplar hep bildik türden şeylerdi. Amerikan Ekspres kartını geri almakla tehdit eden kaba bir mektup, bir Amerikan Ekspres kartı alması için başvuru yapma çağrısı, daha isterik ve hayalci özellikler taşıyan birkaç fatura. Niçin durmadan aynı şeyleri yolladıklarını anlayamıyordu? Posta masrafları, kötü paranın ardından ziyan edilen iyi para gibiydi. Dünyanın bu kötü niyetli beceriksizliğine şaşarak başını salladı, mektupları çöpe attı, mutfığa girdi ve ihtiyatla buzdolabına yaklaştı.

Buzdolabı köşede duruyordu.

Mutfak genişti ve elektrik düğmesinin açılmasıyla kaybolmayan, sadece sarı renge dönüşen derin bir kasvete bürünmüştü. Dirk buzdolabının önüne çömelip dikkatle kapısının kenarını inceledi. Aradığı şeyi buldu. Aslında aradığından daha fazlasını bulmuştu.

Kapının altına yakın bir yerde, kapıyı buzdolabının ana gövdesinden ayıran ve şerit halindeki gri renkli izolasyon kauçuğunun bulunduğu dar boşluğun üzerinde tek bir insan saçı vardı. Oraya tükürükle yapıştırılmıştı. Bu bulmayı beklediği şeydi. Üç gün önce onu oraya kendisi yapıştırmış ve o zamandan bu yana çeşitli vesilelerle kontrol etmişti. Bulmayı beklemediği şey ikinci bir saç teliydi.

Dehşet içinde kaşlarını çatı. İkinci bir saç teli mi?

Bu tel de ilki gibi aynı şekilde boşluğun üzerine yapıştırılmıştı, sadece bu seferkinin yeri buzdolabı kapısının üst tarafına yakındı

ve onu oraya kendisi koymamıştı. Saçı yakından dikkatle inceledi, hatta içeriye fazladan ışık girsin diye mutfak pencerelerindeki eski panjurları açmağa kadar işi vardırdı.

Gün ışığı bir polis ekibi gibi odaya daldı ve tıpkı yatak odası örneğinde olduğu gibi estetiğe meraklı herhangi birini rahatsız edecek bir görünümü olan mutfağın içinde bir sürü “Nedir bütün bunlarcılık yapt. Burası Dirk’in evindeki odaların çoğu gibi geniş, olduğundan büyük gösteren ve tamamıyla karmakarışık bir yerdi. Kendisini toplamaya kalkışan herhangi bir kimsenin gayretleriyle alay eden, alay edip onları eski pizza kutularının üzerinde ve pence-
renin altında yatan ölmüş ve hevesi kırılmış sinek yığınları gibi bir kenara iten bir yerdi.

Işık ikinci saç telinin ne olduğunu ortaya çıkardı: dip tarafı gri, parlak madeni portakal rengine boyanmış bir saç. Dirk dudaklarını büzüp derin düşüncelere daldı. Saçın kime ait olduğunu anlamak için fazla düşünmesine gerek yoktu *-mutfağma düzenli bir şekilde giren ve kafası sanayi çöpleri arasından metal oksitleri çıkarmakta kullanılmışa benzeyen tek bir kişi vardı-* fakat bu keşfinin, yani kendine ait bir buzdolabının kapısına kadının saçını yapıştırmış olmasının, ne anlama geldiğini ciddi bir şekilde düşünmesi gerekiyordu.

Bunun anlamı şuydu: Kendisiyle temizlikçi kadın arasında sessizce süregelen çatışma yeni ve daha korkutucu bir düzeye yükselmişti. Dirk’in tahminine göre buzdolabının kapısı tam üç aydır hiç açılmamıştı, her ikisi de ilk açanın kendisi olmayacağına kesin olarak karar vermişti. Buzdolabı artık sadece mutfağın köşesinde durmuyordu, aslında orada pusuya yatmıştı. Dolabın pusuya yatış gününü Dirk açıkça hatırlayabiliyordu. Bir hafta kadar önce, Dirk Elena’ya *-yaşlı yarasanın adı Elena’ydı ve artık Dirk’in hoşuna gitmeyen bir ironiyle temizlikçi kadın kelimesiyle kafiye olacak şekilde telaffuz ediliyordu-* buzdolabının kapısını açtırabilmek için basit bir hile denemişti. Bu hilesi kurnazca boşa çıkarılmış ve neredeyse Dirk’in başına bela olacak bir duruma varmıştı.

Başvurduğu strateji, mahallenin mini marketine gidip birkaç basit yiyecek almaktı. Tartışma çıkaracak şeyler değil, sadece biraz süt, birkaç yumurta, biraz salam, bir-iki kutu çikolatalı krema ve iki yüz elli gram tereyağı. Bunları masum bir şekilde sanki “Eğer bir dakika boş vaktin olursa, belki bunları içeriye koyarsın...” der gibi buzdolabının üzerine bırakmıştı.

O akşam döndüğü zaman, yiyeceklerin dolabın üzerinde olmadığını görünce, kalbi yerinden oynamıştı. Yiyecekler gitmişti. Sadece bir kenara itilmiş veya bir rafa konmuş değildi, hiçbir yerde görünmüyordu. Kadın sonunda teslim olmuş ve onları kaldırmış olmalıydı. Buzdolabına. Hiç şüphesiz, bir kere açınca, onu temizlemiş olmalıydı. İlk ve son defa olmak üzere kalbi kadına karşı bir sıcaklık ve minnet duygusuyla kabarmıştı. Bir rahatlama ve zafer duygusuyla tam buzdolabının kapağını açmak üzereyken, bir sekizinci duygu (*Son defa saydığında Dirk on bir duygusu olduğunu bulmuştu*) çok, ama çok dikkatli olması ve her şeyden önce Elena’nın buzdolabından çıkanları nereye koyduğunu bulması için onu uyarmıştı.

Lavabonun altındaki çöp bidonuna doğru sessizce giderken adını koyamadığı bir şüphe beynini kemiriyordu. Nefesini tutarak kapağı kaldırmış ve içine bakmıştı.

Orada, yeni konmuş siyah çöp torbasının kıvrımları arasında yumurtaları, salami, çikolatalı kreması ve iki yüz elli gram tereyağı yatıyordu. İki süt şişesi çalkalanmış ve muhtemelen içlerinin boşaltılmış olduğu lavabonun yanına düzgünce sıralanmıştı.

Kadın yiyecekleri atmıştı.

Buzdolabının kapağını açmaktansa, yiyeceklerini atmıştı. Asık yüzlü, bodur, beyaz renkli tek parça nesneye yavaşça bakmış ve işte tam o sırada, hiçbir şüphe gölgesi olmaksızın, buzdolabının artık ciddi bir şekilde mutfağında pusuya yatmış olduğunu anlamıştı.

Kendisine koyu bir kahve yapmış ve hafifçe titreyerek oturmuştu. O akşam mutfağa girdiği zaman doğrudan doğruya lavaboya bakmamıştı bile, fakat orada duran iki süt şişesine farkına varmaksızın

dikkat etmiş ve zihninin işgüzar bir parçası da bundan bir tehlike sezmiş olmalıydı.

Bir sonraki gün bütün bunların kendince bir açıklamasını bulmuştu. Gereksiz yere paranoyak oluyordu. Bu iş, hiç şüphesiz, Elena'nın yapmış olduğu masum veya dikkatsiz bir hata olmalıydı. Kadın herhalde oğlunun bronşit nöbeti, huysuzluğu veya homoseksüelliği veya onun düzenli bir şekilde işe gelmesini veya geldiği zaman dişe dokunur bir sonuç vermesini engelleyen her neyse o şey yüzünden düşüncelere dalmış olup akli başında değildi. Elena İtalyandı ve belki dalgınlıkla yiyeceğini çöp sanmıştı.

Fakat bu saç meselesi bütün bunları değiştiriyordu. Bütün şüphelerin ötesinde kadının ne yaptığını bildiğini ortaya koyuyordu. Kadın hiçbir şart altında, adam daha önce onu açmadan, buzdolabının kapısını açmayacaktı ve kendisi de hiçbir şart altında, kadın daha önce onu açmadan, buzdolabını açmayacaktı.

Kadın besbelli adamın saçını fark etmemişti, yoksa tutacağı en etkili yol, saçı yerinden çıkarıp buzdolabını açmış görüntüsü yaratarak konusunda adamı kandırmaktı. Belki şimdi kendisi aynı oyunu kadına oynama umuduyla onun saçını kaldırmalıydı, fakat bunu düşünürken bile, bunun her nasılsa işe yaramayacağını ve her ikisinin de *-onları çıldırmaya veya yok olmaya götürecektir-* gittikçe daralan bir buzdolabı açmama sarmalına kilitlenmiş olduklarını biliyordu.

Gelip buzdolabının kapısını açsın diye birisini tutup tutamayacağını düşündü.

Hayır. Hiç kimseyi herhangi bir iş yapması için tutacak durumda değildi. Son üç haftadır Elena'nın ücretini ödeyecek kadar bile parası yoktu. Onu kovmamasının nedeni, birisini kovduğun zaman ona ister istemez para ödemek zorunda kalınması ve Dirk'in bunu yapacak durumda olmayışındı. Sekreteri en sonunda onu kendiliğinden bırakmış ve ulaşım ile ilgili berbat bir işte çalışmaya gitmişti. Dirk onu küçümsemeye çalışmıştı, zira onun tercihi ücretin monotonluğuydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
"Ücretin düzenliliği"... kız sakın bir şekilde onu düzeltmişti.

-İşten alınan zevke karşı.

Kız neredeyse, "Neye karşı?" diyecek olmuş, fakat o anda eğer bunu söylerse, adamın vereceği yanıtı dinlemek zorunda kalacağını, bunun da kendisini karşılık vermeye itecek kadar kızdıracağını anlamıştı. Kızın aklına ilk defa tek kurtuluş yolunun böyle tartışmalara girmemek olduğu gelmişti. Eğer bu sefer bir karşılık vermezse, o zaman ayrılmakta serbest olacaktı. Bunu denemiş ve birdenbire özgür olduğunu hissetmişti. Böylece ayrılmıştı. Bir hafta sonra, aynı ruh hali içinde Smith adında bir havayolu kabin görevlisiyle evlenmişti.

Dirk onun masasını bir tekme atarak devirmiş ve daha sonra kız geri gelmeyince masayı kendisi kaldırmak zorunda kalmıştı.

Bugünlerde detektiflik işleri bir mezar kadar canlıydı. Görünüşe bakılırsa, hiç kimsenin araştırılmasını istediği bir şey yoktu. Dick son zamanlarda iki yakasını bir araya getirebilmek için perşembe akşamları kadın kılığında el falcılığı yapmaya başlamıştı, fakat bu işten rahatsızdı. Buna katlanabilirdi. Bu işin nefret verici, sefil utancına artık çeşitli yönlerden alışmıştı ve birahanenin arka bahçesindeki küçük çadırında kimse onun kim olduğunu bilmiyordu. Eğer bu işte korkunç derecede, acı verecek derecede iyi olmasaydı buna katlanabilirdi. Bu durumda kendinden nefret etme duygusuyla ter içinde kalıyordu. Her yolu deneyerek aldatmaya, sahtekârlık yapmaya, bile bile ve alaycı bir şekilde kötü olmaya çalışmış, fakat her ne çeşit sahtekârlık yapmaya çabalarsa çabalasın, her zaman başarısız olmuş ve sonunda kaçınılmaz şekilde haklı çıkmıştı.

En kötü anını bir akşam onu görmeye gelen Oxfordshire'lı o zavallı kadın yüzünden yaşamıştı. Şakacı bir havada olduğu için kadına gözünü kocasından ayırmaması gerektiğini, evlilik çizgisine bakılırsa adamın biraz uçarı bir tip olduğunu söylemişti. Kadının kocasının aslında bir savaş uçağı pilotu olduğu ve on beş gün önce Kuzey Denizi üzerinde bir talim uçuşu sırasında kaybolmuş olduğu ortaya çıkmıştı.

Dirk bu durumda bocalamaya başlamış ve anlamsız gelecek bir

şekilde kadını yatıştırmaya çalışmıştı. Kocasının zamanı gelince ona geri geleceğine, her şeyin, ama her şeyin sonuçta iyi olacağına emin olduğunu söylemişti. Kadın ise, kendi düşüncesine göre bunun pek mümkün olmadığını, zira Kuzey Denizi'nde sağ kalma rekorunun bir saatten daha az olduğunu, iki haftadır kocasından bir iz bulunmadığına göre, onun kaskatı bir ölüden başka bir şey olduğunu sanmanın hayalperestlik olduğunu ve kendisinin bu fikre alışmaya çalıştığını söylemişti. Kendisine ilgisinden dolayı çok teşekkür ediyordu. Kadın bunu oldukça ekşi bir ifadeyle söylemişti.

Dirk bu noktada bütün kontrolünü kaybedip saçmalamaya başlamıştı.

Ellerini okumaktan açıkça görüldüğü gibi ona gelecek olan büyük miktar paranın sevgili, çok sevgili kocasının kaybı için bir teselli olamayacağını, kocasının gökyüzündeki o büyük şeye veya başka bir yere gitmiş olduğunu, bembeyaz pamuk gibi bulutlar üzerinde süzülmemekte olduğunu ve yeni kanat takımıyla çok yakışıklı görüldüğünü bilmenin en azından onu rahatlatacağını ve bu kadar budalaca laflar ettiği için çok üzgün olduğunu, fakat kendisini gafil avlamış olduğunu, söylemişti. Çay veya votka veya çorba arzu eder miydi?

Kadın tereddüt etmişti. Çadıra yanlışlıkla girmiş olduğunu, aslında tuvaleti aradığını söylemişti ve parayla ilgili o söylediği de neydi öyle?

Tamamıyla saçmalık, diye açıklamıştı Dirk. Üstelik sesini değiştirerek konuşmak zorunda kaldığından büyük sıkıntılar içindeydi. "Öylesine konuşurken aklıma geldi" demişti. "Lütfen özel acınıza bu kadar sakarca karıştığım için en derin özürlerimi sunmama ve sizi şeye götürmeme, daha doğrusu şeyin yolunu göstermeme izin verin. Ancak bu şartlar altında tuvalet diyebileceğim şey çadırın dışında ve sol taraftadır."

Bu karşılaşma Dirk'in moralini bozmuştu, fakat birkaç gün sonra olay gecesini izleyen sabah, talihsiz kadının sigortadan 250.000 sterlin aldığını öğrenince büyük bir korkuya kapılmıştı. O gece,

komşunun biri uyuyamadığı gerekçesiyle polise şikâyet edinceye kadar saatlerce evinin çatısında ayakta durmuş, yumruğunu karanlık gökyüzüne doğru sallayarak, "Durdur bunu!" diye bağırırmıştı. Polis siren sesleri içinde bir devriye arabasıyla gelmiş ve böylece mahallenin geri kalan kısmı da uyanmıştı.

Bugün, bir sabah, Dirk mutfağında oturmuş mahzun gözlerle buzdolabına bakıyordu. Buzdolabıyla ilgili iş yüzünden gününü sürdürebilmek için genellikle gerek duyduğu baş belası canlılığını daha ilk açılış dakikalarında kaybetmişti. İradesi buzdolabına hapsedilmiş ve bir tek saç teliyle kilitlenmişti.

Bana gerekli olan şey bir müşteri, diye düşündü. Lütfen Tanrım, eğer bir Tanrı varsa, bana bir müşteri yolla. Saf bir müşteri, ne kadar saf olursa o kadar iyi olur. Her şeye çabuk inanan ve zengin. Dünkü adam gibi biri. Parmaklarıyla masaya vurdu.

Sorun olan şey, müşteri ne kadar saf ise Dirk'in sonunda vicdanına karşı o kadar kötü duruma düşmesiydi. Zira vicdanı durmadan ayaklanıyor ve en uygunsuz anlarda onu güç duruma sokuyordu. Dirk, sık sık vicdanını yere yatırıp boğazını sıkmakla tehdit etse de, genellikle vicdanı suçluluk duygusu ve kendinden nefret etme kılıfına bürünerek onu alt etmeyi başarıyordu. Zira bu duygular onu ringin dışına fırlatmaya yetecek güçteydi.

Her şeye çabuk inanan ve zengin. Öyle ki önemli ve heyecan verici faturalarından bir kısmını, hiç olmazsa birini ödeyebilsin. Bir sigara yaktı. Duman sabah ışığında yukarıya doğru kıvrıldı ve kendini tavana iliştirdi.

Dünkü adam gibi.

Durdu.

Dünkü adam.

Dünya nefesini tuttu.

Sakin ve yavaşça bir yerlerde bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı. Bir şey korkunç derecede yanılttı.

Bir müşteriye ihtiyacı olduğunu düşünmüştü. Bunu âdetten olduğu için yapmıştı. Bu, her zaman sabahın bu vaktinde düşündüğü

bir şeydi. Unutmuş olduğu şey ise, zaten bir müşterisi olduğuydu.

Çılgın gibi saatine baktı. Hemen hemen on bir buçuk. Kulaklarının arasındaki sessiz çınlamayı durdurabilmek için başını salladı, sonra kapının arkasında asılı duran şapkasına ve kocaman deri paltosuna doğru isterik bir hamle yaptı.

On beş saniye sonra, beş saat geç kalmış olarak, fakat hızlı bir şekilde evden çıktı.

4

Dirk, bir-iki dakika sonra en iyi stratejinin ne olduğunu düşünmek için durdu. Varacağı yere beş saat geç ve telaş içinde gitmek-tense, beş saat ve fazladan birkaç dakika geç, fakat duruma hâkim olarak gitmek çok daha iyi olacaktı.

İçeriye dalarken söyleyeceği, “Umarım çok erken gelmedim!” iyi bir açılış cümlesiydi, fakat aynı etkinlikte bir devam cümlesi lazımdı ve bunun ne olması gerektiğinden pek emin değildi.

Belki, eğer arabasını almak için geri dönerse zaman kazanacaktı, fakat gideceği yer çok kısa bir mesafeydi ve araba kullanırken yolunu kaybetme ihtimali çok yüksekti. Bu, büyük ölçüde kullandığı “Zen” yolculuk etme yöntemi yüzündendi. Bu yöntem, sadece nereye gittiğini bilir görünen bir araba bulmak ve onu izlemekten ibaretti. Sonuçlar çok kere başarılı olmak yerine şaşırtıcı olmuştu, fakat her ikisinin de bir araya geldiği birkaç durumun hatırı için Dirk bu yöntemin denemeye değer olduğunu hissediyordu.

Bütün bunların yanı sıra, arabasının çalıştığından da pek emin değildi.

Arabası eski bir Jaguar’dı ve şirket tarihinde çok özel bir dönemin -benzin almaktan daha sık onarım için durmak zorunda kalan ve iki gezinti arasında sık sık aylarca dinlenmeleri gereken arabaların yapılmış olduğu o dönemin- ürünüydü. Her neyse, şimdi düşününce arabada benzin bulunmadığını kesinlikle hatırlamıyordu, üstelik onu doldurabilecek ne parası ne de geçerli bir kredi kartı vardı.

Tamamıyla yararsız olduğunu anlayarak bu fikirden vazgeçti.

Ne yapacağım düşünürken, bir gazete satın almak için durdu. Gazete satan dükkânın saati on bir buçuğu beş dakika geçtiğini gösteriyordu. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. İş bırakmak fikrini aklından geçirdi. Sadece yürüyüp gitmek ve her şeyi unutmak. Gidip bir öğle yemeği yemek. Zaten iş güçlüklerle doluydu. Veya işin tek güçlüğü suratını ciddi tutmaktı. İş tam ve kesin anlamıyla saçma sapan bir şeydi. Müşteri hiç şüphesiz akıl hastasının biriydi ve çok önemli bir nokta olmasaydı, Dirk bu işi almayı düşünmezdi bile.

Günde üç yüz sterlin, artı masraflar.

Müşteri bunu tartışmasız kabul etmişti. Ve Dirk yöntemlerinin *-temelde bütün şeylerin birbiriyle olan ilişkisi yüzünden-* tecrübesiz bir göz için eldeki konuya biraz teğet görünebilecek masraflara sık sık yol açtığı konusundaki beylik konuşmasına başladığı zaman, müşteri bu noktanın önemsiz olduğunu söylemişti. Dirk, bir müşteride böyle bir özellik olmasından hoşlanırdı.

Bu neredeyse insanüstü akla uygunluğunun tam orta yerinde müşterinin ısrarla istemiş olduğu tek şey Dirk'in sabah altı buçukta orada, kesinlikle orada, hazır, iş üzerinde ve tetikte olarak orada, mutlaka orada, bir ihmalin en küçük bir işareti olmaksızın orada bulunmasıydı. Kesinlikle.

Her neyse, müşterinin bu konuda akla uygun davranması gerekecekti. Altı buçuk kesinlikle mantığa aykırı bir vakitti ve müşteri hiç şüphesiz bunu ciddi olarak söylememişti. Büyük bir ihtimalle onun demek istediği daha uygar bir altı buçuk olan öğle zamanının on ikisiydi ve eğer müşteri bu konuda bir sorun çıkarmaya kalkıştırsa, Dirk'in bazı ciddi istatistikleri öne sürmekten başka seçeneği kalmayacaktı. Hiç kimse öğle yemeğinden önce öldürülmezdi. Ama hiç kimse. Bu işin yapılabilmesi imkânsızdı. Hem kan şekerinin hem kan görme arzusunun daha yüksek bir düzeye çıkması için iyi bir öğle yemeği gerekti. Dirk'in elinde bunu kanıtlayacak rakamlar vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Acaba Anstey (Müşterinin adı Anstey'di. Otuzlu yaşların orta-

larında, dik bakışlı gözleri, dar sarı kravatı ile Lupton Sokağındaki büyük evlerden birinde oturan tuhaf ve sinirli bir adamdı. Dirk, aslında adamdan pek hoşlanmamış ve adamın balık yutmaya çalışır gibi bir hali olduğunu düşünmüştü) bütün bilinen katillerden yüzde altmış yedisinin öğle yemeğinde ciğer ve salam yemiş olduklarını biliyor muydu? Ve yüzde yirmi ikisinin de karides biryani ile omlet arasında kararsız kalmış olduklarını? Bu tehlikenin yüzde seksen dokuzunu bir hamlede ortadan kaldırıyordu. Salata yiyenlerle hindi ve domuz etli salamlı sandviç atıştıranları da çıkardıktan sonra, öğle yemeği yemeden böyle bir işe kalkışmayı düşünecek kişilerin sayısına bakıldığında, o zaman gerçekten önemsiz olasılıklarla ve hayal ürünü şeylerle uğraşılıyor demektir.

Saat iki buçuktan sonra, fakat üçe daha yakın bir vakitte tetikte olmaya başlamak gerekiyordu. Cidden. İşlerin iyi gittiği günlerde bile. Yeşil gözlü tuhaf adamlardan ölüm tehditleri almadığınız zamanlarda bile, öğle yemeğinden sonra insanları atmaca gibi gözlemek gerekiyordu. En tehlikeli an dört sularıydı. O saatte sokaklar, fettucine ve kir ile çılgına dönmüş ve taksi için uluyan yayıncılar ile ajans sahiplerinin çapulcu sürüleriyle dolmaya başladılar. İnsan ruhunu deneyen saatlerdi onlar. Sabahın altı buçuğu mu? Unut onu. Dirk öyle yapmıştı.

Kararı iyicene kesinleşmiş olarak, gazete satılan yerden sokağın serin havasına geri döndü ve yürümeye başladı.

“Ah! Umarım o gazetenin parasını ödemek istiyorsunuz, öyle değil mi? Bay Dirk, efendim!” dedi gazete satıcısı, onun arkasından nazikçe koşarak.

“Ah! Bates” dedi Dirk, azametli bir şekilde. “Sen ve senin umutların. Her zaman bunu umuyorsun, şunu umuyorsun... Sana biraz sükûnet tavsiye edebilir miyim? Umutlarla dolu bir hayal taşınması zor bir hayattır. Meyvesi üzüntü ve hayal kırıklığıdır. Bu anın neşesiyle yaşamayı öğren.”

Bates, saklin bir şekilde, “Sanırım fiyatı 20 peni efendim.” dedi.

“Ne yapacağımı sana söyleyeceğim Bates, karşımdaki sen oldu-

ğuna göre. Üzerinde bir mürekkepli kalem var mı? Basit bir tükenmez kalem yeterli olacak.”

Bates, iç cebinden bir tane çıkardı ve onu Dirk’e uzattı. Dirk ise gazetenin üzerinde fiyat yazılı olan köşesini yırttı ve üst tarafına, bu benim borcumdur, diye yazdı. Kâğıt parçasını gazete satıcısına verdi.

“O zaman bunu da ötekilerin yanına mı koyayım, efendim?”

“Onu sana en derin sevinç verecek yer neresiyse oraya koy, sevgili Bates, onu daha başka bir yere koymanı istemem. Sevgili adamım, şimdilik hoşça kal.”

“Umarım kalemimi de geri vermek istiyorsunuz, Bay Dirk.”

“Şartlar böyle bir işlem için uygun olduğu zaman, bundan emin olabilirsin, sevgili Bates’im.” dedi Dirk... “Şu anda onu daha yüksek amaçlar bekliyor. Sevinç, Bates, büyük sevinç. Bates. Lütfen kalemin ucunu bırak.”

Küçük adam, son bir zayıf çekiştirmeden sonra, omuzlarını silk-ti ve dükkânına doğru sessizce yürüdü.

“Umarım, tekrar görüşürüz Bay Dirk.” diye isteksizce omzunun üstünden seslendi.

Dirk, adamın uzaklaşmakta olan sırtına başıyla zarif bir selam verdi ve sonra hızlandı. Bunu yaparken de gazetenin yıldız falı sayfasını açtı.

“Bugün vereceğiniz bütün kararlar yanlış olacak.” diyordu falı, sözünü sakınmadan.

Dirk gazeteyi bir homurtu çıkararak sertçe kapadı. Işık yılları ötesinde hızla dönmekte olan büyük kaya parçalarının, insanın gününün nasıl geçeceği konusunda kendisinin bilmediği bir şey bileceği fikrine, bir saniye bile olsun katılmıyordu. Sadece “Büyük Zazanga” eski bir arkadaşydı, adam Dirk’in doğum gününün ne zaman olduğunu biliyor ve her zaman burcunu onu kızdıracak bir şekilde yazıyordu. Adam yıldız falını yazma işini üzerine aldıktan sonra, gazetenin satışı on ikide bir oranına yakın bir düşüş göstermişti ve bunun nedenini sadece Dirk ile Büyük Zazanga biliyordu.

Gazetenin geri kalan kısmına aceleyle bir göz atarak hızla yürüdü. Her zamanki gibi ilgi çekici bir şey yoktu. Heathrow'da kaybolmuş olan havayolu görevlisi Janice Smith'in aranması ve böyle aniden nasıl kaybolabileceği konusunda bir sürü şey vardı. En son resmini basmışlardı, salıncakta sallanırken çekilmiş saçları örgülü bir altı yaş resmiydi bu. Babası olan Jim Pearce adlı bir beyefendinin resimle kızın arasında oldukça büyük bir benzerlik bulunduğunu ama şu anda epeyce büyümüş olduğunu ve genellikle daha iyi poz verdiğini söylediği yazılmıştı. Dirk, sabırsızca gazeteyi koltuğunun altına sıkıştırdı ve düşüncelerini çok daha ilgi çekici bir konuya çevirerek yoluna devam etti.

Günde üç yüz sterlin. Artı masraflar.

Bay Anstey'in tuhaf kuruntularına katlanabileceği makul sürenin ne olduğunu düşündü. Zira adam kendisine durmadan bir şeyler -anlaşılmaz bir dilde yazılmış ve kanla imzalanmış bir kontrat ve bir çeşit tırpan- sallayan, iki metre on santim boyunda, pösteki saçlı, çok iri yeşil gözlü ve boynuzlu bir yaratık tarafından öldürülmek üzere olduğunu sanıyordu. Bu yaratığın bir başka dikkate değer özelliği de, kendi müşterisinden başka, hiç kimsenin onu görememiş olmasıydı. Bay Anstey bunu bir ışık hilesine bağlıyordu.

Üç gün? Niye dört olmasın? Dirk bütün hafta boyunca ciddi bir yüz takılabileceğim sanmıyordu, ama sıkıntıları için bin Sterlin kadar bir şey almayı umuyordu. Teğet geçen, tartışılmaz masraflar listesine de yeni bir buzdolabı sıkıştıracaktı. Bu tam yerine oturacaktı. Eski buzdolabından kurtulmak, tam anlamıyla, bütün şeylerin birbiriyle olan ilişkisi kapsamına girmekteydi.

Buzdolabını gelip götürecek birisini bulma fikri üzerine ılık çalmaya başladı, Lupton sokağına döndü ve orada bulunan polis arabaları onu şaşırttı. Bir de ambulans vardı. Onların orada bulunmasından hoşlanmadı. Sanki ortada bir sorun var gibiydi. Bu durum, zihnindeki yeni buzdolabı hayallerinin yanında, biraz uygunsuz kaçınıyordu.

5

Lupton sokağı Dirk'in bildiğı bir yerdi. Burası geniş, iki yanı ağaçlı, Geç Viktorya döneminden kalma yüksek ve sağlam görünüşlü büyük teraslı evleri olan ve polislerden hoşlanmayan bir sokaktı. Yani sokak, eğer çok sayıda gelirlerse ve lambaları yanıp sönerse, onlardan hoşlanmazdı. Lupton sokağında oturanlar hoş, iyi görünümlü tek bir polis arabasının sokakta neşeli ve güçlü bir şekilde devriye dolaştığını görmek isterlerdi -bu mülk fiyatlarını da neşeli ve güçlü tutuyordu. Fakat ışıklar, o mafsalsız beyazlatan mavi renkte yanıp sönmeye başladıkları zaman, sadece değdikleri düzgün köşeli tuğlaları değil, aynı zamanda bu tuğlaların temsil ettikleri değerleri de solduruyordu.

Komşu pencerelerin camları arkasında gözetleyen endişeli yüzler vardı ve polis otolarının yuvarlak mavi lambaları bunları aydınlatıyordu.

Şu anda üç tane vardı, üç polis arabası yolun üzerinde park etmeyi de aşan bir şekilde yanlamasına bırakılmıştı. Bu, dünya âleme çok etkili bir mesaj göndererek burada artık işleri kanunun ele aldığını ve Lupton sokağında yapacağı normal, iyi ve neşeli bir işi olan herkesin ittir edip gitmesini söylüyordu.

Dirk sokakta hızla yürüdü. Ter, kalın deri paltosunun altında onu rahatsız ediyordu. Kollarını iki yana açmış, barikat rolü oynayan bir polis memuru önünde belirdi, fakat Dirk, polislin kafadan uygun karşılık bulamadığı bir laf kalabalığıyla, onu bir kenara itip

eve doğru hızla ilerledi.

Kapıda başka bir polis memuru tarafından durduruldu ve tam Dirk ona bileğinin ufak becerikli bir hareketiyle (*yapacak pek başka şey olmadığı o uzun akşam vakitlerinde bunu saatlerce bir aynanın önünde prova etmişti*) Marks ve Spencer'in zamanı geçmiş bir kredi kartını gösterecekti ki görevli birden sordu: "Hey! Adın Gently mi senin?"

Dirk ihtiyatla gözlerini kırıştırdı. Duruma göre "evet" veya "hayır" sayılabilecek hafif bir homurtu çıkardı.

"Çünkü şef seni arıyor."

"Öyle mi?" dedi Dirk.

"Tarifinden seni tanıdım." dedi memur, onu yukardan aşağıya hafif bir sırtıyla süzerek.

"Aslında" diye sürdürdü adam, "Senin adından bazılarının çok bozulabileceği bir şekilde bahsediyordu. Seni bulması için Bulucu Koca Bob'u bir arabayla gönderdi. Oldukça iyi görünmene bakarak, onun seni bulmadığını söyleyebilirim. Pek çok kişi Bulucu Koca Bob tarafından bulunur ve biraz sersemlemiş halde gelirler. Sadece bize araştırmalarımızda yardım edecek durumda, işte o kadar. İçeriye girsen iyi olur. Benim başıma geleceğine, senin başına gelsin." diye sakince ekledi.

Dirk eve bir göz attı. Bütün pencereler kabuğu soyulmuş çam ağacından panjurlarla örtülüydü. Ev, diğer her yönden iyi bakım görmüş, kendisine belirgin bir zenginlik göstergesi olarak çeki düzen verilmişse de, kapalı panjurlar aniden meydana gelmiş bir yıkımın habercisi gibiydiler.

Tuhaf bir şekilde bodrum katından bir müzik sesi geliyor gibiydi veya daha ziyade şarkının aynı yeri tekrar tekrar çalmıyordu. İğne sanki plağın üzerine takılmış gibiydi ve Dirk, niçin kimsenin aleti kapamadığını veya en azından plak takıldığı yerden kurtulup çalmaya devam etsin diye niçin iğneyi itelemediğini düşündü. Şarkı belli belirsiz tanıklık ediyordu ve Dirk onu herhalde yakın zamanda radyoda duymuş olabileceğini düşündü, fakat ne olduğunu çıkara-

madı. Şarkının tekrarlanan kısmı şöyle bir şeydi:

“Sakin onu alma, onu alma, onu... Sakin onu alma, onu alma, onu... Sakin onu alma, onu alma, onu!” ... ve böylece sürüp gidiyordu.

“Bodrum katına gitmen isteniyor.” dedi görevli ilgisiz bir şekilde. Sanki aklı başında olan birisinin yapmak isteyeceği en son şey buydu.

Dirk ona kısa bir baş işareti yaptı ve merdivenlerden hafifçe aralık olan ön kapıya doğru atıldı. Beyninin telaşa kapılmasını önlemek için başını sallayıp omuzlarını içine çekti.

İçeriye girdi.

Hol, daha önceden öğrenci geçimiyle biçimlenmiş bir zevkin üzerine konmuş olan bir zenginliği yansıtıyordu. Döşeme, üzeri kalın bir şekilde poliüretanlanmış, kabuğu soyulmuş tahtadandı. Yunan halıları, ama pahalı Yunan halıları asılı duvarlar beyaza boyanmıştı. Dirk, eğer ev iyicene bir aranacak olursa, kim bilir hangi karanlık sırların yanı sıra, beş yüz adet British Telecom firmasına ait hisse ile “Blood On The Tracks” da içinde olmak üzere bir Dylan plakları serisinin de ortaya çıkacağı konusunda bahse girmeye hazırdı (*ama büyük bir olasılıkla ödemeyecekti*).

Holde başka bir polis memuru ayakta duruyordu. Görünüşü çok gençti, gözleri döşemeye çevrili ve miğferini karnının üzerinde tutarak, arkasındaki duvara hafifçe yaslanmıştı. Yüzü soluk ve parlaktı. Boş gözlerle Dirk’e baktı ve aşağıya inen merdivenlerin yönünü başıyla hafifçe işaret etti.

Merdivenlerden yukarıya gelen ses hep aynı şeyi tekrarlıyordu: “Sakin onu alma, onu alma, onu... Sakin onu alma, onu alma, onu... Sakin onu alma, onu alma, onu!”

Dirk içten içe, vuracak veya boğazını sıkacak bir şeyler aramak için dolanan bir öfkeyle titriyordu. Bütün bunların hiçbir şekilde kendi suçu olmadığını şiddetle inkâr edebilmeyi istiyordu, fakat bunun böyle olduğunu birisi iddia etmeye kalkışmadan önce, bunu yapamazdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi, <https://rantey.org>
“Ne kadar zamandır buradasınız?” dedi sertçe.

Genç polis yanıt vermek için toparlanmak zorunda kaldı.

“Yarım saat kadar önce geldik.” dedi boğuk bir sesle. “Felaket bir sabah. Sadece oradan oraya koşuşturmak.”

“Bana oradan oraya koşuşturmaktan söz etme!” dedi Dirk tamamıyla anlamsız bir şekilde. Merdivenlerden aşağıya indi.

“Sakın onu alma, onu alma, onu... Sakın onu alma, onu alma, onu...”

Aşağıda dar bir koridor uzanıyordu. Koridora açılan ana kapıda büyük çatlaklar vardı ve menteşelerinden sarkıyordu. Kapı, iki odanın birleştirilmesinden meydana gelmiş geniş bir odaya açılıyordu. Tam Dirk içeriye girmek üzereyken, bir şekil odadan çıkıp yolunu kesti.

“Bu olayın içine senin karışmış olmandan nefret ediyorum.” dedi şekil. “Bundan çok nefret ediyorum. Bu işteki rolünün ne olduğunu söyle ki, nefret ettiğim şeyin ne olduğunu tam olarak bileyim.”

Dirk, düzgün görünüşlü, zayıf yüze şaşkınlık içinde bakakaldı.

“Gilks?” dedi.

“Orada öyle durup şaşkın şaşkın, neydi adı, o şey gibi, adı neydi gibi bakma, ayıbalığı olmayan o şeylere ne denir? Ayıbalıklarından daha berbat olanlara... İri, şişkin şeyler. Denizinekleri. Orada öyle durup bir denizineği gibi bakma. Niçin bu...” Gilks arkasındaki odaya işaret etti. “Niçin bu... içerdeki adam içi para dolu bir zarfın üzerine senin adını ve telefon numaranı yazmış?”

“Ne ka...” diye başladı Dirk, sonra lafı çevirdi. “Nasıl burada olabildiğini sorabilir miyim, Gilks? Fens’den bu kadar uzakta ne yapıyorsun? Orayı burada olacak kadar rutubetli bulmana şaşıttım.”

“Üç yüz Sterlin.” dedi Gilks. “Niçin?”

“Belki müşterimle konuşmama izin verirsin.” dedi Dirk.

“Müşterin, öyle mi?” dedi Gilks asık bir yüzle. “Evet. Peki öyleyse, niçin onunla konuşmuyorsun? Ne söyleyeceğini duymak isterim doğrusu.” Gergin bir şekilde geriye çekildi ve Dirk’e odaya girmesi için eliyle işaret etti.

Dirk düşüncelerini topladı ve odaya kontrol altına alınmış bir ruh hali içinde girdi, ama bu durum sadece bir saniye sürdü.

Müşterisinin büyük bir bölümü bir müzik setinin önünde rahat bir koltukta sakince oturuyordu. Koltuk en uygun dinleme yerine konmuştu -hoparlörlerin arasındaki uzaklığın iki katı kadar geriye ki bu genellikle stereo tasarımları için ideal sayılmaktadır.

Genel görünüş olarak, günlük giysileri içinde bacak bacak üstüne atmış, rahat bir havası vardı ve yanındaki küçük masanın üzerinde yarı dolu bir kahve fincanı duruyordu. Buna rağmen başı, üzüntü verecek bir şekilde, pikabın üzerinde dönmekte olan plağın tam ortasına düzgünce yerleştirilmişti. Pikabın üzerinde iğne olan kolu, enseye değdiği için, durmadan plağın hep aynı yerine geliyordu. Baş döndükçe, her 1,8 saniyede bir Dirk'e, "Bak senden istediğim gibi zamanında gelmediği için neler oldu!" der gibi suçlayıcı bir bakış atıyor, sonra duvara doğru dönüyor, dönüp dolaşıp tekrar ön tarafa yeni suçlamalar yapmak için geliyordu.

"Sakın Onu Alma, Onu Alma, Onu Alma, Onu Alma, Onu..."

Oda az biraz Dirk'in çevresinde sallandı ve adam onu durdurmak için elini duvara dayadı.

"Müşterin seni özel bir iş için mi tutmuştu?" dedi Gilks, onun arkasından, çok sakince.

"Oh! Yani, sadece küçük bir şey..." dedi Dirk zayıf bir sesle. "Bütün bunlarla bir ilgisi yok. Hayır, yani, o bu gibi şeylerden hiç söz etmedi. Her neyse, bak, senin meşgul olduğunu görüyorum. Bana kalırsa, ben paramı alıp gitsem daha iyi olacak. O parayı benim için bıraktığını söyledin, öyle değil mi?"

Bunları dedikten sonra, Dirk arkasında duran küçük bir tahta iskemleye çöktü ve onu kırdı.

Gilks onu çekip ayağa kaldırdı ve duvara dayadı. Kısa bir süre odadan çıktı ve bir tepsi içine küçük bir su sürahisi ve bir bardakla geri geldi Bardağa biraz su koydu, suyu Dirk'e götürüp suratına döktü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Daha iyi misin?"

“Hayır” diye zorlukla konuştu Dirk. “Hiç olmazsa pikabı durduramaz mısın?”

“Bu adli tıbbın işi. Akıllı polisler gelmeden önce hiçbir şeye dokunulmaz. Belki bu gelenler onlardır. Arka bahçeye çıkıp biraz hava al. Kendini parmaklıklara zincirleyip kendine biraz dayak at, benim vaktim yok. Ve biraz daha az yeşil gözükmeye çalış, olmaz mı? Bu sana giden bir renk değil.”

“Sakin Onu Alma, Onu Alma, Onu,

“Sakin Onu Alma, Onu Alma, Onu”

Gilks arkasını döndü, yorgun ve öfkeli görünüyordu. Giriş katında sesleri duyulan yeni gelenleri karşılamak için tam dışarıya çıkıp merdivenlere gitmek üzereyken durdu ve büyük tabağı üzerinde sabırla dönmekte olan kafayı bir-iki saniye seyretti.

“Biliyor musun?” dedi sonunda: “Bu ukala dümbeleği, gösteriş meraklısı intiharlar beni gerçekten yoruyor. Tek amaçları can sıkılmak!”

“İntihar mı?” dedi Dirk.

Gilks çevresine bakındı.

“Pencereler 1,5 cm kalınlığında demir çubuklarla güvenlik altına alınmış.” dedi. “Kapı içerden kilitlenmiş ve anahtar kilidin içinde duruyor. Kapının iç tarafına eşya yığılmış. Arka bahçeye açılan uzun pencereler kapı sürgüleriyle kilitlenmiş. Ortada bir tünel izi yok. Eğer bu cinayetse, katilin çıkarken durup oldukça iyi bir camcılık işi yapmış olması lazım. Fakat bütün cam macunları eski ve üzerleri boyalı.”

“Hayır. Hiç kimse bu odadan dışarıya çıkmadı ve buraya bizden başka kimse girmedi ve bu işi bizim yapmadığımıza eminim.”

“Bu işe harcayacak fazla vaktim yok. Açıkça intihar ve sadece işimizi zorlaştırmak için yapılmış. Polisin vaktini çaldığı için ölüyü içeriye tıkmayı bile düşünüyorum. Bak sana ne diyeceğim...” dedi saatine bakarak. “On dakikan var. Eğer bunu nasıl becerdiğine dair raporuma koyabileceğim akla yakın bir açıklamayla gelirsen, ben de mektuptaki delili almana izin vereceğim. Senin ağzına bir yum-

ruk atmamanın neden olduğu duygusal aşınma ve eskime payı için yüzde yirmi tazminat hariç.”

Dirk bir an için müşterisinin -sürekli olarak boşluktan ortaya çıkıp kontratlar ve sorumluluklarla ilgili böğüren, bir metre uzunluğunda keskin kenarlı bir tırpan sallayan- tuhaf, saldırgan yeşil gözlü ve kürk giysili bir devin yapmış olduğunu iddia ettiği ziyaretlerden bahsedip bahsetmemekte tereddüt etti, sonra her şeyi tartınca bundan vazgeçti.

“Sakin Onu Alma, Onu Alma, Onu Alma, Onu Alma, Onu”

En sonunda kendi kendisine kızıyordu. Müşterisinin ölümü yüzünden kendisine doğru dürüst kızamamıştı, bu kaldırılamayacak kadar ağır ve korkunç bir yükü. Fakat şimdi Gilks tarafından aşağılanmıştı ve kendini karşılık veremeyecek kadar sersemlemiş ve tedirgin bir durumda bulmuştu, böylece kendisine bunun için kızabilirdi.

Sertçe dönüp kendisine işkence yapan kişiden uzaklaştı ve kızgınlıklarıyla yalnız kalmak için arka bahçeye çıktı.

Arka bahçe küçük, taşlarla döşenmiş, batıya bakan bir yer deydi. Evin yüksek arka duvarıyla komşu prefabrik bir binanın yüksek duvarı arasında kaldığından pek az ışık alıyordu. Ortasında, neden konduğu bilinmez, taştan yapılmış bir güneş saati vardı. Eğer güneş saatinin üzerine bir ışık düşerse, o zaman öğle vaktine çok yakın olduğunu söyleyebilirdiniz. Diğer zamanlarda kuşlara tünek vazifesi görüyordu. Saksılar içinde birkaç somurtuk bitki vardı.

Dirk ağzına bir sigara tıktı ve şiddetle ucunun büyük bir kısmını yaktı.

“Sakin Onu Alma, Onu Alma, Onu Alma, Onu Alma, Onu”
Evin içinde zırlamaya devam ediyordu.

Arka bahçe her iki yanındaki düzgün görünüşlü bahçe duvarlarıyla komşu evlerin bahçelerinden ayrılıyordu. Soldaki bununla aynı büyüklükteydi, sağdaki ise biraz daha ileriye uzanıyordu, prefabrik binanın aradaki bahçe duvarıyla aynı hizada sonuçlanmasından yararlanmıştı. Ortada bir iyi bakım havası hâkimdi.

Olağanüstü, gösterişli bir şey yoktu, sadece her şeyin yolunda gittiği ve evlerin bakımının bir sorun olmadığı hissediliyordu. Özellikle sağ taraftaki ev çok yakın zamanda tuğlaları elden geçirilmiş ve pencereleri boyanmış gibiydi. Dirk derin bir nefes aldı ve gri renkli, puslu gökyüzünün görülebilir kısmına bir an için gözlerini dikti. Bulutların altında yol almakta olan küçük siyah bir nokta vardı. Dirk onu bir zaman seyretti, biraz önce içinde bulunduğu odanın korkunç görüntüsü dışında herhangi başka bir şeye dikkatini vermekten hoşnuttu. Odanın içindeki geliş ve gidişlerin, bir takım ölçüler alındığının, fotoğraflar çekildiğinin ve böylece kesik kafayı kaldırma faaliyetlerinin yürüdüğüne hayal meyal farkındaydı.

“Sakin Onu Alma, Onu Alma, Onu Alma, Onu Alma, Onu,
“Sakin Onu”

Sonunda birisi onu almıştı, sonunda sinir bozucu ses susmuştu ve şimdi öğle saatlerinin atmosferinde uzaktan gelen bir televizyonun yumuşak sesi sakın bir şekilde dalgalanıyordu.

Dirk ise bütün bu olanları kavramakta büyük güçlük çekmekteydi. Kafasına bir dizi ağır darbenin indiğinin gayet iyi farkındaydı, suçluluk duygusunun saldırılarıydı bunlar. Bu, sadece yirminci yüzyılın bu kadar ileri bir döneminde yaşamaktan kaynaklanan ve genellikle Dirk'in baş etmekte usta olduğu normal arka plan gürültüsü tipinde bir suçluluk duygusu değildi. Bu, “Bu özel korkunç şey, özellikle ve korkunç bir şekilde benim hatam.” cinsinden gerçekten sersemletici bir duyguydu. Normal zihinsel faaliyetler onun kocaman rakkasın önünden kaçmasına izin vermiyordu. “Dank” tekrar geldi, “Dank”, “Dank”, tekrar ve tekrar, “Dank”, “Dank”, “Dank”.

Merhum müşterisinin (*Dank, Dank*) ona (*Dank*) söylemiş olduğu (*Dank*) herhangi bir ayrıntıyı hatırlamaya çalışıyordu. Fakat bütün bu (*Dank*) danklama sürerken (*Dank*) bunu yapmak kesinlikle imkânsızdı (*Dank*). Adamın Ona söylemiş olduğuna (*Dank*) göre (*Dirk, derin bir nefes aldı*) (*Dank*) adam iri yarı, kıllı, elinde tırpan taşıyan yeşil-gözlü bir canavar tarafından (*Dank*) kovalanıyordu.

Dank!

Dirk bu sözleri duyunca gizlice kendi kendine gülümsemişti.

Dink, Danak, Dink, Dank, Dink, Dank!

Ve “Ne ahmak adam!” diye düşünmüştü.

Dink, Dink, Dink, Dank!

Bir tırpan (*Dank*) ve bir kontrat (*Dank*).

Bu kontratın ne hakkında olduğunu bilmiyordu, hatta en ufak bir fikri bile yoktu.

“Şüphesiz” diye düşünmüştü Dirk.

Fakat bunun bir patatesle ilgili olduğuna dair belli belirsiz bir hisse kapılmıştı. Buna ilişkin karışık bir hikâye vardı (*Dink, Dink, Dink*).

Dirk bu noktada (*Dank*) ciddi ciddi başını sallamış ve masasının üzerinde (*Dank*) sadece güven verici işaretler (*Dank*) yapmak için bulundurduğu not defterine güven verici bir işaret kondurmuştu. (*Dank, Dank, Dank*). O anda “patatesler” yazılı küçük bir çerçeveye işaret koymuş olduğu izlenimini verebildiği için kendisiyle gurur duymuştu.

Dank Dank Dank, Dank, Dank!

Bay Anster patatesler konusunda Dirk işini yapmak için geldiği zaman daha ayrıntılı bir açıklama yapacağını söylemişti.

Ve Dirk kolayca (*Dank*), rahatça (*Dank*), elinin havada bir dalgalanışıyla (*Dank, Dank, Dank*), sabah saat altı buçukta (*Dank*) orada olmak için söz vermişti (*Dank*), çünkü kontratın (*Dank*) saat yedide vadesi doluyordu.

Dirk, “Patates kontratının vadesi saat yedide doluyor.” diye hayali bir çerçeveli kısma başka bir işaret koymuş olduğunu hatırlıyordu. (*D...*)

Bütün bu danklamalara daha fazla dayanamayacaktı. Olmuş bir şey için kendini suçlayamazdı. Ama yapabilirdi. Şüphesiz yapabiliyordu. Yapıyordu. Bütün bunlar, aslında, kendi hatasıydı (*Dank*). Fakat olmuş bir şey için kendini suçlamayı sürdürürken, o şey hakkında doğru dürüst düşünmüyordu, halbuki yapması gereken şey buydu. Bu korkunç şeyi (*Dank*) köklerinden sökmesi gerekti ve bunu yap-

bilecek bir duruma gelebilmesi için de kendini (*Dank*) bir şekilde bu danklamadan kurtarmalıydı.

İçine düşmüş olduğu durumu ve hayatının karmaşık acılarını düşünürken, derin bir öfke dalgasına kapıldı. Bu düzenli arka bahçeden nefret ediyordu. Bütün bu güneş saati süslerinden, bütün bu temiz şekilde boyanmış pencerelerden ve bütün bu korkunç derecede düzenli çatılardan nefret ediyordu. Kendisini suçlamaktansa, kabahati bütün bu yağlı boyalarda, arka bahçenin mide bulandırıcı bir şekilde düzgün döşeme taşlarında ve itinayla düzeltilmiş tuğla duvarların nefret uyandırıcı iğrençliğinde bulmak istiyordu.

“Özür dilerim...”

“Ne?” Hızla geriye döndü. Sakin ve nazik bir sesin içindeki öfkeye davetsiz dalmasıyla gafil yakalanmıştı.

“Bu işle ilgili misiniz?” Kadın, bileğinin küçük bir işaretiyle kapı komşusunda meydana gelmiş bütün hoş olmayan durumları, bodrum katını ve polisleri ilgilendiren bütün o korkunç şeyleri işaret etti. Bileğinde gözlük çerçevesine uygun kırmızı bir bilezik vardı. Hafifçe endişeli bir tikslenmeyle sağdaki evin bahçe duvarından bakıyordu.

Dirk ağzını açmadan ona dik dik baktı. Kırk yaşlarında düzgün görünüşlü bir kadındı ve üzerinde, yanılığa düşülmeden hemen fark edilecek bir reklamcılık havası vardı.

Kadın sıkıntılı bir iç çekti.

“Biliyorum, muhtemelen bütün bu şeyler çok korkunç.” dedi kadın: “Fakat daha uzun süreceğini sanıyor musunuz? Polisi çağırmak zorunda kaldık, çünkü o korkunç plağın sesi insanı çıldırtıyordu. Bunların hepsi...”

Kadın ona sessiz bir yalvarışla baktı ve Dirk bütün bunların onun kabahati olabileceğini düşündü. Kendisi açısından, o bu işi çözümlemeye çalışırken, bütün suçu kadın yüklenebilirdi. Sadece böylesi bir bilezik takmakla bile, bunu hak ediyordu.

Tek kelime etmeksizin, kadına sırtım döndü ve öfkesini evin içine taşıdı. Orada duyguları hemen sert ve etkili bir şeye dönüşmeye başladı.

“Gilks!” dedi. “Senin şu ukala dümbeleği intihar teorin. Onu sevdim. Bana uyar. Galiba zeki piçin bu işi nasıl yaptığını anladım. Bana kalem getirin. Bana kâğıt getirin.”

Odanın arka kısmının ortasında duran kiraz ağacından yapılmış çiftlik evi tarzı masaya gösterişli bir havayla oturdu ve ustaca olayların şemasını çıkardı. Bu işte, bazı ev ve mutfak araçları, bir sallanma, ağırlıklandırılmış aydınlanma tesisatı, zamanın çok iyi hesaplanması vardı ve her şey, çok önemli bir noktaya, plak tablasının Japon malı olmasına dayanıyordu.

“Bu, senin adli tıp adamlarını memnun etmeli.” dedi Dirk enerjik bir şekilde. Adli tıp adamları şemaya bir göz attılar, önemli noktalarını kavradılar ve beğendiler. Bu noktalar hem basit ve inandırıcıydı hem de Marbella’da onların yaptıkları cinsten tatillerden hoşlanan bir savcının beğenebileceği türden özellikler taşıyordu.

“Belki de ölen adamın doğaüstü bir güçle şeytani bir kontrat yapmış olduğu ve şimdi ise ödemenin yapıldığı fikrini tercih edersiniz.” dedi rahat bir ifadeyle.

Adli tıbbın adamları birbirlerine baktılar ve başlarını iki yana sallayarak bu düşünceye katılmadıklarını ifade ettiler. Sabahın geçmekte olduğunu ve bu tarz konuşmalarının, öğle yemeğine kadar bitebilecek bir işe, gereksiz karışıklıklar ekleyeceğini kuvvetle hissediyorlardı.

Dirk tatmin olmuş bir şekilde omzunu silkti, delilden payına düşeni aldı ve polis memurlarına son bir baş selamıyla merdivenlerden yukarıya tırmandı.

Hole vardıği zaman, birdenbire bahçede ısıtmış olduğu gündüz televizyonuna ait yumuşak seslerin, daha önce, içerde iğnesi takılmış plağın ısrarlı sesi tarafından maskelendiğini anladı.

Aslında bu seslerin evin üst katlarında bir yerlerden geldiğini fark edince şaşırdı. Görülmediğinden emin olmak için çevresine hızlı bir bakış attıktan sonra, evin üst katlarına çıkan merdivenin alt basamağında durdu ve hayretle yukarıya baktı.

6

Merdivenler zevkli bir sadelik taşıyan hasıra benzer bir şeyle kaplanmıştı. Dirk sessizce onları tırmandı, ilk katın merdiven sahanlığında bir vazo içinde duran ve zevkli biri tarafından kurutulduğu hemen belli olan büyük şeyleri geçti ve ilk kattaki odalara bir göz attı. Onlar da zevkli ve kurutulmuş idi.

İki yatak odasından sadece daha büyük olanında halen kullanılmakta olduğuna dair bazı izler vardı. Oda, sabah ışığının zevkli bir şekilde düzenlenmiş çiçekler ve içine samana benzeyen bir şeyler tıkkıştırılmış düvetler üzerine düşmesi için zekice planlanmıştı, fakat sanki bunların yerine çorapların ve kullanılmış jiletlerin odayı ele geçirdiği hissi hâkimdi. Odada bir kadına ait olabilecek hiçbir şey yoktu (*bu yokluk bir duvar resmi yerinden alındığı zaman geride bıraktığı boşluğa benziyordu*). Odada bir gerginlik, bir keder ve yatağın altında temizlenmesi gereken şeylerin havası vardı.

Yatak odasına açılan banyoda, lavabonun karşısındaki duvarda altın bir plak asılmıştı. Bu plağın verilmesinin nedeni, Yumruk Dövüşü ve Üçüncü Otistik Gugukkuşu adlı bir müzik grubunun yapmış olduğu *Sıcak Patates* adlı bir plağın 500.000 adet satmış olmasıydı. Dirk, grubun lideriyle (*sadece iki kişiydiler ve içlerinden biri liderdi*) bir pazar gazetesinde yapılmış olan bir röportajın bir bölümünü okumuş olduğunu hayal meyal hatırlıyordu. Lidere grup adının anlamı sorulmuş ve o da bunun ilginç bir hikâyesi olduğunu söylemişti, fakat sonunda öyle olmadığı anlaşılmıştı. Oxford cad-

desinin bir yerlerinde bulunan menajerinin ofisindeki kanepeden, “İnsanlar ne anlama gelsin isterlerse o anlamdadır...” diye eklemişti adam, bir omuz silkmesiyle.

Dirk, gazetecinin nasıl kibar bir şekilde başını sallayıp bu sözleri not aldığını gözlerinde canlandırmış olduğunu hatırladı. Dirk midesinde meydana gelen iğrenç düğümlenmeyi sonunda cin ile yumuşatmıştı.

“Sıcak patates...” diye düşündü Dirk. Kırmızı çerçevesinde asılmış altın plağa bakarken, merhum Bay Anstey’in başının tünemiş olduğu plağın besbelli bu plak olduğu birdenbire aklına geldi. Sıcak Patates. Sakın onu alma.

Bunun anlamı neydi?

İnsanlar ne anlama gelsin isterlerse, diye düşündü, hiç de nazik olmayan bir tavırla.

Röportajdan şimdi hatırladığı başka bir şey de Pain’in (*Yumruk Dövüşü ve Üçüncü Otistik Gugukkuşu’nun liderinin adı Pain idi*) şarkının sözlerinin az veya çok, kelimesi kelimesine, kendisinin veya başka birinin bir barda veya bir saunada veya bir uçakta veya buna benzer bir yerde kulak misafiri olmuş olduğu karşılıklı bir konuşmadan alındığını ileri sürmesiydi. Dirk bu konuşmayı ilk yapan kişilerin kendi sözlerinin, onları demin dinlemiş olduğu şartlarda tekrar edildiğini duysalardı neler hissedeceklerdi, onu merak etti...

Altın plağın ortasındaki yazılı kısma daha yakından baktı. En tepede sadece “Arrgh” kelimesi vardı. Plağın adının altında söz yazarları olarak, “Paignton, Mulville, Anstey” adları verilmişti.

Murville, herhalde, Yumruk Dövüşü ve Üçüncü Otistik Gugukkuşu adlı grubun lider olmayan üyesiydi. Ve Geoff Anstey’in çok satan bir single’nin söz yazarları arasında olması, bu evin parasının muhtemelen nasıl ödenmiş olduğunu gösteriyordu. Anstey, Patates ile ilgili bir kontrattan söz ettiği zaman, Dirk’in onu anladığını sanmıştı. Dirk ise sadece Anstey’in saçmaladığını sanmıştı. Tırpanlı yeşil gözlü canavarlardan bahseden birinin, patateslerden bahsettiği zaman da saçmaladığını sanmak çok kolaydı.

Dirk, derin bir sıkıntı içinde içini çekti. Ödülün duvarda düzgün bir şekilde asılı olmasından hoşlanmadı ve daha insani ve çarpık olması için onu yerinden biraz oynattı. Bunu yapması çerçevenin arkasından bir zarfın döşemeye doğru kanat çırparak düşmesine neden oldu. Dirk, başarısız bir şekilde onu yakalamaya çalıştı. İnyerek yere eğildi ve zarfı aldı.

Bu, kaliteli, kalın bir kâğıttan yapılmış krem renkli büyükçe bir zarftı. Bir ucundan düzensizce yırtılıp açılmış ve sonra yapıştırıcı bantla tekrar kapatılmıştı. Aslında birçok kereler açılmışa benziyordu, bu izlenim zarfın üzerine yazılmış, sonra çizilmiş ve bir yenisi yazılmış adların fazlalığıyla da destekleniyordu. Üzerindeki en son ad Geoff Anstey'e aitti. En azından, Dirk bunun son ad olduğunu tahmin etti, zira üstü çizilmemiş, üstelik kalınca çizilmemiş, tek ad oydu. Dirk, diğer adlardan bazılarını kim olduklarını anlamak için dikkatle baktı.

Okuyabildiği bazı adlar hafızasında az biraz kımıldanma yaratsa da, zarfı daha yakından incelemesi gerekti. Detektiflik mesleğine başladığından beri kendisine bir büyüteç almak istemişti, fakat buna bir türlü fırsat bulamamıştı. Üstelik bir çakısı da yoktu, bu yüzden, istemeye istemeye, yapılacak en akıllı işin zarfı şu an için paltosunun derin ceplerinin birisine tıktırmak ve daha sonra yalnız kaldığı zaman onu incelemek olduğuna karar verdi.

Altın plağın arkasına başka işe yarar bir şey çıkabilir mi diye görmek için acele tarafından bir bakış attı, fakat hayal kırıklığına uğradı, bunun üzerine banyodan çıktı ve evi araştırma işine yenden başladı.

Öbür yatak odası düzgün görünümlü ve ruhsuz bir odaydı. Kullanılmayan. Çam ağacından bir yatak, bir düvet ve asit banyosuna sokularak yenilenmiş eski bir çekmeceli dolap başlıca eşyalardı. Dirk kapıyı çekip kapadı ve *Tavşan Bugs* adlı bir televizyon programının sesinin geldiği tavan arasına çıkan küçük, sallantılı ve beyaz boyalı bir merdiveni tırmanmaya başladı.

Merdivenlerin tepesinde yer alan çok küçük bir sahanlık, bir

yanından o kadar küçük bir banyoya açılıyordu ki onu en iyi şekilde kullanmak için dışarıda durup yıkanmak istenen hangi bacaksa, onu içeriye sokmak gerekecekti. Banyonun kapısı lavabonun soğuk musluğuna takılı olan ve banyodan çıkıp sahanlığı geçerek evin tepesindeki tek odaya giden yeşil renkli bir hortumla aralık tutulmaktaydı.

Bu bir tavanarası odasıydı. Oldukça dik meyilli çatısı, ancak birkaç yerde ortalama boya sahip birinin ayakta başını eğmeden durabileceği yükseklikteydi.

Dirk sırtı kamburlaşmış bir şekilde kapıda durdu, içinde bulabileceği şeylerden endişelenerek odayı inceledi. Genel bir köhnelik havası hâkimdi. Perdeler kapalıydı ve daha ziyade canlandırılmış bir tavşan resminin yanıp sönen ışığıyla aydınlanan odaya çok az ışık sızıyordu. Nemli ve buruşuk çarşaflarıyla düzeltilmemiş bir yatak, tavanın oldukça alçak bir kısmına itilmişti. Duvarların bir kısmı ile tavanın hemen hemen bütün dikey kısımları magazinlerden kesilmiş resimlerle kaplanmıştı.

Bu resimlerin ortak bir konusu ve amacı yok gibiydi. Birkaç gösterişli Alman arabasının ve tuhaf bir sutyen reklamının yanı sıra bir meyveli pastanın epeyce yırtık bir resmi, bir hayat sigortası reklamının bir kısmı ve diğer rast gele fragmanlar, bunların sahip olabilecekleri herhangi bir anlama veya sağlayacakları herhangi bir etkiye bakılmaksızın duygusuz bir ilgisizlikle seçildiğini ve yerleştirildiğini gösteriyordu.

Hortum, döşemede kıvrılıp televizyonun karşısına konmuş eski bir koltuğun kenarına uzanıyordu.

Tavşan hopladı. Hoplamalarının çıkardığı ışık, koltuğun yıpranmış kenarlarında oynadı. Tavşan Bugs, yere çakılmakta olan bir uçağın kontrolleriyle güreşiyordu. Birden “Otopilot” yazılı bir düğme gördü ve ona bastı. Bir dolap açıldı ve bir robot pilot güçlükle dışarıya çıktı, duruma bir göz attı ve uçaktan paraşütle atladı. Uçak yere doğru hızla iniyordu, fakat şans eseri tam yere çarpmadan benzin bitti ve tavşan kurtuldu.

Dirk, durduğu yerden bir insan kafasının tepesini de görebiliyordu.

Kafanın üzerindeki saçlar koyu renkli, donuk ve yağlıydı. Dirk, kafanın nereye bağlı olduğunu, böyle bir yer olup olmadığını görmek için odada ilerlemeden önce, uzun ve endişe dolu bir dakika onu seyretti. Yavaşça koltuğun yan tarafına geçtiği ve kafanın canlı bir vücuda bağlı olduğunu keşfettiği zaman duyduğu ferahlık, kafanın bağlı olduğu vücudun görüntüsüyle biraz bozuldu.

Bir oğlan çocuğu koltukta yığılmış oturuyordu.

Muhtemelen on üç-on dört yaşlarındaydı, herhangi bir fiziksel yönden hastalıklı görünmese de kesinlikle sağlıklı birisi değildi. Saçları başından, başı omuzlarından sarkıyordu ve sanki geçmekte olan bir tren tarafından oraya fırlatılmış gibi koltukta cansız ve buruşturulmuş bir şekilde yatıyordu. Üzerinde sadece ucuz bir deri ceket ve bir uyku tulumu vardı.

Dirk, ona dikkatle baktı.

Kimdi bu? Az önce birisinin kafasının koparılmış olduğu bu evde bir oğlan çocuğu televizyon seyrederek ne yapıyordu? Olanlardan haberi var mıydı? Gilks onun hakkında bir şeyler biliyor muydu? Veya acaba Gilks buraya çıkmaya zahmet etmiş miydi? Bu, her şey bir yana, elinde zor bir intihar olayı olan, işi başından aşkın bir polis için birkaç kat merdiven çıkmak demekti.

Dirk orada yirmi saniye filan durduktan sonra, oğlanın gözleri ona doğru tırmandı, onu hiçbir şekilde dikkate değer bulmadı ve sonra tekrar aşağıya inip tavşanın üzerinde kilitlendi.

Dirk bir kimsenin üzerinde bu kadar az etki bırakmaya alışık değildi. Üzerinde büyük deri paltosu ve gülünç kırmızı şapkası olup olmadığını ve kapının ışığında uygun ve dramatik bir tarzda durup durmadığını kontrol etti.

Bir an için havasının kaçtığını hissetti ve "Ee..." dedi kendisini tanıştırmak amacıyla, fakat oğlanın ilgisini çekemedi. Bundan hoşlanmamıştı. Çocuk ona rağmen, bile bile ve haince televizyon seyreliyordu. Kaşlarını çattı. Odada, ona karşı nasıl tavır alacağını

bilemediği, artmakta olan buharlı bir gerginlik, havada anlaşılması zor bir tıslama varmış gibi geldi. O şeyin yoğunluğu arttı ve sonra Dirk'in irkilmesine neden olan ani bir tıklamayla durdu.

Oğlan, yavaş hareket eden şişman bir yılan gibi kendini çözdü, koltuğun kenarından yan tarafa doğru eğildi ve Dirk'in o anda anlamış olduğu gibi, besbelli bir elektrikli çaydanlıkla ilgili birtakım görünmeyen ayrıntılı hazırlık yaptı. Daha önceki yayılmış konumunu yeniden aldığı zaman, eskisine ek olarak, sağ elinde plastik bir kap tutuyor ve bunun içinden dumanı tüten bir bulamacın lastik gibi uzayan parçalarını ağzına tıktırıyordu.

Tavşan işlerini bir sonuca bağlamış ve yerini, bu işteki çıkarının dışında hiçbir iyi neden olmaksızın, izleyicilerden belli bir marka alkolsüz bira satın almalarını isteyen alaycı bir komedyene bırakmıştı.

Dirk, duruma şimdiye kadar başarabildiğinden biraz daha fazla etki yapma zamanının artık geldiğini hissetti. Oğlanın görüş alanının tam karşısına geçti.

"Evlat" dedi Dirk. Ses tonunun ciddi, fakat yumuşak olduğunu, ama asla tepeden bakan veya yapmacık veya beceriksiz olmadığını umuyordu. "Bilmeliyim kim?"

O anda yeni yerinden gözüne çarpan manzara karşısında sözlerini şaşırdı. Koltuğun öbür yanında, büyük ve yarı yarıya dolu bir gevrek kutusu, büyük ve yarı yarıya dolu bir Mars Bar kutusu ve piramit şeklinde dizilmiş ve yarısı tüketilmiş alkolsüz içki kutuları ve hortumun ucu bulunuyordu. Hortumun ucuna plastik bir musluk takılmıştı ve besbelli çaydanlığı doldurmakta kullanılıyordu.

Dirk, oğlana sadece kim olduğunu sormaya niyetlenmişti, fakat bu açıdan bakıldığı zaman aile benzerliği şüphe götürmez bir şekilde ortadaydı. Besbelli bu çocuk kısa süre önce kafası kesilmiş olan Geoffrey Anstey'in oğluydu. Belki bu davranışı kendisine özel bir şokla mücadele yöntemiymiş. Veya belki neler olmuş olduğunu gerçekten bilmiyordu. Veya belki o...

Dirk bunu düşünmekten pek hoşlanmadı.

Aslında, yanı başındaki televizyon, dış macunu üreten bir şirket adına ağzının içinde meydana gelebilecek bazı şeyler için, onu derinden endişelendirmeye çalışırken, herhangi bir şeyi düşünmekte zorluk çekiyordu.

“Tamam” dedi. “Senin için zor ve üzücü olduğunu bildiğim böyle bir zamanda seni rahatsız etmekten hoşlanmıyorum, ama ilk önce bunun senin için zor ve üzücü bir zaman olduğunu gerçekten anlayıp anlamadığını bilmek zorundayım.”

Yanıt yok.

Peki, diye düşündü Dirk, “Mantıklı bir sertliğin zamanı geldi”. Duvara yaslandı, ellerini ceplerine “tamam-eğer-oyunu-böyle- oynamak-istiyorsan-benim-için-sorun-yok” tavrıyla soktu, birkaç saniye somurtarak döşemeyi süzdü, sonra başını yukarıya attı ve oğlanın iki kaşının arasına sert bir bakış fırlattı.

“Sana söylemek zorundayım evlat...” dedi kısa ve öz olarak: “Baban öldü!”

Eğer tam o sırada çok sevilen ve uzun zamandır devam eden bir reklam başlamamış olsaydı, bu belki bir işe yarayabilirdi. Reklam Dirk’e kendi türünün özellikle hayret uyandırıcı bir örneği gibi geldi.

Açılış kısmında melek Lucifer’in cennetten cehennem kuyusuna fırlatılması ve orada alevler içinde yanan bir gölde yatması gösteriliyordu. Derken oradan geçmekte olan bir şeytan geliyor ve ona bir kutu alkolsüz köpüklü “Shades” adında bir içecek veriyordu. Lucifer onu alıyor ve tadına bakıyordu. Kutunun hepsini açgözlü bir şekilde dikip bitirdikten sonra, kameraya dönüyor, Porsche marka güneş gözlüğü takarak şöyle diyordu: “Şimdi ‘gerçekten’ işi pişirdik!” Çevresine yığılan kızgın kömürlerin alevinde uzanıp yatıyordu.

O anda çok kalın ve homurtulu bir Amerikalı sesi, cehennem kuyusundan veya en azından *-bir sonraki konuşma için kendini şekle sokabilmek amacıyla elinden geldiğince çabuk oraya dönmeye can attığı-* Soho’daki bir bodrum katı meyhanesinden tırmanmış etkisi

veren bir ses, “Shades. Cehennemden gelen içki.” dedi ve kutu, kelimenin başındaki “S” harfini göstermeyecek şekilde biraz döndü ve böylece sadece “Hades” kısmı göründü.

İşin dinbilim kısmı biraz karışmış, diye düşündü Dirk, fakat bu kadar köpüklü selin içinde fazladan ufacık bir bilgisizlik damlasının ne önemi vardı?

Lucifer yeniden kameraya suratını gösterdi ve “Bu şeye gerçekten ‘düşkün’ olabilirim.” dedi ve bütün bu olup bitenler yüzünden izleyici tamamen ipin ucunu kaçırmışsa, diye başlangıçtaki Lucifer’in cennetten atılma sahnesi “düşme” kelimesini vurgulamak için bir an yeniden gösterildi.

Oğlanın dikkati tamamıyla reklam tarafından esir alınmıştı.

Dirk, onunla ekran arasına çömeldi.

“Beni dinle!” diye başladı.

Oğlan, Dirk’in arkasındaki ekranı görebilmek için boynunu döndürdü. Bunu yapabilmek ve ağzına gevrek tıkıştırılmayı sürdürrebilmek için bacaklarını koltuğun üzerinde yeniden yerleştirmesi gerekti.

“Dinle...” diye yeniden ısrar etti Dirk.

Dirk, bu işte üstünlüğü ciddi şekilde kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu hissediyordu. Sorun sadece oğlanın dikkatini televizyona çevirmiş olmasında değildi, televizyondan başka hiçbir şeyin onun için bir anlamı veya bağımsız varlığı olmamasındaydı. Dirk, onun için sadece televizyonu görmesini engelleyen ve hiçbir özelliği olmayan bir nesneydi. Oğlan ona karşı hiçbir kötü duygu beslemiyordu, sadece onun arkasındaki şeyi görmek istiyordu.

“Bak, bunu bir dakika için kapatabilir miyiz?” dedi Dirk ve bunu yumuşak bir ifadeyle söylemek istemişti.

Oğlan yanıt vermedi. Belki omuzlarında biraz gerginleşme vardı, belki bu bir omuz silkmesiydi. Dirk arkasını döndü ve televizyonu kapatmak için hangi düğmeye basacağını bulamadı. Bütün kontrol panosu sanki sürekli bir şekilde çalışmaya ayarlanmış gibiydi, üzerinde “aç” veya “kapa” yazılı tek bir düğme yoktu. Sonunda

Dirk, televizyonun kablосunu elektrik prizinden çıkardı, yüzünü oğlana döndü ve o da onun burnunu kırdı.

Dirk, ikisi birden geriye televizyonun üzerine düştükleri sırada, oğlanın alnının şiddetli bir darbesiyle burun kemiğinin çatırdadığını hissetti, fakat hem kırılan kemiğin sesi, hem o kırılırken kendi acı dolu feryadının gürültüsü, oğlanın gırtlığından dökülen öfke dolu çığlıklarla tamamen silindi. Dirk çaresizce kendini saldırının şiddetinden korumaya çalıştı, fakat oğlan dirseği Dirk'in gözünde girmiş vaziyette onun üzerine çıkmıştı, onun üzerinden geçip televizyonun fişini takmaya giderken, dizleriyle ilk önce Dirk'in göğüs kafesini, sonra Dirk'in çenesini ve ardından Dirk'in zaten zedelenmiş burnunu ezdi. Sonra rahatça koltuğuna oturdu ve görüntünün yeniden geri gelmesini sinirli ve tedirgin gözlerle bekledi.

"Hiç olmazsa, haberlerin başlamasını bekleyebilirdin." dedi duygusuz bir sesle.

Dirk ona ağız açık bakakaldı. Kanayan burnunu elleri arasında tutarak yere çömelmiş oturuyor ve ilgisizce oturan canavar yaratığa şaşkınlıkla bakıyordu.

"Hhfff... fffmmm... nnggg!" diye itiraz etti ve sonra hasarı anlamak için burnunu yoklamakla meşgul olduğundan konuşmaktan vazgeçti.

Parmakları arasında hoş olmayan sesler çıkaran kesinlikle sallantılı bir parça vardı ve burnu aniden tanınmaz bir şekil almışa benziyordu. Cebinden bir mendil buldu ve yüzüne tuttu. Kan hemcik mendilin üzerine yayıldı. Güçlүkle ayağа kalktı, olmayan yardım tekliflerini reddetti. Odadan küçük banyoya doğru sertçe yürüdü. Orada öfkeyle hortumu musluktan söküп attı, bir havlu buldu, onu soğuk suda ıslattı ve bir-iki dakika, kan akışı azalıp duruncaya kadar, onu yüzünde tuttu. Aynada suratını dikkatle inceledi. Burnu tamamıyla yampiri duruyordu. Cesurca onu düzeltmeye çalıştı, fakat yeterince cesur olamadı. Canı çok fazla acımıştı, bu yüzden ıslak havluyu burnuna bir müddet daha hafif hafif bastır-

makla ve sessizce küfür etmekle yetindi.

Sonra orada fazladan bir-iki saniye daha fazla, lavaboya dayanıp hızla nefes alarak, aynada sert bir sesle "Pekiye!" demeyi prova etti. Sesi, "Beg diyi!" diye çıktı ve gerçek bir otoriteden yoksun göründü. Yeteri kadar güç kazanınca veya hiç olmazsa yakın gelecekte mümkün olabileceği kadar güç kazanınca, döndü ve canavarın ini-ne sertçe daldı.

Canavar sakince oturmuş, televizyonun akşam saatlerinde sürekli azimli izleyicilere sunacağı bazı ilgi çekici ve heyecan uyandırıcı programlarının tanıtımlarına reklamlarına dalmıştı ve Dirk yeniden içeriye girerken dönüp bakmadı.

Dirk, sertçe pencereye yürüdü ve şiddetle perdeleri açtı, canavarın gün ışığına maruz kalırsa bir çılgılık atarak büzüşeceği konusunda küçük de olsa bir umudu vardı, ama o burnunu oynatmaktan başka bir tepki göstermedi. Pencerenin dışında kısa bir an için karanlık bir gölge dalgalandı, fakat görüş açısı uygun olmadığı için, Dirk bunu neyin meydana getirdiğini göremedi.

Dirk döndü ve canavar oğlanın yüzüne baktı. Televizyonda öğle haberleri başlıyordu ve oğlan yanıp sönen renkli dikdörtgenin dışındaki dünyaya biraz daha açık, biraz daha duyarlı görünüyordu.

"Nestiyordunsen?" dedi.

"Thöyleyeyim ne ithdediğimi" dedi Dirk şiddetle, fakat umutsuzca. "İthdediğim ... dur bir dagiga... Ben bu yüzü danıyorum!"

Dirk'in dikkati birden televizyon ekranına çevrilmişti, zira orada kayıp havayolu kayıt memuresinin daha güncel bir fotoğrafı gösteriliyordu.

"Napiyorsunburada?" dedi oğlan.

"Jjchhh!" dedi Dirk ve ekrandaki yüze dikkatle bakarak kol-tuğun koluna tünedi. Resim bir yıl kadar önce, kız dudak cilası kullanmaya başlamadan önce çekilmişti. Kıvrıkcık saçları, rüküş ve abartılı bir görünüşü vardı.

"Kimsinsen? Noluyor?" diye ısrar etti oğlan.

"Geth thethini!" diye oğlanı susturdu Dirk, "bunu izlemeye

thalıthıyorum”!

Haberleri okuyan kişi polislerin kaza yerinde Janice Smith'den hiçbir iz bulunmamasının kendilerini şaşırttığını itiraf ettiklerini söyledi... Polisler aynı yerleri kaç defa arayabileceklerinin belli bir sınırı olduğunu söylüyorlardı ve kızın nerede olduğuna ilişkin elinde bir ipucu olanların ortaya çıkması için çağrı yapıyorlardı.

“Bu benim thegrederim, bu Bayan Pearth!” diye bağırdı Dirk, şaşkınlık içinde.

Oğlan Dirk'in eski sekreteriyle ilgilenmiyordu ve Dirk'in dikkatini çekmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Uyku tulumunun içinden çıkıp banyoya gitti.

Dirk gözleri televizyonun üzerinde oturdu, kayıp kızın kim olduğunu daha önce anlayamamış olmasına şaşırmıştı. Bununla birlikte, bunu yapması için hiçbir gerekçesi olmadığını kavradı. Evlenince adı değişmişti ve gerçekten ona benzeyen bir fotoğrafı da ilk defa gösteriyorlardı. Bu zamana kadar havalimanındaki garip olaya gerçek bir ilgi duymamıştı, fakat artık bu konuya dikkat vermesi gerekiyordu.

Patlama artık resmi olarak “Tanrının İşi” diye adlandırılmıştı.

“Fakat” diye düşündü Dirk, “Hangi Tanrı ve niçin”?

Hangi Tanrı Heathrow Havalimanı'nda başıboş dolaşıp Oslo'ya 15.37 uçağına binmeye çalışırdı?

Son birkaç haftanın can sıkıcı gevşekliğinden sonra, birdenbire acil dikkatini gerektiren bir yığın şeyle karşılaşmıştı. Bir-iki dakika derin düşüncelere dalarak kaşlarını çattı ve canavar oğlanın geri dönmesinin ve tam reklamlar başlarken uyku tulumuna yeniden girmesinin pek farkına varmadı. İlk reklam, basit bir et suyu tabletinin, normal ve mutlu bir aile hayatının nasıl doğal merkezi olduğunu gösteriyordu.

Dirk ayağa fırladı, fakat daha oğlanı sorgulamaya başlamadan, ona bakınca cesareti kırıldı. Canavar uzaklardaydı. Karanlık, ışıkları yanıp sönen inine çekilmiş durumdaydı ve Dirk o an için onu rahatsız etmek istemedi.

Tepki göstermeyen çocuğa geri döneceğini bağırmakla yetindi ve merdivenlerden aşağıya paldır küldür indi, büyük deri paltosu arkasında deli gibi kanat çırpıyordu.

Holde iğrenç Gilks'le bir kere daha karşılaştı.

Dirk'in yaralanmış ve şişmiş burnun gören polis memuru, "Sana ne oldu?" diye sertçe sordu.

"Thadethe thenin thöylediğin theyi yabdim" dedi Dirk masumca. "Yugarıya thıgdim."

Gilks onun ne işler çevirdiğini öğrenmek istedi ve Dirk cömertçe, yukarıda anlatacak bazı ilginç bilgileri olan bir tanık olduğunu söyledi. Gilks'in gidip onunla bir konuşmasını, fakat önce televizyonu kapatırsa daha iyi olacağını söyledi.

Gilks başıyla sertçe onayladı. Merdivenleri çıkmaya davrandı, fakat Dirk onu durdurdu.

"Thenthe bu evde athayib bir theyler var mı?" diye sordu.

"Ne dedin?" dedi Gilks, sinirli bir şekilde.

"Athayib bir theyler" dedi Dirk.

"Nasıl bir şeyler?"

"Athayib!" diye ısrar etti Dirk.

"Acayip mi?"

"Deved, doğhu, athayib."

"Gilks omuzlarım silkti. "Ne gibi?" dedi.

"Damamiyle ruhthuz görünüyor."

"Tamamıyla ne?"

"Ruhthuz!" Yeniden denedi. "Ruhthuz! Bunu thog ilginth buluyorum."

Bu sözleri söyledikten sonra şapkasıyla kibar bir şekilde selam verdi ve evden sokağa çıktı. Tam evin önünde gökten bir kartal üzerine saldırdı, neredeyse güneye doğru gitmekte olan 73 numaralı otobüsün altına düşecekti.

Bunu izleyen yirmi dakika boyunca Lupton Sokağındaki evin üst katından korkunç feryatlar ve çığlıklar yükseldi ve komşular arasında büyük endişeye neden oldu. Ambulans Bay Anstey'in vü-

cudunun üst ve alt parçalarını ve yüzü kan içinde bir polis memuru alıp götürdü. Bunun ardından kısa bir müddet sessizlik hüküm sürdü.

Sonra evin önüne başka bir polis arabası geldi. Evin içinden “Bob geldi” türünden bir takım sesler yükselirken, çok iriyarı bir polis memuru kendini arabadan güçlükle çıkartıp merdivenleri tırmandı. Birkaç dakika ve çok miktarda çığlık ve bağırıştan sonra, o da yüzünü tutarak yeniden ortaya çıktı, büyük bir öfke içinde, arabasının tekerleklerinden şiddetli ve gereksiz sesler çıkartarak, çekip gitti.

Yirmi dakika sonra üstü kapalı bir kamyonet geldi ve içinden küçük bir cep televizyonu taşıyan başka bir polis memuru indi. Adam eve girdi, kısa bir müddet sonra yeni oyuncağından hoşnut olduğu görülen on üç yaşlarında uysal bir çocuğu elinden tutarak dışarıya çıkardı.

Dışarıda, evi beklemek için park etmiş olan devriye arabası dışındaki bütün polis memurları gidince, iriyarı, kıllı, yeşil gözlü bir şekil, geniş bodrum odasındaki moleküllerin birinin arkasındaki gizlenme yerinden ortaya çıktı.

Müzik setinin hoparlörlerinden birisine tırpanını dayadı, pikabın tablası üzerinde hemen hemen pıhtılaşmış kana uzun, boğum boğum olmuş parmaklarından birisini batırdı, kalın ve sararmış bir tabaka kâğıdın alt tarafına parmağını sürdü, sonra garip ve ahenksiz bir melodiye ısıklıkla çalarak ve tırpanını almak için sadece kısa bir an için geri dönerek karanlık ve gizli bir başka dünyaya dalıp ortadan kayboldu.

7

Sabahın biraz daha erken saatlerinde, bütün bu olaylardan oldukça uzak bir yerde, serin sabah ışığının içeriye girmekte olduğu hoş görünümlü bir pencereden uygun bir mesafeye konmuş beyaz bir yatakta, tek gözlü, yaşlı bir adam yatıyordu. Bir gazete iki dakika önce (*başucu komodinin üzerindeki saate göre saat onu biraz geçe*) fırlatılmış olduğu döşemenin üzerinde yarısı çökmüş bir çadır gibi duruyordu.

Oda büyük değildi, fakat zevkli bir sadelikle döşenmişti, sanki özel pahalı bir hastanenin veya kliniğin odasıydı, aslında öyleydi Woodshead Hastanesi, Cotswolds'ta küçük, fakat bakımlı bir köyün eteklerinde yer alan küçük, fakat bakımlı bir arazide kurulmuştu.

Adam uyanıktı, ama bundan hoşnut değildi.

Zarif bir şekilde yaşlanmış derisi, tıpkı düzgün bir şekilde gerilmiş parşömen gibi zarif çillerle örtülmüştü. İnce narin elleri bembeyaz keten çarşaflar üzerinde hafifçe kıvrık yatıyor ve biraz titriyordu.

Adı çeşitli şekillerde Bay Odwin veya Wodin veya Odin olarak söyleniyordu. O bir zamanlar bir tanrıydı (*halen de öyleydi*), üstelik bütün tanrıların içinde, birlikte olunabilecek en netameli tanrıydı, öfkeli bir tanrı. Tek gözü parladı.

Gazetelerde okumuş olduğu şeyler yüzünden öfkeliydi. Görünüşe göre, başka bir tanrı ortaya çıkmış ve işleri karıştırmıştı. Gazetelerde söylenen şey bu değildi şüphesiz. Haber, "Bir tanrı ortaya çıktı ve işleri karıştırdı!" demiyordu, sadece meydana gelen

felaketi anlatıyor ve bundan anlamlı bir sonuç çıkarmakta âciz kalıyordu.

Hikâye birçok yönden, yani akıl karıştıran anlaşılmazlığı, hiçbir sonuca varılamaması ve (*gazetelerin açısından*) doğru dürüst bir katliam olmamasının sinir bozuculuğu gibi birçok yönden, memnuniyet verici değildi. Ölüm olayı olmamasında şüphesiz esrarlı bir şey vardı, fakat bir gazete haftanın her gününde şöyle bol kanlı bir olayı, basit bir esrara tercih ederdi.

Odin ise, neler olup bittiğini anlamakta böyle bir güçlük çekmemişti. Haberin her tarafında bir başka tanrının dışında kimse- nin göremeyeceği büyüklükte harflerle “Thor” yazılıydı. Sabah gazetesini sinirlenerek fırlatmıştı ve şimdi bütün bunlardan fazla etkilenmesini önlemek için dikkatini sakinleşme alıştırmalarında toplamaya çalışıyordu. Bu alıştırmalar belli bir şekilde nefes almak ve başka belli bir şekilde nefes vermekle ilgiliydi ve tansiyonuna filan da iyi geliyordu. Sanki ölecekmiş gibi bir durumu yoktu (*ha!*) fakat şüphe yok ki hayatının bu aşamasında (*ha!*) işleri kolayından almayı ve kendine bakmayı tercih ediyordu.

Her şeyden fazla sevdiği şey uyumaktı.

Uyumak onun için çok önemli bir faaliyetti. Uzunca süre- lerle, büyük dönemler boyunca uyumayı seviyordu. Sadece gece vakti uyumak, işi ciddiye almamaktı. İyi bir gece uykusundan hoşlanıyordu ve hiçbir şey için onu kaçırmak istemezdi, fakat onu işin yarısı bile saymıyordu. Sabahleyin on bir buçukta, eğer mümkünse uykuda olmak isterdi, eğer bu daha önceki hoşça bir rahat uzanıştan hemen sonra gelmiş ise, her şey çok daha iyi demektir. Hafif bir kahvaltı ve yatağına temiz çarşaflar serilirken banyoya kısa bir ziyaret, aslında yapmaktan hoşlandığı tek faaliyetti ve bütün bunları yaparken uykusunun kaçmamasına ve öğleden sonraki kestirmesinin bozulmamasına dikkat ediyordu. Bazen bütün bir haftayı uykuda geçirebiliyordu ve bunu iyi bir şekerleme olarak kabul ediyordu. Bütün 1986 yılını da uykuda geçirmiş ve bunun eksikliğini duymamıştı.

Fakat derin bir hoşnutsuzlukla bir müddet sonra kalkması ve hem kutsal hem de sinir bozucu bir sorumluluğu yerine getirmesi gerektiğini biliyordu. Kutsaldı, zira tanrısalı veya en azından tanrılarla ilgiliydi ve sinir bozucuydu, zira belli bir tanrıyla ilgiliydi.

Gizlice, sadece tanrısal iradesini kullanarak perdeleri uzaktan kımıldattı. Derin derin içini çekti. Düşünmesi gerekti ve daha da önemlisi banyoya sabah ziyaretinin zamanı gelmişti.

Hastabakıcıyı çağırmak için zili çaldı.

Hastabakıcı yeşil renkli ütülü bol üniforması içinde hemen geldi, neşeli bir sesle iyi sabahlar diledi ve terliklerle sabahlığı bulmak için etrafta telaşla arandı. Odin'in yataktan kalkmasına yardım etti, bu biraz da içi doldurulmuş bir kargayı bir kutudan yuvarlamaya benziyordu ve onu yavaş yavaş banyoya götürdü. Odin, üzerlerine çizgili viyella ve beyaz havlu sarılmış iki uzun sırtığın arasında sallanan bir kafa gibi kaskatı yürüyordu. Hastabakıcı Odin'i Bay Odwin, diye biliyordu ve onun bir tanrı olduğundan haberi yoktu. Bu konuda Odin'in tercihi sessiz kalmaktı, keşke Thor da öyle yapsa, diye düşündü.

Thor, Gök Gürültüsü Tanrısıydı ve gerçekten de öyle davranıyordu. Uygunsuz bir davranıştı bu. Anlamayı veya kabul etmeyi istemiyordu veya yapamıyordu ya da sadece çok aptaldı. Odin, kendini durdurdu. Zihinsel bir gevezeliğe tutulmakta olduğunu hissetmişti. Thor konusunda ne yapması gerektiğine sakince karar vermeliydi ve sakın bir düşünce için en uygun yere gidiyordu.

Odin banyo kapısına kadar olan ihtişamlı aksak yürüyüşünü tamamlar tamamlamaz, iki hemşire hızla içeriye daldılar, çarşafaları çıkarıp yatağı büyük bir dikkatle *-temiz keten çarşafları elle düzelterek gerginleştiren diye çekerek döndürüp sıkıştırarak-* yeniden yapmağa başladılar. Hemşirelerden biri, daha yaşlı görüneni, tombul ve oturaklıydı, daha genç olan öbürü ise daha esmer ve genel görüntüsüyle kuşa benzeyen biriydi. Gazete yerden kaldırıldı ve düzgünce yeniden katlandı, döşeme elektrik süpürgesiyle enerjik bir şekilde temizlendi, perdeler açıldı, çiçekler ile el sürülmemiş meyvenin ye-

rine taze çiçekler ve bütün kendisinden öncekiler gibi el sürülme-
yecek taze meyveler kondu.

Kısa bir müddet sonra, yaşlı adamın sabah temizliği bilip ban-
yonun kapısı yeniden açıldığı zaman, oda tamamen değişmişti.
Şüphesiz, gerçek farklılıklar çok küçüktü, fakat serin ve taze bir şeye
küçük fakat sihirli bir değişim olduğu etkisini veriyordu. Odin bunu
görünce sessiz bir hoşnutlukla başını salladı. Bir kralın bir askeri
birliği denetlemesi gibi, küçük bir yatak denetleme gösterisi yaptı.

Yaşlı ve fısıltılı sesiyle sordu: "İyicene sıkıştırıldı mı?"

"İyicene sıkıştırıldı" dedi daha yaşlı hemşire, dalkavukça bir
gülümsemeyle.

"Köşeler düzgünce döndürüldü mü?" Döndürülmüştü şüphesiz.
Sorular sadece âdetten olsun, diyeydi.

"Çok düzgünce döndürüldü, Bay Odwin." dedi hemşire,
"Çarşafların döndürülme işini ben kendim denetledim".

"Bundan çok memnun oldum, Hemşire Bailey, çok mem-
nun oldum." dedi Odin. "Düzgün döndürülmüş bir kıvrım işin-
den çok iyi anlıyorsunuz. Sizsiz ne yapacağımı düşünmek beni
endişelendiriyor."

"Ama hiçbir yere gitmek niyetinde değilim, Bay Odwin." dedi
Hemşire Bailey, yüzünden mutlu bir güven duygusu taşarak.

"Fakat sonsuza kadar kalamayacaksın, Hemşire Bailey." dedi
Odin. Bu söz, aşırı duyarsız görüntüsü yüzünden, daha önce duydu-
ğu zamanlarda da Hemşire Bailey'i şaşırtan bir sözdü.

O ve diğer hemşire, hem Odin'i yatağa kaldırmak hem de onun
gururunu incitmemek gibi zor bir işi yapmayı başarırken, "Şüphesiz,
hiçbirimiz sonsuza kadar kalmayacak." dedi kadın yumuşakça.

Odin, rahat bir şekilde yerine yerleşince sordu: "Siz
İrlandalısınız, öyle değil mi, Hemşire Bailey?"

"Gerçekten öyleyim, Bay Odwin."

"Bir zamanlar bir İrlandalı tanımıştım. Adı Finn gibi bir şeydi.
Bana öğrenmem gerekmeyen bir sürü şey söyledi. Bana hiçbir za-
man keten çarşaflardan söz etmedi. Yine de, artık biliyorum."

Bu anıya sertçe omzunu silkti ve başını iyicene kabartılmış yastıklara yavaş yavaş yasladı ve zarıfçe çillenmiş elinin tersiyle geriye kıvrılmış keten çarşafı okşadı. Keten çarşafı açıkça âşıktı. Temiz, hafifçe kolalanmış, beyaz İrlanda keteni, ütülenmiş, katlanmış, kenarları sıkıştırılmış; bu kelimelerin kendisi bile onun için hemen hemen bir şehvet ifadesiydi. Yüzyıllar boyunca hiçbir şeye bu kadar tutku duymamış veya hiçbir şey onu bu kadar heyecanlandıramamıştı. Başka bir şeye nasıl olup da ilgi gösterebilmiş olduğuna bir türlü aklı almıyordu.

Keten çarşafı.

Ve uyku. Uyku ve keten çarşafı. Keten çarşafı içinde uyku. Uyku.

Hemşire Bailey ona benimseyen bir sevgiyle baktı. Onun bir tanrı olduğunu bilmiyordu, aslında onun muhtemelen eski bir film yapımcısı veya bir Nazi savaş suçlusunu sanıyordu. Adamın tam adını koyamadığı belirgin bir aksam vardı ve umursamaz kibarlığı, doğal bencilliği ve vücut temizliğine olan saplantısı korkunç şeylerle dolu bir geçmişi olduğunu gösteriyordu.

Eğer esrarlı hastasını tahta oturmuş ve Asgards'ın savaşçı tanrılarının savaşçı babası olarak görebileceği bir yere götürülmüş olsaydı, şaşırmasdı. Aslında bu tam olarak doğru değildi. Akli başından gidecek kadar korkup şaşıracaktı, ama bunun hiç değilse onda hissettiği özelliklere uyumlu olduğunu anlayacaktı. Fakat daha önce insanoğlunun inanmak istemiş olduğu her şeyin gerçek olduğunu -veya insanoğlunun artık onların gerçek olmasına ihtiyacı kalmadıktan çok sonra da onların gerçek olmaya devam ettiğini- keşfetme şokundan kurtulması gerekti.

Odin, özel yardımcısının bulunup kendisine yeniden gönderilmesini istedikten sonra, tıbbi bakıcılarını bir el hareketiyle gönderdi.

Bu istek Hemşire Bailey'in dudaklarının birazcık gerginleşmesine neden oldu. Bay Odwin'in özel yardımcısından, kâhyasından, erkek uşağından, ne dersiniz deyin ondan hoşlanmıyordu. Adamın

gözleri kötü niyetliydi, onu sinirlendiriyordu ve adamın çay moları sırasında hemşirelerine ağza alınamayacak teklifler yaptığından kuvvetle şüphe ediyordu.

Adamın cildi, Hemşire Bailey'in bazı insanların zeytinimsi ten dediklerini sandığı bir renkti, yani yeşile çok yakındı. Hemşire Bailey bunun uygun bir şey olmadığından emindi.

Kendisi, şüphesiz, bir insanı cilt rengine göre yargılayacak son insandı veya en sonuncusu değilse bile, hiç olmazsa, bunu dün öğleden sonra gibi çok yakın bir zamanda yapmıştı. Bir Afrikalı diplomat birkaç safra taşının çıkarılması için getirilmiş olduğu zaman, ona karşı anında bir hoşnutsuzluk duymuştu. Ondan hoşlanmamıştı. Onun hakkında hoşuna gitmeyen şeyin ne olduğunu tam olarak söyleyemezdi, zira kendisi bir taksi sürücüsü değildi, bir hemşireydi ve bir an bile olsun özel duygularının dışarıya vurmasına izin vermezdi. O fazlasıyla profesyonel olan biriydi, işinde fazlasıyla iyiydi ve herkese az veya çok aynı becerililikle ve neşeli nezaketle davranıyordu, hatta diye düşündü *-o anda eli ayağı buz gibi oldu-* hatta Bay Rag'e bile: "Bay Rag", Bay Odwin'in özel yardımcısının adıydı. Bu konuda kendisinin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bay Odwin'in özel işlerini tenkit etmek ona düşmezdi. Fakat eğer bunu yapmak onun üstüne görev olsaydı ki değildi, o zaman *(sadece kendisi için değil, aynı zamanda Bay Odwin'in kendi iyiliği için de, önemli olan şey buydu)* Bay Odwin'in kendisini çileden çıkarmayacak başka birini işe almasını tercih ederdi, işte bu kadar. Bu konuyu düşünmekten vazgeçti, sadece adamı bulmaya gitti. Bu sabah işe geldiği zaman Bay Rag'ın bir gece önce hastaneden ayrılmış olduğunu öğrenince ferahlamıştı, fakat daha sonra büyük bir hayal kırıklığıyla bir-iki saat önce onu dönerken fark etmişti.

Onu tam olmaması gereken yerde buldu. Ziyaretçilerin bekleme odasındaki iskemlelerin birinin üzerine bağdaş kurup oturmuştu, sırtında kendisine çok büyük gelen kirlenmiş ve ıskartaya çıkarılmış doktor gömleğine benzer bir şey vardı. Sadece o kadar değil, aynı zamanda, almaması gereken büyük boy bir hipodermik

şırıngadan oymuş olduğu açıkça görülen kavalâ benzeyen bir şeyle ahenksiz bir nağmeyi kısık sesle çalıyordu.

Adam ona hareketli, dans eden gözleriyle baktı, sırtıttı ve daha yüksek bir sesle çalmaya ve cırlamaya devam etti.

Hemşire Bailey söylemesinde bir anlam olmayan bütün o şeyleri -gömleği veya şırıngayı veya onun ziyaretçilerin odasında olup ziyaretçileri korkuttuğunu veya korkutmaya hazırlandığını- aklından geçirdi. Onun karşılık olarak takınacağı haksızlık görmüş masum havasına veya yanıtlarının akıl almaz saçmalığına dayanamayacağına biliyordu. Tutacağı tek yol, her şeyi olduğu gibi kabul etmek ve onu sadece odadan ve gözden mümkün olduğunca çabuk uzaklaştırmaktı.

“Bay Odwin sizi görmek istiyor.” dedi. Sesine normal kıvraklığının bir kısmını vermek istedi, fakat başaramadı. Adamın gözlerinin o şekilde dans etmesinin durmasını diledi. Hem tıbbi hem de estetik açıdan bunu çok rahatsız edici bulmasının yanı sıra, taşıdığı, odanın içinde kendisinden daha çok ilgi çekici en az otuz yedi şey var, ifadesinden de alınmamak da elinden gelmiyordu.

Rag onu böyle sinirlendirici bir şekilde birkaç saniye süzdükten sonra, kötüler için, hatta en kötüler için bile, huzur olmadığını mırıldanarak Hemşire Bailey’in yanından geçti ve uyumadan önce, hemen, lordunun ve efendisinin emirlerini almak için koridorda hızla koştu.

8

Sabah sona erdiği zaman, Kate kendini hastaneden taburcu ettirmişti. Bununla ilgili olarak başlangıçta bazı güçlükler yaşamıştı, zira ilk önce koğuş hemşiresi, sonra Kate'e bakan doktor onun taburcu olacak durumda olmadığı konusunda katı bir tutum içindeydiler. Hafif bir komadan daha yeni çıkmıştı ve ihtiyacı olan şey bakım, ihtiyacı olan şey...

"Pizza!" diye ısrar etti Kate.

Dinlenmek, ihtiyacı olan şey...

"Kendi evim ve temiz hava. Buradaki hava felaket. Elektrik süpürgesinin koltuk altı gibi kokuyor."

İlaç tedavisiydi ve tam olarak kendine geldiğinden emin olana kadar bir-iki gün daha gözlem altında kalması gerekti.

Hiç olmazsa, çok katı değildiler. Bütün sabah boyunca Kate bir telefon isteyip elde etmiş ve hasta odasına pizza servisi yaptırmak için uğraşmaya başlamıştı. Londra'da bildiğı servis yapmaya en az istekli bütün pizza lokantalarına telefon etmiş ve onlarla tartışmıştı. Sonra West End'e gidip kendisine *-Kurye servisi şefinin listesini hatırlamayı bile reddettiğı fazladan konacak biberler ve mantarlar ve peynirlerle-* Amerikan tipi sıcak pizza getirecek bir motosikletli bulmak için bazı gürültülü, ama başarısız teşebbüslerde bulunmuştu. Bir saat kadar süren bu tarz davranışlardan sonra Kate'in hastaneden taburcu olmasına karşı ileriye sürülen itirazlar yavaş yavaş bir ağustos gülünün yaprakları gibi solup gitmişti.

Ve böylece, öğle yemeğinden biraz sonra, kasvetli bir Batı Londra sokağında kendini zayıf, sarsılmış fakat özgürlüğüne kavuşmuş hissederek duruyordu. Yanında atmaya reddetmiş olduğu boş ve parçalanmış giysi torbasından geride kalanlar ve bunun yanı sıra çantasında üzerinde tek bir adın yazılı olduğu küçük bir kâğıt parçası vardı.

Bir taksi çağırırdı ve Primrose Hill'deki evine varana kadar yolun büyük kısmında gözleri kapalı oturdu. Merdivenleri tırmandı ve üst kattaki dairesine girdi. Telesekreterinde on adet mesaj vardı, onları dinlemeden sildi.

Yatak odasının penceresini ardına kadar açtı ve bir-iki dakika parktan bir parça görmesini sağlayan oldukça tehlikeli ve zor bir açıyla dışarıya sarktı. Görebildiği sadece birkaç çınar ağacının bulunduğu küçük bir köşe parçasıydı. Araya giren bazı evlerin arka tarafları manzarayı çerçeveleyiyor ama onu tamamıyla kapatamıyordu, bu da bir bakıma, Kate'e geniş ve büyük bir alanı kapsayan bir manzaranın veremeyeceği kadar çok kişisel ve özel bir görüntü sağlıyordu.

Bir keresinde parkın o köşesine gitmiş ve pencereden görebildiği yerleri işaret eden görünmez bir sınırın çevresinde dolaşmış ve buranın kendine ait olduğuna dair bir hisse kapılmaya çok yaklaşmıştı. Hatta çınar ağaçlarını benimseyen bir tavırla okşamış, sonra onların altında oturup güneşin Londra'nın üzerinden *-kötü bir biçimde bozulmuş ufuk çizgisi ve pizza servisi yapmayan restoranların üzerinden-* batmasını izlemiş ve neyin duygusu olduğundan pek emin olmasa da, bir şeylerin derin duygusuyla geri dönmüştü. Bununla birlikte, kendi kendine, bu günlerde herhangi bir şeyin, ne kadar önemsiz bile olsa, derin duygusu için minnettar olması gerektiğini söylemişti.

Kendini pencereden içeriye çekti, dışarıdaki havanın serinliğine rağmen onu ardına kadar açık bıraktı, küçücük banyo odasına geçti ve küveti doldurmaya başladı. Küvet, büyük, Edward dönemi küvetlerindendi ve var olan yerin çok büyük bir kısmını kaplıyor-

du. Banyonun arta kalan yerinin çoğunu da krem rengi boruları doldurmuştu. Musluklardan kaynar su akıyordu. Banyo ılıklaşacak kadar buharla dolar dolmaz, Kate soyundu ve gidip büyük banyo dolabını açtı.

Küvetin içine koymak için sahibi olduğu şeylerin çokluğundan biraz utandı, fakat bilmediği bir nedenden ötürü önünden geçtiği hiçbir eczanenin veya aktarın içine girmekten kendini alamıyordu. Bu yerlerde içinde- *gözeneklerde olması gereken ve ne olduğunu bilmediği belirsiz bir maddenin doğal dengesini sağladığı iddia edilen-* mavi veya yeşil veya portakal renkli ve yağlı bir şey bulunan cam tıkaçlı şişeler tarafından sürekli olarak ayartılıyordu.

Seçmeye çalışarak durdu.

Pembe bir şey mi? İçinde ayrıca Vitamin B olan bir şey mi? Vitamin B12? B13? İçinde Vitamin B'nin değişik türlerinin bulunduğu şeylerin sadece sayısı bile seçmede zorluk çıkarıyordu. Yağların, jel tüplerinin yanı sıra tozlar da vardı, hatta esrarlı bir şekilde vücudunun belirsiz bir yerine iyi geldiği sanılan bazı keskin kokulu tohum paketleri bile vardı.

Biraz yeşil kristale ne demeli? Geçmişte kendi kendisine bir gün seçme zahmetine katlanmayacağını, fakat her şeyden biraz koyacağını söylemişti. Buna gerçekten ihtiyacı olduğunu hissettiği zaman. O günün artık gelmiş olduğunu düşündü ve birden canlanan bir sevinç hamlesiyle kaynar su dolu küvetin içine dolaptaki her şeyden bir-iki damla koymaya başladı. Sonunda su birbirine geçen ve bulanıklaşan renklerle karmakarışık ve yapışkan bir hal alıncaya kadar bunu yapmayı sürdürdü.

Muslukları kapattı ve bir dakika için el çantasına gitti, sonra döndü ve küvetin içine girdi. Orada, hastaneden getirmiş olduğu kâğıt parçasına dikkatini vermeden önce, gözleri kapalı olarak üç tam dakika yavaş yavaş nefes alarak yattı.

Kâğıdın üzerinde tek bir kelime yazılıydı ve bu kelime o sabah ateşini ölçen, tuhaf şekilde isteksiz genç bir hemşirenin ağzından güçlkle alınmıştı.

Kate ona iriyarı adam hakkında sorular sormuştu.

Havalimanında karşılaşmış olduğu ve cesedini sabahın erken saatlerinde az ilerdeki bir odada görmüş olduğu, o iriyarı adam hakkında.

“Oh hayır!” demişti hemşire. “O ölü değildi. Sadece bir çeşit komadaydı.”

Onu görebilir miydi? Kate sormuştu. Adı neydi?

Sanki önem vermiyormuş, lafın gelişiymiş gibi sormak istemişti, fakat bu, ağzında derece varken, yapılması zor olan bir numaraydı ve başarılı olduğundan da pek emin değildi. Hemşire gerçekten bir şey söyleyemeyeceğini, diğer hastalar hakkında konuşmaması gerektiğini söylemişti. Zaten adam artık burada yoktu, başka bir yere götürülmüştü. Onu almak için bir ambulans yollamışlar ve başka bir yere götürmüşlerdi.

Bu havadis Kate’i oldukça hayrete düşürmüştü.

Onu nereye götürmüşlerdi? Bu özel yer neresiydi? Fakat hemşire daha fazla bir şeyler söylemek istemiyordu ve bir-iki saniye sonra da başhemşire tarafından çağırılmıştı. Hemşirenin söylemiş olduğu tek bir kelime, Kate’in o anda bakmakta olduğu kâğıt parçasında yazılıydı.

Bu kelime “Woodshed” idi.

Şimdi biraz daha rahatlayınca, bu adın ona bir şekilde tanıdık geldiğini hissetti, fakat onu nerede duymuş olduğunu hatırlayamadı.

Bunu hatırladığı an, küvette daha fazla kalamadı, üzerindeki yapışkan maddeyi duşla temizler temizlemez, hemen küvetten çıkıp dosdoğru telefona gitti.

9

İriyarı adam uyandı ve yukarıya bakmak istedi, fakat başını kaldıramadı. Oturmak istedi, bunu da yapamadı. Kendini süper bir zamkla döşemeye yapıştırılmış gibi hissetti ve birkaç saniye sonra bunun şaşırtıcı nedenini keşfetti.

Canını acıtacak şekilde döşemeye yapışık durumda kalan sarı saçlarından büyük tutamlar kopararak, başını hızla yukarıya kaldırdı ve çevresine bakındı. Görünüşe göre, terk edilmiş bir depodaydı. Kirli, kırık pencerelerden sızdığını gördüğü solgun gökyüzüne bakılırsa, herhalde üst katlarda bir yerlerdeydi.

Tavan yüksekti ve yakaladıkları şeylerin çoğunlukla dökülmekte olan sıva ve toz olmasına pek aldırmayan, örümceklerin örmüş olduğu ağlarla kaplıydı. Tavanı dikine konmuş çelik kirişlerden yapılmış kolonlar destekliyordu. Bunların üzerlerindeki kirli eskimiş krem rengi boya kabarmış ve dökülmekteydi. Bu kolonlar, üzerine açıkça yapıştırılmış olduğu meşe ağacından eski aşınmış bir döşeme üzerinde duruyordu. Çıplak vücudunun çevresinde kırk-elli santim kadar genişlikte kabaca yumurta şeklinde bir bölüm koyu ve mat bir şekilde parlıyordu. Buradan ince, burun gıcıklayıcı kokular yükseliyordu. İnanamıyorduk. Öfkeyle kükredi, kımıldamak ve kendini kurtarmak istedi, ama tek yapabildiği, derisinin -meşe ağacından tahtalara çok kuvvetli bir şekilde yapışmış olan- bazı kısımlarını canını acıtacak şekilde çekiştirmek oldu.

Bu iş yaşlı adamın marifeti olmalıydı.

Tahtaları çatlatan ve kulaklarının çınlamasına neden olan bir darbeyle başını hızla döşemeye vurdu. Yeniden kükredi ve elinden geldiğince umutsuz, aptalca gürültü çıkarmaktan öfkeli bir tatmin duydu. Çelik kolonlar çınlayıncaya ve çatlak camlar paramparça oluncaya kadar kükremesini sürdürdü. Sonra başını kızgınlık içinde bir yandan öte yana atarken, kendisinden elli-altmış santim uzaklıkta duvara dayanmış duran balyozunu gördü, onu tek bir kelimeyle havalandırdı ve bütün kolonlara vurup çınlatarak, bütün binada çılgın bir gong gibi yankılanıncaya kadar, onu geniş alanın içinde oradan oraya savurdu.

Başka bir kelime daha söyledi ve balyoz ona doğru uçtu, başının bir karış ilerisinden yere çarptı, tahtayı ve onun altındaki sıvayı parçalayarak döşemeyi delip alt kata geçti.

Adamın üzerinde yattığı döşemenin daha karanlık olan alt tarafında, balyoz, etrafında sıva parçaları dökülür ve beton zemine düşerken, yavaş ve ağır bir parabol gibi dönüp sallandı. Sonra çok yüksek bir hız kazandı ve şaşkına dönmüş bir yığın kıymığın tadına bakarak hızla tavana savruldu ve iriyarı adamın ayak tabanlarının bir karış ilerisinden başka bir döşeme tahtasını delerek üst kata çıktı. Balyoz havaya yükseldi ve bir dakika kadar sanki bütün ağırlığı kaybolmuş gibi orada asılı kaldı. Sonra becerikli bir şekilde kısa sapını kafasının üzerine kaldırarak yeniden döşmeden içeriye daldı. Efendisinin çevresinde yarılp parçalanmış bir halka açana kadar delikler delmek için durmadan aşağı yukarı inip çıktı. Sonunda delik delik parçalanmış döşemenin yumurta şeklindeki kısmı uzun ve derin bir homurtuyla yerinden ayrıldı, dönerek boşluğa düştü. Alt katın döşemesine çarpıp parçalandı. Sıva parçalarının yağmuru arasından iriyarı adam sendeleyerek tozlu havaya elini kolunu sallayarak ve öksürerek çıktı. Sırtı, kolları ve bacakları meşeden döşemenin iri kıymıklarıyla kaplıydı, fakat hiç olmazsa hareket edebiliyordu. Avuçlarını duvara yasladı ve ciğerlerindeki tozun bir kısmını şiddetle öksürerek dışarıya attı.

Adam geriye döndüğü zaman, balyozu havada dans ederek ona

doğru geldi, sonra birdenbire adamın elinden kaçtı ve büyük kafasıyla betonun üzerinde kıvılcımlar çıkartarak döşemenin üzerinde kaydı, bir takla attı ve yakınlardaki bir kolona gösterişli bir şekilde kendini park etti.

Çökmekte olan tozun içinden adamın karşısına büyük bir Coca-Cola satış makinesi çıktı. Adam onu derin bir şüphe ve endişeyle süzdü. Makine orada camsı boş bir bakışla duruyordu ve ön panosuna babası tarafından her ne yapıyorsa, onu durdurmasını söyleyen bir not iliştirilmişti. "Sen-kim-olduğumu- bilirsin" diye imzalanmış, fakat sonra bunun üstü çizilmiş, yerine ilk önce "Odin" ve sonra daha büyük harflerle "Baban" kelimeleri konmuştu. Odin, oğlunun zekâ seviyesi hakkındaki görüşlerini açıkça belli etmekten hiç geri kalmazdı. İriyarı adam notu yerinden çekip aldı ve ona öfke içinde dik dik baktı. En altına esrarlı bir dipnot eklenmişti: "Galler'i hatırla. Bütün o şeyleri yeniden yaşamak istemezsin." Adam notu buruşturup en yakın pencereden attı ve oradan da rüzgâr onu alıp uzaklaştırdı. Bir an için tuhaf bir cırlama sesi işittiğini sandı, fakat bu herhalde rüzgârın, yakınlardaki terk edilmiş yapıların arasından eserken çıkardığı sestti.

Döndü, pencereye yürüdü ve kavgacı bir somurtkanlıkla uzun uzun dışarıya baktı. Döşemeye yapıştırılmak. Onun yaşında. Bunun anlamı neydi? "Başını yere eğ!" diye düşündü. "Eğer sen eğmezsen, ben onu senin için eğirim." Bunun anlamı buydu. "Yere yapış."

Fantom savaş jetiyle olan tatsızlık sırasında yaşlı adamın ona söylemiş olduğu şeyleri kelimesi kelimesine hatırlıyordu. "Niçin sadece yere yapışık kalmıyorsun?" demişti. Bu dersin harfi harfine uygulanmasının yaşlı adama, bunakça bir iyi huylu muziplik duygusu içinde, çok komik gelmiş olduğunu tahmin edebiliyordu.

İçinde öfke tehlikeli bir şekilde kabarmaya başlamıştı, fakat onu sertçe bastırdı. Yakın zamanlarda ne zaman öfkelense, çok endişe verici şeyler olmaya başlamıştı ve Coca-Cola makinesine bakınca, bu çok endişe verici şeylerden bir başkasının daha meydana geldiği konusunda içinde kötü bir his uyandı. Makineye gözleri-

ni dikip baktı ve içi sıkıldı.

Kendini hasta hissediyordu.

Son günlerde kendini sık sık hasta hissetmeye başlamıştı. Sürekli olarak hafif bir soğuk algınlığı geçirdiğini sanırken, tanrısal görevlerinden elinde arta kalanları yerine getiremiyordu. Baş ağrıları, baş dönmeleri, suçluluk duygusu ve televizyon reklamlarında sık sık gösterilen bütün rahatsızlıkların hepsi başına gelmişti. Hatta ne zaman büyük bir öfke dalgasına kapılsa, korku verici bilinç kayıplarına bile uğruyordu.

Bir zamanlar öfkeliyken çok hoş vakit geçirirdi. Şahane öfkenin büyük fırtınaları onu hayatın içinde savururdu. Kendini heybetli hissedirdi. Yüreği güç, ışık ve enerji ile dolup taşardı. Her zaman öfkelenecek çok şahane şeyler çıkardı önüne: Büyük kışkırtma ve ihanet olayları, miğferinin içine Atlantik Okyanusunu saklayan, onun üzerine kıtalar fırlatan ve sarhoş olup ağaçmış gibi yapan insanlar. Gerçekten öfkelenebileceğin ve çevreyi dağıtabileceğin tarzdan şeyler. Özetle Gök Gürültüsü Tanrısı olmak hoşuna gidiyordu. Şimdi ise birdenbire baş ağrıları, sinir gerginliği, adsız endişeler ve suçluluk duygusu ortaya çıkmıştı. Bunlar bir tanrı için yeni ve hiç de hoş olmayan deneyimlerdi.

“Gülünç görünüyorsun!”

Bir ses cırladı ve Thor’u beyninin arkasındaki bir karatahtanın üzerine tırnaklarla çiziliyormuş gibi bir etki yaptı. Bu, kötü niyetli bir sestti, nispet veren, alaycı bir sestti, beyaz naylondan ucuz bir erkek gömleği gibi bir sestti, parlak pantolonlu ince bıyıklı bir sestti, kısacası Thor’un hoşlanmadığı bir sestti. En iyi zamanlarında bile, onu çok rahatsız eden bu sesi, şimdi terk edilmiş bir deponun ortasında, meşe ağacından bir döşemenin büyük parçaları sırtına yapışırken ve ayakta çıplak dururken duymak özellikle kışkırtıcıydı.

Öfkeyle arkasına döndü. Bu dönüşü sakın ve güçlü bir vakarla yapabilmeyi isterdi, fakat bu yaratığa işleyebilecek hiçbir strateji yoktu ve sonunda kendisi, yani Thor, hangi pozu alırsa alsın aşağılanıp ve gülünç bir duruma düşeceğinden, kendisini rahat

hissettiği bir tavır almayı tercih etti.

“Başparmak Rag!” diye gürledi, balyozunu havada döndürerek kendine çekti ve onu çok büyük ve sersemletici bir güçle, gölgeler içinde, küçük bir moloz yığının tepesinde, sakince bağdaş kurmuş ve biraz öne eğilmiş ufak yaratığa doğru fırlattı.

Başparmak Rag balyozu yakaladı ve yanında duran Thor’un giysi yığınının üzerine düzgünce koydu. Sırıttı ve o sırada vuran güneş ışığının dişlerinden birini parlatmasına izin verdi. Böyle şeyler rast gele olmazdı. Thor bilinçsiz yatarken, Başparmak Rag onun ne kadar zaman sonra kendisine geleceğini hesaplamak ve sonra yüksekliği kontrol ederek ve eğilmesi gereken açıyı bulup moloz yığını tam o noktaya gayretle taşımak için belli bir zaman harcamıştı. Bir kıskırtıcı olarak kendisinin profesyonel olduğunu düşünüyordu.

“Bunu bana sen mi yaptın?” diye gürledi Thor. “Sen mi?”

Thor “beni yere yapıştırdın” demeden “beni yere yapıştırdın” demenin başka bir yolunu aradı, fakat sonunda suskunluk uzadığı için vazgeçmek zorunda kaldı.

“Beni yere mi yapıştırdın...” diye sordu sonunda. Böyle aptalca bir soruyu sormamış olmayı isterdi.

“Buna cevap vereyim deme!” diye öfkeyle ekledi ve bunu da söylememiş olmayı isterdi. Ayağını yere vurdu ve amacına ulaşmak için binanın temellerini sarstı. Amacının ne olduğundan pek emin değildi, ama bunu yapması gerektiğini hissediyordu. Kalkan tozun bir kısmı yavaşça üzerine indi.

Başparmak Rag onu dans eden, parlayan gözlerle seyrediyordu. “Ben sadece baban tarafından bana verilen emirleri yerine getiriyorum.” dedi, aşırı bir dalkavukluk gösterisiyle.

“Bana öyle geliyor ki...” dedi Thor, “Sen onun hizmetine girdiğinden beri babamın verdiği emirler çok tuhaflaştı. Onun üzerinde şeytani bir etkin olduğunu düşünüyorum. Bunun ne çeşit bir şeytani etki olduğunu bilmiyorum, fakat kesinlikle bir etki ve kesinlikle...” dedi ve sonlamanın yerini tutacak bir kelime bulamadı, “...şeytani” diye tamamladı.

Başparmak Rag birisinin az önce şarapla ilgili bir şikâyetle bulunmuş olduğu bir iguana gibi tepki gösterdi.

“Ben mi?” diye itiraz etti. “Benim nasıl baban üzerinde bir etkim olabilir? Odin, Asgard’daki tanrıların en büyüğüdür ve ben onun her işte sadık bir hizmetçisiyim. Odin, “Bunu yap!” diyor ve ben onu yapıyorum. Odin, “Oraya git!” diyor, oraya gidiyorum. Odin, “Git benim iriyarı aptal oğlumu, ortaya başka bela çıkarmadan önce hastaneden al ve sonra, bilmiyorum, onu bir yerlere filan yapıştır...” diyor ve ben tam istediği şeyi yapıyorum. Ben sadece hizmetçilerin en alçak gönüllüsüyüm. Odin’in emri ne kadar önemsiz veya aşağılayıcı olsa da, onu yerine getirmek üzere hazırım.

Thor, insan tabiatı veya bu bağlamda tanrı veya cin tabiatı üzerinde yeteri derecede bilgi sahibi olmadığından, bunun herhangi birinin -özellikle kolayca yanılsa düşebilen ve pohpohlanmış yaşlı bir tanrının- üzerinde çok kuvvetli bir etki yapacağını tartışacak durumda değildi. Sadece olup bitenin tamamıyla yanlış olduğunu hissediyordu.

“İyi öyleyse!” diye haykırdı. “Babam Odin’e bu mesajı geri götür. Ona de ki ben, Thor, Gök Gürültüsü Tanrısı, onunla karşılaşmak istiyorum. Üstelik onun o baş belası hastanesinde değil! Onun yatak çarşafları değişirken magazinleri okuyarak ve meyvelere bakarak bekleyemem. Ona de ki Thor, Gök Gürültüsü Tanrısı, Asgard Tanrılarının Babası Odin’le bu gece meydan okuma saatinde Asgard’ın toplantı salonunda karşılaşacak.”

“Yeniden mi?” dedi Başparmak Rag ve Coca-Cola satış makinesine yandan alaycı bir bakış fırlattı.

“Ee, evet...” dedi Thor. “Evet” diye öfkeyle tekrarladı. “Yeniden!”

Başparmak Rag, huysuz bir budalanın buyruğunu yerine getirmeye mahkûm edilmiş gibi, hafifçe içini çekti. “İyi tamam.” dedi, “ona söyleyeceğim, pek hoşuna gideceğini sanmam.”

“Onun hoşuna gidip gitmemesi seni ilgilendirmez.” diye bağırdı Thor, bir kere daha binanın temellerini sarsarak. “Bu babamla be-

nim aramda olan bir şey. Kendinin çok zeki olduğunu sanabilirsin. Başparmak Rag ve benim de öyle olmadığımızı

Başparmak Rag bir kaşını havaya kaldırdı. Bu an için önceden hazırlanmıştı. Sessizce durdu ve o sırada düşen güneş ışığının dans eden gözlerinde parlamasına izin verdi. Bu, çok derin şeyler anlatan bir susmaydı.

“Ne yapmak istediğini bilmiyorum, Başparmak Rag, pek çok şeyi bilmiyor olabilirim, fakat iyi bildiğim tek bir şey var. Thor olduğumu, Gök Gürültüsü Tanrısı olduğumu ve bir cüce cinin beni aptal yerine koymasına izin vermeyeceğimi biliyorum!”

“İyi öyleyse” dedi Başparmak Rag hafif bir sırıtışla, “İki şey bildiğin zaman sanırım, iki misli daha zeki olacaksın. Gitmeden önce giysilerini giymeyi unutma.” Kayıtsızca yanındaki yığını işaret etti ve sonra çıkıp gitti.

10

Büyüteç ve cep çakısı gibi şeyler satan dükkânların yarattığı sorun, böyle yerlerin aynı zamanda çok çeşitli başka ilginç şeyler de satmalarıdır. Buna bir örnek olarak Dirk'in, üzerinde Philips marka bir tornavida, diş kürdanı ve tükenmez kalem olan bir çakıyla, üzerinde on üç dişli testere ve kaynak yapılmış perçin çivileri olan bir diğeri arasında umutsuzca bir çabayla karar vermeye çalıştıktan sonra, sonunda satın aldığı oldukça olağanüstü aleti gösterebiliriz.

Dirk, kısa bir müddet dikkatini büyüteçlerin üzerinde yoğunlaştırmıştı. Özellikle 5 diyoptrili, yüksek endeksli, vakumlu, özel sapı, kılıfı ve yapışkanlı açma yeri olan altın kaplama bir cam modelle ilgilenmişti. Fakat sonra gözüne küçük elektronik bir I Ching hesap makinesi ilişti ve kendini kaybetti.

Daha önce böyle bir şeyin varlığından habersizdi. Ve bir şey hakkında mutlak bilgisizlikten ona karşı duyulan mutlak arzuya geçmek ve sonra o şeye kırk saniye içinde sahip olmak Dirk için tanrısal boyutları olan bir olaydı.

Elektronik I Ghing hesap makinesi baştan savma yapılmıştı. Herhalde Japonya için üretim yapmakla meşgul olan Güney Kore için üretim yapmakla görevli bir Güney Doğu Asya ülkesinde üretilmişti. O ülkede yapıştırma teknolojisi, görünüşe göre, maddeleri başarıyla bir arada tutacak kadar ilerlememişti. Daha şimdiden aletin sırt kısmı düşmüş ve yerine yapıştırıcı bantla tutturulması gerekmişti.

Sıradan bir hesap makinesine çok benziyordu, sadece LCD ekranı biraz daha büyüktü. Böylece Kral Wen'in altmış dört sembolün her biri üzerine özetlenmiş hükümlerine ve aynı zamanda oğlu Chou Dükünün her bir sembolün her satırı için verdiği açıklamalarına yeterli yer bulunabiliyordu. Bunlar bir cep hesap makinesinin ekranında akışı izlenen çok değişik metinlerdi -özellikle Çince'den Japonca yoluyla çevrilmiş oldukları ve bu yolculuk boyunca başlarından birçok macera geçmiş olduğu göz önüne alı-nacak olursa.

Alet aynı zamanda bildiğimiz hesap makinesi işini de, belli bir sınıra kadar, görüyordu. Sonucu "4" sayısına kadar olan herhangi bir işlemi yapabiliyordu.

"1 + 1" i ("2") ve "1 + 2"yi ("3") ve "2 + 2"yi ("4") olarak veya "tan 74" ü ("3.4874145") olarak verebiliyordu, fakat "4"ün üzerindeki herhangi bir sonuç için "Sarı Rengin Tonları" diye yazıyordu. Dirk bunun bir programlama hatası mı, yoksa kendi anlayışının ötesinde bir sezgi mi olduğundan emin değildi, fakat alet için peşin para 20 Sterlin verecek kadar deli divane olmuştu.

"Teşekkürler, efendim." dedi dükkân sahibi. "İyi bir parça. Ondan memnun kalacağınızı sanırım."

"Döyle" dedi Dirk.

"Bunu duyduğuma sevindim." diye yanıtladı dükkân sahibi. "Burnunuzun kırılmış olduğunu biliyor musunuz?"

Dirk yeni sahip olduğu şeyi gözleriyle okşamayı bırakıp adama baktı.

"Deved" dedi tersçe, "Thübhethiz biliyorum".

Adam tatmin olmuşçasına başını salladı.

"Müşterilerimin oldukça büyük bir kısmı bazen böyle bir şeyin farkına varmazlar." diye açıklama yaptı.

Dirk, ona kısaca teşekkür etti ve satın aldığı şeyle hızla oradan ayrıldı. Birkaç dakika sonra bir Islington barının küçük bir köşe masasına oturmuş, küçük fakat çok koyu bir kahve söyledikten sonra o günün muhasebesini yapmaya çalışıyordu. Bir an düşündükten sonra,

aynı zamanda küçük fakat çok sert bir biraya da ihtiyaç duyabileceğine karar verdi ve ısmarladığı şeyi bunu da eklemeye kalkıştı.

“Bi ne?” dedi garson. Saçları çok siyah ve briyantiniydi. Uzun boylu, inanılmaz derecede sağlıklı ve müşterileri dinlemeye veya sessiz harfleri söylemeye tenezzül etmeyen biriydi.

Dirk siparişini tekrarladı, fakat barın müzik sistemi, kırık burnu ve garsonun dayanılmaz ilgisizliği yüzünden, sonunda ısmarladıklarını bir peçetenin üzerine yazmayı daha kolay buldu. Garson hakarete uğramış bir ifadeyle yazdığı şeye baktı ve gitti.

Dirk yan masada oturup kitap okuyormuş gibi görünen ve garsonla arasında geçenleri sempatiyle izlemiş olan bir kızla dostça selamlaştı. Sonra masanın üzerine o sabahki kazanımlarını dizmeye başladı -gazete, elektronik I Ching hesap makinesi ve Geoffrey Anstey’in banyosunun duvarında asılı duran altın plağın arkasından almış olduğu zarf. Sonra mendiliyle burnunu yoklamak ve usulca ne kadar acıdığını (*ki epeyce acıyordu*) anlamak için bir iki dakika harcadı. İçini çekti ve mendili yeniden cebine tıktı.

Birkaç saniye sonra, garson baharatlı bir omlet ve bir dilim ekmekle geri geldi. Dirk ona ısmarladığı şeylerin bunlar olmadığını açıkladı. Garson omuzlarını silktiler ve bunun kendi kabahati olmadığını söyledi.

Dirk buna verecek bir karşılık bulamadı ve öyle de söyledi. Konuşmakta büyük güçlük çekiyordu. Garson Dirk’e burnunun kırılmış olduğunu bilip bilmediğini sordu. Dirk, dede, dedi. Dilginize detheggür ederim. Garson arkadaşı Neil’in de bir zamanlar burnunun kırılmış olduğunu söyledi. Dirk, dumarım thog thanı yanmıthdır, dedi ve bu yanıt konuşmayı sona erdirmişe benzedi. Garson omleti aldı ve bir daha dönmemeye yemin ederek gitti.

Yan masada oturan kız bir an için başka tarafa bakınca, Dirk uzanıp onun kahvesini aldı. Bunu yapmanın çok tehlikesiz olacağını, zira kızın böyle bir şeyin olabileceğine bir türlü inanamayacağını biliyordu. Bir taraftan ılınmış kahveyi yudumlarken, oturup günün olaylarını gözden geçirdi.

Elektronik bile olsa, I Ching'e danışmadan önce, düşüncelerini bir düzene koyması ve onların sakince yerleşmesine izin vermesi gerektiğini biliyordu.

Bu zor bir işti.

Zihnini ne kadar berraklaştırmaya, ne kadar sakin ve düzenli düşünmeye çalışsa da, zihninde durmadan dönmekte olan Geoffrey Anstey'in kafasını durduramıyordu. Kafa, sanki suçlayan bir parmakla Dirk'i gösterir gibi, tehdit edercesine dönüyordu. İşaret edecek bir parmağı olmayışı yaratmak istediği duygulan daha da derinleştiriyordu.

Dirk gözlerini kısıtı ve bunun yerine esrarlı bir şekilde ortadan kaybolan Bayan Pearce sorunu üzerine yoğunlaşmaya çalıştı, fakat fazla bir yol alamadı. Kız onun yanında çalıştığı günlerde de sık sık iki üç gün esrarlı bir şekilde kayıplara karışırdı, fakat gazeteler o zaman bu konuyla ilgilenmezlerdi bile. Kabul etmek gerekir ki, o zamanlar çevresinde patlayan şeyler yoktu, hiç olmazsa, kendisinin bundan haberi yoktu. Kız özel olarak patlayan bir şeyden söz etmemişti. Bunun yanı sıra kızın en son Geoffrey Anstey'in evindeki televizyon ekranında görmüş olduğu yüzü ne zaman aklına gelse, düşünceleri hemen üç kat aşağıda dakikada 33 1/3 lük bir hızla dönmekte olan kafaya yöneliyordu. Bu, kendisini aramakta olduğu sakin ve tefekküre dalacağını bir ruh haline götürebilecek bir yol değildi. Ne de barın müzik sistemindeki çok yüksek sesli müzik.

Dirk içini çekti ve elektronik I Ching hesap makinesine uzun uzun baktı.

Eğer düşüncelerini herhangi bir düzene koymak istiyorsa, o zaman belki olayları gerçekleşme zamanlarına göre sıralamak da işe yarayabilirdi. Zihnini günün başlangıcına, bütün bu korkunç şeylerin meydana gelmesinden önceye veya en azından kendi başına gelmesinden önceye çevirmeye karar verdi.

İlk önce buzdolabı sorunu vardı.

Diğer şeylerle karşılaştırılacak olursa, buzdolabıyla ne yapacağı sorunu artık oldukça çözülebilir gibi görülüyordu. Şu anda bile

fark edilebilir bir korku ve suçluluk duygusu yaratabiliyordu, fakat bunun, diğerleriyle kıyasla, sakın bir şekilde karşılayabileceği bir sorun olduğunu düşündü.

Küçük kullanma kılavuzu onu “kuşatan” soru üzerinde “ruhuy-la” düşüncelerini yoğunlaştırmasını, soruyu bir yere yazıp üzerinde düşünmesini, sessizliğin zevkine varmasını ve içsel uyum ve sakinliğe erişince, kırmızı düğmeye basmasını söylüyordu.

Ortada kırmızı bir düğme yoktu, fakat üzerinde “kırmızı” yazan mavi renkli bir düğme vardı. Dirk bunun o olacağını tahmin etti.

Bir süre soru üzerinde düşüncelerini yoğunlaştırdı. Sonra ceplerinde bir kâğıt parçası aradı, fakat bulamadı. Sonunda peçetesinin kenarına sorusunu yazdı: “Yeni bir buzdolabı almalı mıyım?” Sonra eğer içsel uyum ve sakinliğe erişinceye kadar bekleyecekse, bütün gece beklemesi gerektiği fikrine vararak, beklemekten vazgeçti ve üzerinde kırmızı yazan mavi renkli düğmeye bastı. Ekranın bir köşesinde aşağıdaki şekle benzeyen bir sembol yanıp sönmeye başladı:

Daha sonra I Ching hesap makinesinin küçük LCD ekranında şu metin görüldü:

“Kral Wen’in verdiği hüküm:

Chun Başlangıçta Taşı İleti Çimen Yaprığının Karşılaştığı Gibi Güçlülere İşaret Ediyor. Zaman Düzensizlikler Ve Karanlıklarla Dolu: Üstün Adam, Dokuma Tezgâhının Dikey Ve Yatay İpliklerini Düzenler Gibi Atacağı Adımları Ayarlayacaktır. Doğrulara Sımsıkı Sarılma Sonunda Başarı Getirecektir. İlk Adlımlar Dikkatlice Atılmalıdır. Feodal Prenslerin Atanması Yararlı Olacaktır. “Altıncı satır değişiyor...”

“Chou dükünün yorumu:

“Atlar ve arabalar geri çekilmeye mecbur kaldılar. Kanlı gözyaşı ırmakları akacaktır.”

Dirk bunu biraz inceledi ve sonra yeni bir buzdolabı alması lehine bir işaret gibi görüldüğüne karar verdi. Bu da çok şaşırtıcı bir rastlantıyla, kendi tercih ettiği yönde bir davranıştı.

Garsonların birbirlerine surat asarak yayılıp oturdukları karanlık köşelerden birinde para ile çalışan bir telefon vardı. Dirk, garsonların arasından geçerken, bu manzaranın kendisine neyi hatırlattığını düşündü ve sonunda onların Michelangelo'nun aynı adı taşıyan resminde Kutsal Ailenin arkasında duran Michelangelo'nun onlardan oldukça hoşlanması dışında resimde hiçbir işe yaramayan çıplak adamların meydana getirdiği küçük gruba benzediğine karar verdi.

Nobby Paxton adında veya adının öyle olduğunu söyleyen ve karanlık yollarla elde ettiği ev aletlerini satan bir tanıdığına telefon etti. Dirk lafı uzatmadan hemen sorununu söyledi.

"Nobby, bir buzdolabına ihtiyatım var."

"Dirk, benden isteyeceğin gün için bir tane saklıyordum."

Dirk bunun doğru olmasının pek mümkün olmadığını düşündü.

"Ama iyi bir buzdolabı ithdiyorum, Nobby."

"En iyisi, Dirk. Japon malı. Mikrosistem kontrollü."

"Bir migrothithdemin buzdolabında ne ithi var Nobby?"

"Kendisini soğuk tutmak için, Dirk. Çocuklara söyleyeyim, hemen senin eve getirsinler. Anlatıp da başını ağrıtmak istemediğim nedenlerden dolayı onu iş 'yerinden hemen uzaklaştırmam gerek."

"Detheggür ederim, Nobby" dedi Dirk. "Thorun thu gi thu anda evde değilim."

"Sahipleri olmadığı zaman evlere girmek benim çocukların sahip oldukları bir sürü beceriden sadece birisidir. Daha sonra bir şeylerin kaybolmuş olduğunu anlarsan, bana haber ver."

"Memnuniyetle, Nobby. Eğer thenin thothuglar birthey dat-hımaya thog hevethli itheler, benim ethgi buzdolabımdan ithe bath-larlartha memnun olurum. Ethgi dolabın adılmathı gerek."

"Onun yapılmasını sağlayacağım. Senin sokakta bu günlerde genellikle bir iki atlatma oluyor. Şimdi bunu ödemeyi düşünüyor musun, yoksa herkese zaman kazandırmak ve toplu huzuru sağlamak için seni hemen dizinden vurdurayım mı?"

Nobby'nin ne zaman şaka yaptığını, ne zaman yapmadığını

Dirk hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı ve bu konuda deneme yapmaya da meraklı değildi. Onunla ilk karşılaştığı zaman ödemeyi yapacağı konusunda güvence verdi.

“O halde en kısa zamanda görüşmek üzere...” dedi Nobby.
“Biliyor musun sanki birisi burnunu kırmış gibi konuşuyorsun?”

Bir sessizlik oldu.

“Orada mısın, Dirk?” dedi Nobby.

“Deved” dedi Dirk. “Dam thıl anda bir plag dinliyorum.”

Bardaki müzik seti, “Sıcak Patates!” diye gürledi.

“Sakın Alma, Onu Alma, Aonu Alma,

“Çabuk, Onu Geçir, Onu Geçir, Onu Geçir.”

“Diyorum ki sanki birisi burnunu kırmış gibi konuşuyorsun.”
diye tekrarladı Nobby.

Dirk bunu bildiğini söyledi, Nobby’e ilgisi için teşekkür etti, vedalaştı, bir an için düşünceli düşünceli durdu, birkaç tane daha kısa telefon konuşması yaptı. Sonra somurtan garsonların arasından yolunu bulup masasına döndü ve orada kahvesine el koymuş olduğu kızı otururken buldu.

Kız, anlamlı anlamlı, “Merhaba!” dedi.

Dirk baştan ayağa nezaket kesildi.

Kıza büyük kibarlıkla eğildi, şapkasıyla selam verdi, bütün bunlar kendisini toparlaması için birkaç saniye vakit kazanmak içindi ve oturmak için kızıdan izin istedi.

“İzin sizin” dedi kız, gönüllü bir tavır takınarak, “Burası sizin masanız”...

Kız ufak tefekti, saçları düzgün görünüşlü ve koyu renkti. Yirmili yaşların ortasındaydı ve masanın ortasında duran yarısı boş kahve fincanına şakacı gözlerle bakıyordu.

Dirk onun karşısına oturdu ve bir sır verecekmiş gibi öne doğru eğildi. “Thanırım, gahvenizi thormag ithdiyordunuz...” dedi yavaş bir sesle.

“Tam isabet!” dedi kız.

“Gahvc thog zararlıdır...” dedi.

“Öyle mi?”

“Döyle. Gafein. Thüdde de golethdrol var...”

“Anladım, yani benim sağlığını düşünüyordunuz.”

“Düthündüğüm bir thog they vardı. ..” dedi Dirk kendine hava vererek.

“Beni yan masada otururken gördünüz ve ‘Orada sağlığı tehlike içinde hoş görünümlü bir kız oturuyor, onu kendisinden kurtarayım,’ diye düşündünüz.”

“Dözedle döyle.”

“Kırık bir burnunuz olduğunu biliyor musunuz?”

“Deved, thübhethiz biliyorum!” dedi Dirk kızgınlıkla. “Hergez durmadan,

“Onu ne kadar zaman önce kırdınız?” diye sordu kız.

“Onu ben kırmadım, onu benim ithin gırdılar, yirmi dagiga önthe...”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” dedi kız. “Bir an için gözlerinizi kapayın.”

Dirk ona şüpheyle baktı.

“Nithin?”

“Her şey yolunda” dedi kız bir gülümsemeyle. “Canınızı acıtmayacağım. Şimdi kapayın onları.”

Düşünceli bir kaş çatmasıyla Dirk gözlerini bir an için kapadı. Kız hemen uzandı, adamı sıkıca burnundan yakaladı ve sertçe bük-tü. Dirk neredeyse acıdan havaya fırlayacaktı ve o kadar şiddetle haykırdı ki, az kalsın bir garsonun dikkatini çekecekti.

“Theni thadı!” diye bağırdı. “Theni igi yüzlü thadı!” suratını tutmuş masadan uzaklaşmaya çalışıyordu.

“Oh, sessiz olun ve yerinize oturun.” dedi kız. “Tamam, canınızı acıtmayacağım, diye yalan söyledim, fakat burnunuz şimdi doğruldu, bu ise sizi daha sonra daha büyük acılardan kurtaracak. Hemen hastaneye gidip üzerine destekli pamuk koydurmalsınız. Ben hemşireyim, ne yaptığımı biliyorum. Veya hiç olmazsa, bildiğimi sanıyorum. Durumunuza bir bakalım.”

Dirk nefes nefese, ağzından anlamsız sözler dökülerek üzerinde yerine oturdu. Uzun süren birkaç saniyenin ardından burnunu yeniden yavaşça yoklamaya başladı ve sonra kızın onu muayene etmesine izin verdi.

Kız, "Sırası gelmişken, adım Sally Mills." dedi. "Genellikle fiziksel samimiyetten önce kendimi doğru dürüst tanıştırmaya gayret ederim, fakat bazen..." içini çekti, "zaman olmuyor"...

Dirk, burnunun iki yanını parmaklarıyla yokladı.

"Thanırım daha düzelmith..." dedi.

"Daha düzelmiş" dedi Sally. "Daha düzelmiş doğru söyleyin. Kendinizi daha iyi hissedeceksiniz."

"Daha düzelmiş" dedi Dirk. "Evet, ne demeg ithdediğinizi anladım..."

"Ne?"

"Ne demek ithdediğinizi anladım..."

"İyi" dedi kız rahatladığını gösteren bir iç çekişiyle. "İşe yaradığına sevindim. Bu sabahki yıldız falım bugün vereceğim bütün kararların yanlış olacağını söylemişti."

"Evet, ama bütün o saçmalıklara inanmak zorunda değilsiniz." dedi Dirk sertçe.

"İnanmıyorum!" dedi Sally.

"Özellikle Büyük Zazanga'ya."

"Oh, siz de onu okudunuz, öyle değil mi?"

"Hayır, yani, aynı nedenden dolayı değil."

"Benim nedenim bu sabah tam ölmeden önce bir hastamın benden yıldız falını okumamı istemesiydi. Sizinki neydi?"

"Ee, çok karışık bir şey."

"Anladım." dedi Sally inanmaz bir tavırla. "Bu nedir?"

"Bu bir hesap makinesi" dedi Dirk. "Her neyse, sizi tutmamalıyım. Sevgili bayan size borçluyum, yardımlarınızın yumuşaklığı ve kahvenizi ödünç vermeniz nedeniyle, fakat gün ilerliyor ve eminim sizin ilgilenmeniz gereken ağır bedensel hasarlarla dolu bir programınız vardır."

“Hiç bile değil. Bu sabah saat dokuzda gece nöbetinden çıktım ve bütün yapmam gereken şey bu gece normal bir şekilde uyuyabilmem için bütün gün ayık kalmaya çalışmak. Barlarda oturup yabancılarla konuşmaktan başka yapacak daha iyi bir işim yok. Size gelince, mümkün olduğu kadar çabuk bir ilk yardım merkezine gitmelisiniz. Yani benim hesabımı öder, ödemez.”

Kız daha önce oturmakta olduğu masaya doğru eğildi ve tabağının yanında duran adisyon fişini aldı. Ona baktı ve beğenmeyerek başını salladı.

“Korkarım beş fincan kahve var. Koğuşlarda uzun bir gece geçirdim. Tam mesaimin orta yerinde bir sürü geliş-gidiş. Sabahın erken saatlerinde koma durumundaki bir hastanın özel bir hastaneye nakledilmesi gerekti. O işin niçin gecenin o saatinde yapılması gerektiğini, tanrı bilir. Sadece gereksiz dert yaratıyor. Eğer sizin yerinizde olsaydım o ikinci ayçöreğinin parasını ödemezdim. Ismarladım, ama gelmedi.”

Kız kâğıdı Dirk’e doğru itti. O da onu gönülsüz bir iç çekisiyle aldı.

“Fiyatlar çok aşırı!” dedi adam. “Âdeta soygun yapıyorlar. Üstelik bu durumda yüzde on beş servis ücreti eklemek tam anlamıyla insanla alay etmek demek. Bana bir bıçak bile getirmeyeceklerine bahse girerim.”

Döndü ve hiçbir başarı umudu olmaksızın arkada şekerliklerin arasında aylaklık eden garson sürüsünden birini çağırmaya uğraştı.

Sally Mills kendi adisyonu ile Dirk’inkini aldı ve onları Dirk’in hesap makinesinde toplamaya kalkıştı.

“Sarı rengin tonları’ diye bir sonuç çıkıyor” dedi kız.

“Zahmet etmeyin, ben o aleti alayım.” dedi Dirk. Öfkeli bir şekilde geri döndü ve kızın elinden elektronik I Ching’i alıp cebine koydu. Garsonların oluşturduğu tabloya talihsiz el sallayışlarına yeniden başladı.

“Bıçağı niçin istiyorsunuz?” diye sordu Sally.

“Bunu açmak için” dedi Dirk, yapıştırıcı bantla sıkıca kapatılmış büyük zarfı ona doğru sallayarak.

“Size bir tane bulurum” dedi kız. Yakınlardaki başka bir masada oturan genç bir adam o anda başka bir yere bakıyordu, Sally de hemen uzanıp onun bıçağını kaptı.

“Size borçluyum” dedi Dirk ve bıçağı ondan almak için elini uzattı.

Kız bıçağı ondan geri tuttu.

“Zarfın içinde ne var?” diye sordu.

“Siz çok meraklı ve küstah bir bayansınız!” diye bağırdı Dirk.

“Ve siz de...” dedi Sally Mills, “Çok tuhaf birisiniz”!

“Sadece” dedi Dirk, “Gerektiği kadar tuhafım”.

“Öyle mi?” dedi Sally. “Zarfın içinde ne var?” Bıçağı ondan uzak tutmaya devam ediyordu.

“Zarf size ait değil!” diye yüksekten konuştu Dirk, “ve onun içindekiler sizi ilgilendirmez”.

“Ne olursa olsun çok ilginç görünüyor. İçinde ne var?”

“İyi de, açmadan bilmem mümkün değil.”

Kız ona şüpheyle baktı, sonra elinden zarfı çekip aldı.

“Sizden onu ısrarla...” Dirk yarım kalan bir itiraza başladı.

“Adınız nedir?” diye sordu Sally.

“Adım Gently. Bay Dirk Gently.”

“Yani Geoffrey Anstey değil veya bu üstü çizilmiş adlardan birisi değil.” Kız adlara kısaca bir göz atarken kaşlarını çatı.

“Hayır!” dedi Dirk. “Şüphesiz değil.”

“Yani bu zarfın size de ait olmadığını mı söylüyorsunuz?”

“Ben, yani...”

“Aha! O halde siz de çok... neydi o?”

“Meraklı ve küstah. Bunu yadsımıyorum. Fakat ben bir özel detektifim. Bana meraklı ve küstah olmam için para veriliyor. Arzu ettiğim sıklıkta ve miktarda olmasa bile. Fakat yine de ben profesyonel bir açıdan meraklı ve küstahım.”

“Ne kadar acı. Bence bir amatör olarak meraklı ve küstah

olmak daha eğlenceli. Demek ben sadece Olimpiyat standartlarında bir amatörken, siz bir profesyonelsiniz. Özel detektife benzemiyorsunuz.”

“Hiç bir özel detektif özel detektife benzemez. Özel detektifliğin ilk kurallarından biri budur.”

“Fakat eğer hiçbir özel detektif özel detektife benzemezse, neye benzememesi gerektiğini nasıl biliyor? Bence burada bir sorun var.”

“Olabilir, ama bu beni geceleri uykusuz bırakan cinsten bir sorun değil.” dedi Dirk çileden çıkarak. “Zaten ben diğer özel detektiflere benzemem. Benim yöntemlerim bütünseldir ve kelimenin tam anlamıyla karmaşıktır. Ben bütün şeylerin temelde birbiriyle olan ilişkisini araştırarak iş görüyorum.”

Sally. Mills sadece gözlerini kırıştırtarak ona baktı.

“Evrendeki her bir parçacık...” diye sürdürdü Dirk, konusuna ısınarak ve gözlerini sabit bir noktaya dikmeye başlayarak, “...öteki parçacıkları ne kadar hafif ve dolaylı olsa da etkiler. Her şey her şeyle ilişkilidir. Çin’de bir kelebeğin kanatlarını çırpması bir Atlantik kasırgasının yönüne etki yapabilir. Eğer bu masa bacağına bana anlamlı gelebilecek veya masaya anlamlı gelebilecek bir şekilde sorgulayabilseydim, o zaman evrendeki herhangi bir sorunun yanıtını bana verebilirdi. Tamamıyla şans eseri seçilmiş birisine aklıma gelen rast gele bir soruyu sorabilirim ve onun yanıtı veya soruyu yanıtsız bırakması, üzerinde çözüm aradığım sorunla bir şekilde ilintili olacaktır. Bu sadece yorumlamayı nasıl yapacağını bilmek sorunudur. Tamamıyla şans eseri karşılaşmış olduğum siz bile muhtemelen benim araştırmam açısından çok önemli şeyler biliyorsunuz, eğer size ne sormam gerektiğini bilseydim (*ki bilmiyorum!*) ve eğer bu zahmete katlamaydım (*ki katlanmıyorum!*).”

Durdu ve “Lütfen zarfı ve bıçağı bana verebilmeniz mümkün mü?” diye sordu.

“Sanki birisinin hayatı buna bağlı gibi konuşuyorsunuz.”

Dirk bir an için gözlerini yere indirdi.

“Birisinin hayatı buna bağlıydı bence...” dedi ve bunu öyle bir

tarzda söyledi ki sanki bir an için üzerlerinden bir bulut geçmiş gibi oldu.

Sally Mills merhamete geldi ve zarf ile bıçağı Dirk'e uzattı. Eski neşeli hali kalmamışa benziyordu.

Bıçak çok kördü ve yapışkan bant tabakası çok kalındı. Dirk onunla birkaç saniye uğraştı, fakat kesmeyi başaramadı. İskemlesinin arkasına yaslandı, kendini yorgun ve sinirli hissediyordu.

"Gidip onlara daha keskin bir şeyleri olup olmadığını soracağım." dedi ve zarfı sıkıca kavrayarak ayağa kalktı.

"Gidip burnunuza baktırmalısınız" dedi Sally sakince,

"Teşekkür ederim." dedi Dirk ve ona doğru çok hafifçe eğildi.

Adisyon fişlerini aldı ve barın arka tarafında sergilenen garsonlar gösterisini ziyarete gitti. Zorunlu yüzde on beş servis ücretini kişisel takdirinin isteğe bağlı ek belirtisiyle artırmaya isteksizlik gösterince, belli bir soğuklukla karşılaştı ve kendisine hayır dendi, sahip oldukları tek bıçak çeşidi buydu ve başka da yapabilecekleri bir şey yoktu.

Dirk onlara teşekkür etti ve tekrar barın içinden geçerek yerine döndü.

Kendi iskemlesine oturmuş ve Sally ile konuşan genç adam, kızın bıçağını yürütmüş olduğu kişiydi. Dirk kıza başıyla selam verdi, fakat o yeni arkadaşıyla derin bir konuşmaya dalmıştı ve onun farkına varmadı.

"... koma halindeydi" diyordu kız, "sabahın erken saatlerinde özel bir hastaneye nakledilmesi gerekti. Bu işin gecenin o saatinde niçin yapılması gerektiğini, tanrı bilir. Sadece gereksiz dert yaratıyor. Gevezelik ettiğim için özür dilerim, ama hastanın kendine ait özel Coca-Cola makinesi ve bir balyozu vardı. Böyle şeyler özel bir hastanede olabilirse de, görevli sıkıntısı çekilen bir devlet hastanesinde sadece beni yoruyor ve yorgun olduğum zaman çok konuşurum. Eğer ani olarak yere baygın düşersem, bana haber verir misiniz?"

Dirk yürümesine devam etti ve sonra Sally Mills'in okumakta

olduğu kitabı daha önce oturduğu masada bırakmış olduğunu fark etti. Kitapla ilgili bir şey dikkatini çekti.

Bu, Şeytan Gibi Koş adında büyük boy bir kitaptı. Aslında boyutları çok büyüktü, biraz köşeleri aşınmıştı ve bir kitaptan daha çok kremalı büyük bir pastaya benziyordu. Kapağın alt kısmında kokteyl giysili normal görünüşlü bir kadın bir tabanca karşısında gösterilmişti. Üst kısmı ise tamamen yazarın adına, gümüş harflerle yazılmış Howard Bell kelimelerine, ayrılmıştı.

Dirk kitapta dikkatini çeken şeyin ne olduğunu hemen çıkaramadı, ama kapaktaki bir ayrıntının ona bir şeyler anımsatmış olduğunu biliyordu. Kahvesini yürütmüş olduğu ve beş kahve ile birisi getirilmemiş ve yenmemiş iki ayçöreğinin parasını ödemiş olduğu kıza kaçamak bir göz attı. Kız ona doğru bakmıyordu, bundan yararlanarak onun kitabını da yürüttü ve deri paltosunun cebine kaydırđı.

Sokağa adımını attı, oradan geçmekte olan bir kartal gökyüzünden üzerine doğru çullandı. Neredeyse bir bisikletçinin yoluna çıkıyordu. Adam sadece bisikletçilere özgü yüksek ahlaki bir açıdan onu lanetleyip küfretti.

11

İyi bakımlı Cotswolds yakınlarında bulunan iyi bakımlı bir köyün eteklerindeki iyi bakımlı arazilere, iyi bakımlı sayılmayacak bir araba saptı.

Bu, sarı renkte, yıpranmış bir Citroen 2CV idi. Daha önce bir tane dikkatli, fakat bunun yanı sıra üç tane de intiharı göze alacak kadar pervasız sürücüsü olmuştu. Araba isteksizce yokuş yukarı çıkıyordu, sanki bütün istediği çevredeki çayırların birinde dinlendirici bir çukura atılmak ve orada nazıkçe terk edilip kaderiyle baş başa bırakılmaktı. Bunun yerine bu uzun taşlı yolun sonuna kadar kendisini sürüklemesi ve hiç şüphesiz, kısa bir zaman sonra da, kendisini bütün bu yoldan aşağıya sürüklemesi istenecekti, bunun ne amaçla yapıldığını anlaması idrakinin dışındaydı.

Araba ana binanın süslü taş girişinin önünde durdu ve sonra, sürücüsü el frenine asılıp arabadan bir çeşit “iyk” sesi çıkıncaya kadar, yavaş yavaş geri gitmeye başladı.

Arabanın kapısı çırpınarak açıldı ve tek menteşe üzerinde tehlikeli bir şekilde sallandı. Arabadan ses kayıt editörlerinin dumanlı bir saksafon sesi koymak zorunda kalmadan (*bunun nedenini ses kayıt editörlerinden başka hiç kimse anlamayı başaramamıştır*) göremedikleri bir çift bacak çıktı. Bu özel durumda ise saksafon -aynı ses kayıt editörünün hemen hemen kesinlikle aracın bütün yol alış sırasında *çalacağı-* düdük sesinin ön plana çıkması yüzünden pekiyi duyulamayacaktı.

Bacakların sahibi onları, her zaman olduğu gibi, izledi, arabanın kapısını yavaşça kapadı ve sonra binanın içine girdi.

Araba binanın önünde park edilmiş olarak kaldı.

Birkaç dakika sonra bir kapıcı dışarıya çıktı ve arabayı inceledi. Hoşnut olmamış bir tavır takındı ve sonra yapacak başka bir şey bulamadığı için yeniden içeriye girdi.

Kale', kısa bir süre sonra, Baş Psikolog ve Woodshead Hastanesinin yöneticilerinden biri olan Bay Ralph Standish'in odasına alındı. Bay Standish tam o sırada bir telefon konuşmasını bitirmek üzereydi.

"Evet, bu doğru..." diyordu, bazen olağanüstü zeki ve hassas olan çocuklar aptal görünebilirler. Fakat Bayan Benson, aptal çocuklar da bazen aptal görünebilirler. Bence bu da düşünmeniz gereken bir husus. Bunun çok üzücü olduğunu biliyorum. Evet. İyi günler, Bayan Benson."

Telefonu masasının bir çekmecesine koydu ve birkaç saniye düşüncelerini toplamaya çalıştı.

"Geleceğinizi çok kısa bir zaman önce öğrendim, Bayan, ee, Schechter..." dedi en sonunda.

Aslında yapmış olduğu şey, "Geleceğinizi çok kısa bir zaman önce öğrendim, Bayan, ee..." demek ve durup "Schechter" demeden önce masanın başka bir çekmecesine bir göz atmaktır.

Kate'e ziyaretçilerin adlarını çekmecedeki saklamak çok tuhaf geldi, fakat açıkça görüldüğü gibi adam kaliteli, fakat çok sade siyah dişbudak masasının üzerinde karışıklık olsun istemiyordu, zira masasının üzerinde hiçbir şey yoktu. Ofisindeki diğer bütün yüzeyler gibi, orası da tamamıyla boştu. İki Barselona koltuğu arasında duran, kare şeklindeki ufak, düzgün görünüşlü çelik ve camdan yapılmış kahve masasının üzerinde bir şey yoktu. Odanın gerisinde duran pahalı görünüşlü iki dosya dolabının üzerinde bir şey yoktu.

Odada kitap rafları yoktu. (Eğer kitap varsa, bunlar herhalde duvarın içine yerleştirilmiş büyük dolapların beyaz kapıları arkasına saklanmış olmalıydı.) Duvarda süssüz bir siyah çerçeve asılıydı, ama

bu herhalde geçici bir hataydı, zira çerçevenin içinde resim yoktu.

Kate çevresini düşünceli bir şekilde inceledi.

“Burada hiç süs eşyanız yok mu, Bay Standish?” diye sordu.

Adam, bir an için, onun Amerikan açık sözlülüğünden şaşırılmış göründü, fakat sonra onu yanıtladı.

“Şüphesiz süs eşyalarım var.” dedi ve başka bir çekmece açtı. Bunun içinden bir yün yumağıyla oynayan bir kedi yavrusunun porselenden yapılmış küçük bir heykelciğini çıkardı ve masanın üstüne tam karşısına koydu.

“Bir psikolog olarak süslerin insan ruhunu beslemekte oynadığı önemli rolün farkındayım.” dedi.

Porselen kedi yavrusunu tekrar çekmeceye koydu ve onu iterek düzgünce kapadı.

“Şimdi.”

Masasının üzerinde ellerini birbirine kenetledi ve Kate’e soru sorar gibi baktı.

“Bu kadar kısa zamanda beni görmeyi kabul etmeniz büyük incelik, Bay Standish”

“Evet, evet, bu saptamayı yapmıştık.”

“Fakat eminim gazetelere yazı yetiştirme süresinin nasıl bir şey olduğunu biliyorsunuz.”

“Gazeteler hakkında en azından bilmeyi isteyebileceğim kadar bir şeyler biliyorum, Bayan, ee...”

Yeniden çekmecesini açtı.

“Bayan Schechter, ama...”

“Size gelmemin nedeni kısmen bu...” diye yalan söyledi Kate, cana yakın bir şekilde. “Sizin burada bazı talihsiz tanıtımlar yüzünden üzüldüğünüzü biliyorum ve Woodshead hastanesindeki çalışmaların bazı cepheleri hakkında daha aydınlatıcı bir konuşma fırsatını belki iyi karşılırsınız, diye düşündüm.” Çok tatlı bir şekilde gülümsedi.

“Bu röportajı kabul etmemin tek nedeni bana çok ciddi bir tavsiye ile gelmeniz, çok iyi arkadaşım ve meslektaşım Bay, ee...”

“Franklin, Alan Franklin” diye yardım etti, Kate, adamı yeniden çekmecesini açmaktan kurtarmak için. Alan Franklin, kocası Luke’u kaybettikten sonra, birkaç kere muayenesine gittiği bir terapist idi. Adam, Standish’in çok parlak bir doktor olmakla birlikte, mesleğinin yüksek standartları açısından bile, tuhaf bir insan olduğu konusunda Kate’i uyarmıştı.

“Franklin” diye sözlerine devam etti Standish, “Yüzünden sizi görmeyi kabul ettim. Sizi hemen uyarayım ki eğer bu röportajın sonucu olarak gazetelerde ‘Woodshead’de İlgrenç Olaylar’ yalanının yeniden ele alındığını görürsem, ben, ben...

“Öyle şeyler yapacağım ki...

Daha ne olduklarım bilmiyorum

Fakat onlar

Yeryüzünün dehşeti olacaklar!” diye tamamladı Kate, zekice.

Standish gözlerini kıstı.

“Lear, Perde 2, Sahne 4” dedi adam. “Ve sanırım ‘dehşet’ değil, ‘dehşetler’ olacak.”

“Biliyor musunuz, sizin haklı olduğunuzu düşünüyorum.” diye yanıtladı Kate.

Teşekkürler, Alan, diye düşündü. Kendinden hoşnut olmasını sağlayan bir üstünlük duygusu içinde rahatlamış olan Standish’e gülümsedi. Tuhaf bir şey, diye düşündü Kate. Seni itip kakmaya gerek duyan insanlar en kolay bir şekilde yönlendirilebilecek kişiler.

“O halde tam anlamıyla ne bilmek istiyorsunuz, Bayan Schechter?”

“Hiçbir şey bilmediğimi varsayın.” dedi Kate.

Standish, sanki hiçbir varsayımın ona daha büyük bir zevk vermeyeceğini göstermek ister gibi, gülümsedi.

“Peki, öyleyse” dedi. “Woodshead bir araştırma hastanesidir. Biz, büyük ölçüde psikolojik ve psikiyatrik alanlarda, olağandışı veya daha önce bilinmeyen durumları olan hastaların bakım ve incelenmesi üzerinde uzmanız. Gerekli para çeşitli yollardan sağlanır. Başlıca yöntemlerimizden biri -onların ödemekten memnuniyet

duyacakları veya hiç olmazsa şikâyet etmekten memnuniyet duyacakları- yüksek ücretlerle özel hastalar almaktır. Aslında ortada şikâyet edecek bir durum yok, zira bize özel olarak gelen hastalarımız ücretlerimizin niçin bu kadar yüksek olduğu konusunda bilgilendirilirler. Ödedikleri para için şüphesiz şikâyet etmek hakları var (şikâyet etme hakkı parasını ödemekte oldukları ayrıcalıklarından sadece birisi). Bazı durumlarda, hastaya hayatı sonuna kadar bakma garantisi vererek karşılığında öldükten sonra mallarının tek mirasçısı olmak üzere özel anlaşmalar yapıyoruz.”

“Yani aslında özel yetenekli hastalıkları olan kişilere burs verme işindesiniz, öyle mi?”

“Tamamıyla. Çok iyi bir ifade şekli. Bizler özel yetenekli hastalıkları olan kişilere burs verme işindeyiz. Bunu not almalıyım. Bayan Mayhew!”

İçinde besbelli ofis iletişim aletleri bulunan bir çekmeceyi açmıştı. Çağrısına yanıt olarak dolaplardan biri açıldı ve burasının bir yan ofisin kapısı olduğu anlaşıldı (*kapılara karşı ideolojik bir antipatisi olan bir mimarın hoşuna gidecek bir özellik*). Yandaki ofisten kırk yaşlarının ortasında zayıf ve oldukça donuk bakışlı bir kadın itaatkâr bir tavırla ortaya çıktı.

“Bayan Mayhew” dedi Bay Standish, “Bizler özel yetenekli hastalıkları olan kişilere burs verme işindeyiz”.

“Çok iyi, Bay Standish” dedi Bayan Mayhew ve kendi ofisine doğru geri geri giderek kapıyı arkasından çekip kapadı. Kate orasının belki gerçekten bir dolap olabileceğini düşündü.

“Ve şu anda elimizde gerçekten çok dikkat çekici hastalıkları olan bazı hastalar var.” dedi şevke gelen psikolog. “Belki gelip şu andaki yıldızlarımızdan birkaçını görmek istersiniz?”

“Şüphesiz isterim. Bu çok ilginç olacak, Bay Standish, çok iyisiniz.” dedi Kate.

“Bu işte iyi olmak gerek” diye yanıtladı Standish ve ona bir gülümseme yakıp söndürdü.

Kate duymakta olduğu sabırsızlığı davranışlarında gösterme-

meye çalışıyordu. Bay Standish'den hoşlanmamıştı. Bütün bunlardan öte, aslında ilgilendiği tek şey, hastanenin sabahın erken saatlerinde yeni birini kabul etmiş olup olmadığını ve eğer etmişlerse, adamın nerede olduğunu ve kendisini görüp göremeyeceğini öğrenmekti.

Daha önce doğrudan yaklaşımı denemiş, fakat aradığı kişinin adını veremediğinden basit bir telefon memuru tarafından terslenmişti. Orada uzun boylu, iriyarı, sarışın bir adamın olup olmadığını sormakla, tamamıyla yanlış bir izlenim yaratmışa benziyordu. Hiç olmazsa, bunun tamamen yanlış bir izlenim olduğunda kendi kendine ısrar ediyordu. Alan Franklin ile yapmış olduğu kısa bir telefon konuşması onu bu çok daha dolaylı yaklaşıma getirmişti.

"Güzel!" Bir an için Bay Standish'in yüzünde bir şüphe ifadesi görüldü ve yeniden Bayan Mayhew'i dolabının içinden geri çağırdı.

"Bayan Mayhew, size şimdi söylediğim şu son şey..."

"Evet, Bay Standish?"

"Sizin onu benim için not almanızı istediğimi anladığınızı sanırım?"

"Hayır, Bay Standish, fakat bunu yapmaktan memnuniyet duyacağım."

"Teşekkür ederim." dedi Bay Standish, hafifçe gergin bir bakışla. "Ve burayı derleyip toplayın lütfen. Oda şeye benziyor..."

Oda çöplüğe benziyor diyecekti, fakat içerisinin mikroptan arındırılmış görünüşü yüzünden diyemedi.

"Sadece genel olarak toplayın." diye sözünü tamamladı.

"Evet, Bay Standish."

Psikolog hafifçe başını salladı, masanın üzerinden olmayan bir toz zerresini eliyle uzaklaştırdı, Kate'e başka bir gülümseme yakıp söndürdü ve sonra onu ofisinden koridora çıkardı. Koridor, üzerinde yürüyen herkese elektrik şokları veren bej renkli tertemiz bir halıyla kaplanmıştı.

"Burada, görüyorsunuz" dedi Standish, yanlarından geçtikleri

duvarı elinin şöyle bir işaretiyle göstererek fakat onun ne görmesini istediğini veya bundan Kate'in ne anlaması gerektiğini hiçbir şekilde açıklamadan.

"Ve bu" dedi adam, görünüşe göre bir kapı menteşesini gösteriyordu.

"Ah" diye ekledi, kapı kendilerine doğru açılırken. Kate bu yerde ne zaman nerede tir kapı açılrsa, küçük bir ümit irkilişi yaşadığını anlayınca paniğe kapıldı. Böyle bir davranış -gerçekte New York'ta yaşamasa da ve sadece magazinlere seyahatle ilgili yazılar yazsa da- dünyayı bilen bir New York'lu gazeteci için uygun bir davranış değildi. Ne zaman bir kapı açılrsa, iriyarı sarışın adamlar araması doğru değildi.

Gelen iriyarı sarışın bir adam değildi. Onun yerine ufak tefek, on yaşlarında kızılımsı sarı saçlı bir kız çocuğu bir tekerlekli iskemlede itilerek getiriliyordu. Çocuk çok soluk, hasta ve içine kapanık görünüyordu ve sessizce kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Mırıldandığı şey her neyse bu onun heyecanlanmasına neden oluyor ve sanki ağzından çıkan kelimelerden kaçmak istermiş gibi iskemlesinde bir o yana, bir bu yana dönüyordu. Kate hemen onun görünüşünden duygulandı ve ani bir hisle iskemleyi iten hemşireye durmasını söyledi.

Kızın yüzüne sevecenlikle bakmak için yere çömeldi. Bu davranışı hemşirenin biraz hoşuna gittiye de, Bay Standish için aynı şeyi söylemek zordu.

Kate çocuğun dikkatini çekmeğe çalışmadı, sadece yanıt vermek isteyip istemeyeceğini anlamak için ona içten ve dostça gülümsedi, fakat kız ya karşılık vermek istemiyordu ya da veremiyordu. Kızın ağzı, sanki yüzünden bağımsız bir varlığı varmış gibi, sürekli hareket halindeydi.

Kate ona şimdi daha yakından bakınca, kızın hasta ve kendi içine dönük olmaktan daha ziyade yorgun, tedirgin ve tamamıyla bıkkın olduğunu gördü. Kızın biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı, biraz sakinliğe ihtiyacı vardı, fakat ağzı işlemeye devam ediyordu.

Kısa bir an için kızın gözleri Kate'inkilerle birleşti ve Kate'in aldığı mesaj, "Üzgünüm, fakat bu iş sürerken, benim kusuruma bakmamanız gerekiyor." anlamını taşıyordu. Kız derin bir nefes aldı, gözlerini teslimiyet içinde yan yarıya kapadı ve aman vermeyen sessiz mırıldanmasını sürdürdü.

Kate söylenen şeyi duyabilmek için biraz öne doğru eğildi, fakat bir anlam çıkaramadı. Standish'e soru dolu bir bakış fırlattı.

Adam, basit bir şey söylemiş gibi, "Borsa fiyatları" dedi.

Bir şaşkınlık ifadesi Kate'in yüzünü kapladı.

Standish, umursamaz bir omuz silkişiyle ekledi, "Korkarım, çünkü fiyatlar"...

Kate verdiği tepkinin bu kadar yanlış anlaşılmasından tedirginlik duydu ve şaşkınlığını gizleyebilmek için bakışlarını aceleyle kıza doğru çevirdi.

"Yani" dedi Kate ağır ağır: "Burada oturup çünkü borsa fiyatlarını ezbere mi okuyor?" Kız gözlerini Kate'inkilerden kaçırdı.

"Evet." dedi Standish. "Neler olduğunu anlamak için bir dudak okuyucusu gerekti. Şüphesiz hepimiz oldukça heyecanlandık, fakat daha yakından bir inceleme sonuçların düne ait olduğunu gösterince, bu biraz hayal kırıklığı yarattı. Aslında dikkate değer bir hastalık değil. Sapkın bir davranış. Bunu niçin yaptığını anlamak ilginç olabilir, fakat..."

"Durun bir dakika" dedi Kate, dehşete düştüğünü saklamak, sadece çok ilgilenmiş gibi görünmek istiyordu: "Neyi ezbere okuduğunu söylüyorsunuz? Kapanış fiyatlarını tekrar tekrar mı, yoksa!"

"Hayır. Şüphesiz bu ilginç bir nokta. Kız gün boyunca borsanın hareketlerini izliyor. Sadece yirmi dört saat geriden gidiyor."

"Fakat bu olağanüstü bir şey, öyle değil mi?"

"Oh, evet. Oldukça büyük bir başarı."

"Başarı mı?"

"Yani bir bilim adamı olarak, kullandığı bilgi gizli olmadığı için, bunu normal kanallar yoluyla sağladığımı düşünmek zorundayım. Bu durumda doğaüstü veya normalüstü bir boyut yaratmaya gerek

yok. Occam'ın usturası. Varlıkları gereksiz yere çoğaltmamalıyız.”

“Fakat hiç kimse onun gazeteleri incelediğini veya söylediği şeyleri telefonda öğrendiğini gördü mü?”

Kate hemşireye baktı, o da başıyla sessizce ret işareti yaptı.

“Hayır, bunu yaparken onu hiç yakalamadık.” dedi Standish. “Dediğim gibi, oldukça büyük bir başarı. Eminim bir sahne sihirbazı veya hafıza gücüyle ilgili numaralar yapan birisi bunun nasıl yapıldığını size söyleyebilir.”

“Hiç böyle birine sordunuz mu?”

“Hayır. Bu tarz insanlardan hoşlanmam.”

“Fakat gerçekten kızın bu işi bile bile yaptığını mı düşünüyorsunuz?”

“İnanın bana, eğer insanlar hakkında benim kadar çok şey bilseydiniz, Bayan, ee, her şeye inanırdınız...” dedi Standish, en profesyonel güven verici ses tonuyla.

Kate küçük kızın yorgun ve bitkin yüzüne baktı ve bir şey söylemedi.

“Bu konuda mantıklı davranmamız gerektiğini anlamalısınız.” dedi Standish. “Eğer söyledikleri yarınki borsa fiyatları olsaydı, durum değişik olurdu. Bu, çok özenli bir çalışmaya değecek ve bunu gerektirecek tamamıyla değişik karakterde bir olay olurdu. Ve eminim araştırmaya para bulmakta güçlük çekmezdik. Bu konuda hiçbir sorun olmazdı.”

“Anladım” dedi Kate. Gerçekten de anlamıştı.

Kate vücudu biraz tutulmuş olarak ayağa kalktı ve eteğini düzeltti.

“Öyleyse en yeni hastanız kim? O zaman en yeni kim geldi?” diye sordu ve kendinden utandı. Sorusunun konuyla olan ilgisizliğinden tedirgin oldu, fakat burada bir gazeteci olarak bulunduğunu, bu yüzden sorduğu soruların tuhaf gelmeyeceğini kendi kendine hatırlattı.

Standish, hemşireye ve zavallı kızı taşıyan tekerlekli iskemleye eliyle yola devam işareti verdi. Kate geri dönüp kızı bir kere daha

baktı ve sonra iki yöne açılan kapılardan Standish'in peşinden geçerek bir öncekine tıpatıp benzeyen başka bir koridora çıktı.

Standish, bu sefer sanki bir pencere çerçevesiyle ilgili olarak, "Burada, görüyorsunuz..." dedi yeniden.

"Ve bu" dedi adam, bir ışığa işaret ederek.

Ya Kate'in deminki sorusunu duymamıştı veya bile bile boş veriyordu. Belki, diye düşündü Kate, sadece sorusuna karşı hak ettiği hor görme ile davranıyordu.

Birden kız bütün bu "burada, görüyorsunuz" ve "ve bu" laflarının ne demeye geldiğini anladı. Adam ondan dekorun kalitesini takdir etmesini bekliyordu. Pencerelemin çerçevesi düzgün ve güzelce boyanmış boncuklardan yapılmıştı; ışık tesisatı donuk renkli bir maden, muhtemelen nikel kaplamaydı, ve bunun gibi...

"Çok güzel" dedi kız iltifat eden bir şekilde ve sonra bunun Amerikan aksanıyla söylenmesinin tuhaf kaçtığını fark etti.

"Güzel bir yeriniz var." diye ekledi, bu sözün adamın hoşuna gideceğini düşünerek.

Öyle de oldu. Adam kontrollü bir şekilde gülümsedi.

"Burasının kaliteye değer veren bir yer olduğunu düşünmek hoşumuza gidiyor."

"Buraya gelmek isteyen oldukça çok sayıda kişi olmalı!" dedi Kate, kendi amacıyla bağlantı kurarak. "Ne kadar sıklıkla hasta kabul ediyorsunuz? Sonuncusu ne zaman?"

Kate, bu sırada sol eliyle aynı anda kendi boğazını sıkmak isteyen sağ elini sıkıca kavradı.

Önünden geçtikleri bir kapı hafifçe açıktı ve Kate, kimseye belli etmeden, içeriye bakmaya çalıştı.

"Peki, buraya bir bakalım öyleyse" dedi Standish hemen ve küçük bir odaya açılan kapıyı sonuna kadar açtı.

"Ah, evet" dedi Standish hastanın kim olduğunu anlayarak. Kate'i içeriye buyur etti.

Odadaki hasta da iriyarı ve sarışın olmayan kişilerden biriydi. Kate bu ziyareti tümüyle insan ruhunu yoran bir tecrübe ola-

rak görmeye başlıyordu ve işlerin bu açıdan kolaylaşmayacağını hissediyordu.

Yatağı hastabakıcı tarafından düzeltilirken yanı başındaki koltuğunda oturan adam, Kate'in o ana kadar görmüş olduğu en derin ve rahatsız edici şekilde kafası karışmış kişilerden biriydi. Aslında karışık olan şey sadece saçlarıydı, fakat bunlar o kadar aşırı derecede karışmışlardı ki, adamın uzun yüzü yürek parçalayan bir kargaşa içinde görünüyordu.

Adam oturduğu yerde olmaktan hoşnut görünüyordu, fakat bu hoşnutluğunda çok büyük bir boşluk vardı (*tam anlamıyla boşluktan hoşnut gibi görünüyordu*). Yüzünün önünde kırk-elli santimetre kadar genişlikte havada asılı tamamiyle boş bir mekân vardı ve hoşnutluğu, eğer bunun için bir neden aranacaksa, buraya gözlerini dikip bakmaktan kaynaklanıyordu.

Aynı zamanda sanki bir şey bekliyor gibi bir hali vardı. Bu her an olabilecek bir şey miydi, yoksa daha sonra, hafta içinde olacak bir şey miydi, yoksa cehennemin buzlarla kaplanacağı ve British Telecom'un telefonları tamir ettireceği bir süreden kısa bir zaman sonra olacak bir şey miydi, hiçbir şekilde belli değildi, zira bunların hepsi onun için aynı görünüyordu. Eğer olursa, onun için hazırды; olmazsa da durumdan hoşnuttu.

Kate bu kadar hoşnut olmayı hemen hemen dayanılmaz derecede üzücü buldu.

"Neyi var?" diye sordu yavaşça ve sonra hemen sanki adam orada yokmuş gibi konuştuğunun farkına vardı. Oysa muhtemelen adam kendisi hakkında konuşabilecek durum olabilirdi. Nitekim tam o anda adam birdenbire konuştu.

"Oh, ee, merhaba!" dedi. "Tamam, evet, teşekkür ederim."

Adamın bu sözlerini, pek uygun düşmese de, "Ee, merhaba..." diye yanıtladı Kate. Aslında adamın sözlerinde pek bir uygunluk yoktu. Standish Kate'in konuşmasını engelleyici bir işaret yaptı.

"Ee, evet, küçük yuvarlak bir ekmek yeterli olur." dedi hoşnut adam. Donuk bir ses tonuyla konuşuyordu. Sanki sadece kendine

söylenen bir şeyi tekrarlıyor gibiydi.

“Evet, belki biraz meyve suyu” diye ekledi adam. “Tamam, teşekkürler.” Sonra boş bekleyiş durumuna geçip rahatladı.

“Çok olağanüstü bir durum” dedi Standish. “Yani bunun tamamıyla tek örnek olduğuna inanabiliriz. Ben buna uzaktan yakından benzeyen bir şeyi hiç duymadım. Ayrıca olduğu sanılan şeyin tam anlamıyla doğrulanmasının kesinlikle imkânsız olduğu da ispatlandı. Böylece bu duruma bir ad vermeye çalışmak sıkıntısından kurtulduğumuzu söylemekten memnunum.”

“Bay Elwes’in yatağa yatmasına yardım edeyim mi?” diye sordu hastabakıcı Bay Standish’e. Standish başıyla onayladı. Emrinde çalışanlar için ağzını açmak zahmetine girmiyordu.

Hastabakıcı hastayla konuşmak için eğildi.

“Bay Elwes?” dedi sakince.

Bay Elwes sanki bir rüyadan uyanır gibiydi.

“Mmmm?”, dedi ve birden çevresine bakındı. Akıllı karışmışa benziyordu.

“Oh! Oh? Ne?” dedi zor duyulan bir sesle.

“Yatağa yatmanıza yardım etmemi ister misiniz?”

“Oh. Oh, teşekkür ederim, evet. Evet, bu iyi olur.”

Açıkça sersemlemiş ve şaşkın görünmesine rağmen, Bay Elwes yatağa kendi kendine yatacak durumdaydı ve hastabakıcının sağlaması gereken tek şey güven ve cesaret duygusuydu. Bay Elwes yatağa düzgün bir şekilde yerleşince, hastabakıcı Standish ile Kate’i nazikçe başıyla selamladı ve odadan çıktı.

Dik yastıklara dayanmış yatan Bay Elwes hızla trans haline geri döndü. Baş hafifçe öne doğru düşmüş ve örtülerin altından dışarıya çıkmış kemikli dizlerinden birine gözlerini dikmişti.

“Bana New York’u bağlayın.” dedi.

Kate bir açıklama gelir umuduyla Standish’e soru dolu bir bakış attı, fakat bir yanıt alamadı.

“Oh, tamam!” dedi Bay Elwes. “541 gibi bir şey. Bekle.” Cansız, düz sesiyle dört haneli başka bir rakam söyledi.

Sonunda Kate, “Neler oluyor burada?” diye sordu.

“Bunu anlamak epeyce vaktimizi aldı. Çok az rastlanan bir şans eseriyle birisi tarafından keşfedildi. Odadaki şu televizyon...”

Yatağın yanında duran küçük taşınabilir bir televizyonu gösterdi.

“Canlı olarak yayımlanan o “talk-show”ların birine ayarlanmıştı. Çok olağanüstü bir şey. Bay Elwes burada oturmuş BBC’den ne kadar nefret ettiğini mırıldanıyordu- BBC olup olmadığından emin değilim, belki şimdi mevcut olan diğer kanallardan biriydi. Programın sunucusunun onun kalın bağırsağın sonuna benzediğine dair fikir yürütüyor ve buna ek olarak, bu şey bitse de kurtulsam di-yordu ve evet, tamam geliyordu. Sonra birdenbire söylediği şeylerle televizyonda olup bitenler olağanüstü bir şekilde hemen hemen eşzamanlı oldular.”

“Ne demek istediğinizi anlamadım.” dedi Kate.

“Eğer anlamış olsaydınız, buna şaşardım.” dedi Standish. “Elwes’in dediği her şey kısa bir an sonra televizyonda Bay Dustin Hoffman adındaki birisi tarafından söyleniyordu. Görünen o ki, bu Bay Hoffman’ın söyleyeceği her şey o daha söylemeden bir iki saniye önce burada Bay Elwes tarafından biliniyor. Söylemem gerekir ki, Bay Hoffman durumu bilseydi, bundan pek hoşlanmayacaktı. Adı geçen beyefendiyi sorunla ilgili olarak uyarmak için bazı teşebbüslere geçildi, fakat kendisi ulaşılması oldukça güç biri çıktı.”

“Ne halt oluyor burada?” diye sordu Elwes sakın bir şekilde.

“Sanırım Bay Hoffman bu sıralarda Amerika’nın batı kıyısında bir yerlerde bir film çevirmekle meşgul.”

Saatine baktı.

“Sanırım otelinde henüz uyandı ve günün ilk telefonlarını ediyor.” diye ekledi adam.

Kate hayretle bir Standish’e, bir olağanüstü Bay Elwes’e bakıyordu.

“Zavallı adam ne kadar zamandır böyle?”

“Oh, hemen hemen beş yıldır sanırım. Birdenbire başlamış. Bir

gün ailesiyle oturmuş akşam yemeği yerken, birden karavanından şikâyet başlamış. Ve daha sonra kendisine nasıl ateş edildiğinden. Sonra bütün gece uykusunda konuşup görünüşte anlamsız gelen aynı cümleleri durmadan tekrarlamış ve bunların yazılış şeklini pek beğenmediğini söylemiş. Tahmin edeceğiniz gibi bu kadar mükemmeliyetçi bir aktörle bir arada yaşamak ve üstelik bunun farkında bile olmamak ailesi için çok zor bir dönem olmuş. Ne olduğunu anlamalarının bu kadar uzun sürmesi şimdi şaşırtıcı geliyor. Özellikle bir keresinde bütün aileyi sabahın erken saatlerinde uyandırıp onlara, yapımcısına ve yönetmenine aldığı Oscarı için teşekkür ettiği zaman.”

Kate, görmüş olduklarının onu bundan sonra göreceklerine hazırlamakta olduğunu anlamadığı için, şokun zirvesine ulaştığını düşünme hatasında bulundu.

“Zavallı adam” dedi alçak bir sesle. “Ne kadar acınacak bir durum. Sadece bir başkasının gölgesi olarak yaşıyor.”

“Acı çektiğini sanmam.”

Bay Elwes “sıfırlar”, “gayrisafi”, “kazançlar” ve “limo” kelimelerinin tanımlarıyla ilgili görünen sert bir tartışmaya sakince girmiş görünüyordu.

“Fakat bunun anlamı “olağanüstü”, öyle değil mi?” dedi Kate. “Gerçekte bütün bu şeyleri Dustin Hoffman’dan saniyeler “önce” söylüyor, öyle değil mi?”

“Şüphesiz bu sadece bir tahmin. Elimizde tam korelasyonun ancak birkaç kesin örneği var ve daha derinlemesine bir araştırma yapmaya henüz fırsat bulamadık. Elimizdeki bu birkaç tam korelasyon örneğinin de sağlam bir şekilde kayıtlara geçirilmediğini ve bunların bir rastlantı olarak daha basitçe açıklanabileceğini de kabul etmek gerekir. Geri kalan kısım sadece gelişmiş bir fantezinin ürünü olabilir.”

“Fakat eğer bu durumu, biraz önce gördüğümüz kızinkinin yanına koyarsanız...”

“Ah, işte bunu yapamayız. Her durumu kendi açısından ele almalıyız.”

“Fakat ikisi de aynı dünyalarda...”

“Evet, ama bunlar farklı konular. Şüphesiz eğer Bay Elwes, örneğin Sovyetler Birliği’nin veya çok daha iyisi, Amerika Birleşik Devletleri Başkam’nın sözlerini önceden tahmin edebilseydi, o zaman ortaya açıkça önemli savunma konulan çıkacaktı ve rastlantı ile fantezi nedir ne değildir konusunda daha dikkatli inceleme yapılabilirdi; fakat sadece bir film aktörü için -yani siyasi mevkilere görünürde hevesi olmayan bir film aktörü için- hayır, bilimin katı ilkelere bağlı kalmamız gerektiğini düşünüyorum.”

“Böylece” diye ekledi, odadan çıkmak için dönüp Kate’i beraberinde götürürken... “Bence hem Bay Elwes’in hem de ee, adı neydi, tekerlekli iskemledeki o sevimli kızın vakalarında, onlara çok fazla yardım edebilmemiz mümkün olmayabilir. Elimizdeki yer ve olanaklar bunu daha çok hak eden vakalar için gerekli olabilir.”

Kate buna verecek bir yanıt bulamadı ve içten içe köpürerek adamı izledi.

“Ah, şimdi burada her bakımdan çok daha ilginç ve gelecek vaat eden bir vaka var.” dedi Standish, önlerindeki başka bir iki kanatlı kapıyı itip geçerken.

Kate duygularını kontrol altında tutmaya çalışıyordu, fakat Bay Standish kadar duyarsız ve Marslı olan biri bile, konuştuğu kişinin tamamıyla onun yanında olmadığını anlayabilirdi. Adamın tavırlarında bir miktar daha sertlik ve sabırsızlık belirdi ve daha önce orada bulunan bol miktardaki sertlik ve sabırsızlıkla birleşti.

Koridor boyunca birkaç saniye konuşmadan yürüdüler. Kate yeni kabul edilmiş hastalar konusunu rast gele açmak için başka yollar arıyordu, fakat aynı konu açıldığında bunun rast gelelik unsurunu büyük ölçüde kaybettiğini, kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Geçtikleri her kapıya elinden geldikince sezdirmeden bakmaya çalıştı, fakat bunların çoğunluğu sıkıca kapalıydı ve açık olanlarda da ilgi çekici bir şey yoktu.

Bir pencerenin önünden geçerlerken dışarıya bir göz attı ve arka avluya üstü kapalı bir kamyonetin girdiğini gördü. Onu sadece

bir an için görmüş olmasına rağmen dikkatini çekti, çünkü bu besbelli ekmekçinin veya çamaşırhanenin kamyoneti değildi. Ekmekçi kamyonetleri ile çamaşırhane kamyonetleri kendi işlerinin reklamını yaparlar ve üzerlerinde “Ekmekçi” veya “Çamaşırhane” yazar, bu kapalı kamyonetin ise üzerinde hiçbir şey yazmıyordu. Kimseye söyleyeceği bir şey yoktu ve bunu yüksek sesle ve herkesin duyacağı bir şekilde söylüyordu.

Büyük, ciddi görünümlü ve üstü kapalı bir kamyonetti bu. Hemen hemen bir kamyon büyüklüğündeydi. Her tarafı koyu madeni bir gri renge boyanmıştı. Taşıt, Kate’e Arnavutluk’tan çıkıp Bulgaristan ve Yugoslavya üzerinden geçen ve yan taraflarında sadece “Arnavutluk” yazan çok büyük, silah grisi yük kamyonlarını hatırlattı. Arnavutların böyle gizli bir şekilde ne ihraç ettiklerini merak ettiğini hatırladı. Fakat bu konuyu araştırma fırsatı olunca, tek ihraç ettikleri şeyin elektrik olduğunu öğrenmişti (*ama eğer lisedeki fizik derslerinden aklında kalan şey doğruysa, bunun kamyonlarla taşınması pek mümkün değildi*).

Büyük, ciddi görünümlü üstü kapalı kamyonet döndü ve hastanenin arka girişine doğru geri geri gitmeye başladı. Bu kapalı kamyonetin genellikle taşıdığı o şey ne ise onu ya almaya ya da bırakmaya geldiğini düşünen Kate yürümesini sürdürdü.

Birkaç dakika sonra, Standish bir kapının önüne geldi, yavaşça kapıya vurdu ve odanın içine araştırır gözlerle baktı. Sonra Kate’e kendisini izlemesi için işaret etti.

Bu diğerlerinden çok farklı bir odaydı. Kapının hemen girişinde asıl odaya bakan çok büyük pencereyi bir ön oda daha vardı. Odalar ses geçirmez olmalıydı, zira ön odada oldukça gürültülü bir şekilde çalışan bilgisayarlar ve gözlem araçları olmasına rağmen, asıl odada bir kadın yatağına uzanmış uyuyordu.

“Bayan Elspeth May” dedi Standish. Adam en önemli hastasını takdim eder gibiydi. Kadının odası besbelli en iyi odalardan biriydi: ferah görünümlü, rahat ve pahalı mobilyalarla döşenmiş bir oda. Her yerde taze çiçekler vardı ve üzerinde Bayan May’in örgüsünün

durduğu yatak başı komodini maundandı.

Kadın oldukça toplu, orta yaşın geç dönemlerin gümüş saçlı bir hanımdı ve yatağın üzerindeki bir yastık yığınının yarı yaslanmış, sırtına pembe yünden bir hırka giymiş uyuyordu. Bir an sonra Kate açıkça anladı ki kadın uyuşa bile, hareketsiz değildi. Kadının başı gözleri kapalı olarak sakince yatıyordu, fakat sağ eli, yanında duran bir deste kâğıda hızla yazmakta olan bir kalemi tutuyordu. Kadının eli, tekerlekli iskemledeki kızın ağzı gibi, bağımsız ve çok meşgul bir yaşam sürüyorsa benziyordu. Bayan May'ın alnına, tam saç çizgisinin bitimine bazı pembemsi elektrotlar yapıştırılmıştı. Kate bunların kendisi ile Standish'in durduğu ön odadaki bilgisayar ekranlarında görülen bazı bilgilerin kaynağı olduğunu tahmin etti. Beyaz gömlekli iki adam ve bir kadın oturmuş aletleri izliyorlar ve bir hemşire ayakta pencereden içerdeki odaya bakıyordu. Standish onlarla hastanın o andaki durumu üzerinde (*ki herkes bunun çok iyi olduğu üzerinde hemfikir*) birkaç kısa kelime konuştu.

Kate, Bayan May'ın kim olduğunu bilmesi gerektiği zannından kurtulamıyordu, fakat bilmiyordu ve bu yüzden sormak zorunda kaldı.

"O bir medyumdur." dedi Standish biraz öfkeli bir şekilde. "Bunu bileceğinizi sanıyordum. Çok güçlü bir medyum. Şu anda trans halinde ve otomatik yazıyla meşgul. Dikte alıyor. Almış olduğu her dikte parçası paha biçilmez değerde. Onun hakkında daha önce bir şey duymadınız mı?"

Kate duymamış olduğunu itiraf etti.

"Peki, herhalde kendisine Mozart, Beethoven ve Schubert'in müzik dikte ettirdiğini iddia eden hanımı duymuşunuzdur."

"Evet, bunu duymuştum. Birkaç yıl önce gazetelerin renkli eklerinde onun hakkında epeyce şey vardı."

"İddiaları ilgi çekici sayılabilir, eğer bu tarz bir şeyle ilgilenirseniz. Yarattığı müzik, hiç şüphesiz, müzik bilgisi olmayan orta yaşlı bir ev kadınından bekleyeceğinizden daha çok, bu sayın bayların sabah kahvaltısından önce ve hızlı bir şekilde üretebileceklerine benzerlik gösteriyor."

Kate bu hor görüşü yanıtsız bırakamazdı.

"Bu oldukça cinsiyet ayrımı yapan bir görüş açısı." dedi kız. "George Eliot orta yaşlı bir ev kadınıydı."

"Evet, evet" dedi Standish tersçe. "... ama kendisi merhum Wolfgang Amadeus'tan müzik diktesi almıyordu. Vurgulamak istediğim nokta bu. Lütfen bu tartışmanın mantığını izlemeye çalışın ve gereksiz şeyleri işin içine katmayın. Eğer George Eliot örneğinin şu anki sorunumuza bir an için ışık tutacağını düşünsem, onu ortaya benim koyacağımdan emin olabilirsiniz. Nerede kalmıştım?"

"Bilmiyorum."

"Mabel. Yoksa Doris mi? Adı neydi? Ona Mabel diyelim. Doris'in sorununu çözmenin en iyi yolu onu dikkate almamaktır. Zaten çok önemli bir şeyle ilgisi yok. Birkaç konser. İkinci sınıf malzeme. Fakat burada, bizim karşımızda, tamamıyla değişik cinsten bir şey var."

Son sözlerini sesini yavaşlatarak söylemişti ve bilgisayar ekranları arasında duran bir televizyon monitörünü incelemek için döndü. Orada Bayan May'ın elinin bloknot kâğıdı üzerinde hızla hareket etmesi büyütülmüş olarak gösteriliyordu. Kadının eli yazmış olduğu şeyleri büyük ölçüde örtüyordu, fakat matematiğe benzer bir şeyler olduğu görülmekteydi.

"Bayan May çok ünlü fizikçilerin bazılarından dikte alıyor veya aldığı iddia ediyor. Einstein'den, Heisenberg'den ve Planck'tan. Ve onun iddialarını yadsımak epeyce zor, zira otomatik yazımla bu... eğitimsiz hanım tarafından üretilen bu bilgiler gerçekten fiziğin çok yüksek bir düzeyiyle ilgili.

"Merhum Einstein'dan zaman ve mekânın makroskobik seviyede nasıl çalıştığına dair durmadan daha ileri düzeyde bilgiler alıyoruz. Merhum Heisenberg ve Planck'dan maddenin kuantum seviyesindeki temel yapısıyla ilgili yeni bilgiler ediniyoruz. Ve hiç şüphe yok ki, bu bilgiler bizi ulaşılması zor bir hedef olan "Varlıkların Büyük Birleşik Alan Teorisi"ne gittikçe daha çok yakınlaştırıyor.

"Şimdi bütün bunlar bilim adamları için çok ilginç ve oldukça

utanç verici bir durum yaratıyor, zira bilginin bize ulaşma biçimi tamamıyla bilginin anlamıyla ters düşüyormuş gibi görünüyor.”

Kate birdenbire, “Tıpkı Henri Amca gibi...” dedi.

Standish ona boş gözlerle anlamadan baktı.

“Henri Amca kendisini bir tavuk sanıyor.” diye açıkladı Kate.

Standish ona boş gözlerle bakmaya devam etti.

“Bunu duymuş olmalısınız.” dedi Kate. “Henri Amca için çok endişeliyiz. Kendisini tavuk sanıyor. ‘Öyleyse, niçin onu bir doktora göstermiyorsunuz?’ ‘Yapardık, ama yumurtalara ihtiyacımız var.’”

Standish sanki kızın burun kemiğinden aniden küçük fakat tam gelişmiş bir mürver ağacı çıkmış gibi ona bakakaldı.

“Bunu tekrar edin.” dedi kısık ve sarsılmış bir sesle.

“Ne! Hepsini mi?”

“Hepsini.”

Kate yumruğunu kalçasına dayadı ve bu sefer konuşmaları biraz daha abartılı ve bir Güneyli aksanıyla yaparak, fıkrayı tekrar etti.

Kate sözlerini bitirince, Standish, “Çok parlak” diye fısıldadı.

“Bunu daha önce duymuş olmalısınız.” dedi kız. Aldığı tepki onu biraz şaşırtmıştı. “Bu eski bir fıkradır.”

“Hayır!” dedi adam. “Onudaha önce duymamıştım. Yumurtalara ihtiyacımız var. Yumurtalara ihtiyacımız var. Yumurtalara ihtiyacımız var. ‘Onu doktora göstermiyoruz, çünkü yumurtalara ihtiyacımız var.’ Beşeri durumun temel paradokslarını ve onları açıklayan adaptasyon rasyonelleri üretimindeki yorulmaz hünerimizi ifade eden şaşırtıcı bir sezgi... Aman Tanrım.”

Kate omuzlarının silktilti.

“Ve siz bunun bir “fıkra” olduğunu söylüyorsunuz, öyle değil mi?” diye sordu Standish, inanmaz bir tavırla.

“Evet, aslında çok eski bir fıkra.”

“Ve hepsi böyle midir? Daha önce hiç fark etmemiştim.”

“Ee, yani!”

“Şaşırdım” dedi Standish. “Tamamıyla şaşırdım. Ben fıkraların televizyonda şişman adamların söyledikleri şeyler olduğunu sanır-

dım. İnsanların benden bir şeyler gizlemiş olduklarını hissediyorum. Hemşire!”

Pencerenin başında Bayan May için nöbet tutmakta olan hemşire beklemediği anda birisi kendisine böyle bağırınca yerinden sıçradı.

“Ee, evet, Bay Standish?” dedi kadın. Adamın onu açıkça ürküttüğü belliydi.

“Niçin bana hiç fıkra anlatmadınız?”

Hemşire ona bakakaldı ve böylesine bir soruyu yanıtlamayı düşünmesinin bile imkânsızlığı karşısında titredi.

“Ee, yani...”

“Bunu not alın, olmaz mı? Gelecekte sizden ve bütün diğer hastane personelinden bildiğiniz bütün fıkraları bana anlatmanızı isteyeceğim. Anlaşıldı mı?”

“Ee, evet, Bay Standish...”

Standish ona güvensizlik ve şüpheyile baktı.

“Bildiğiniz bazı fıkralar var, öyle değil mi, hemşire?” diye onu sorguya çekti.

“Ee, evet, Bay Standish, sanırım, evet, var.”

“Bir tanesini anlatın.”

“Ne, ee. şimdi mi, Bay Standish?”

“Şu anda.”

“Ee, peki, öyleyse, hım, bir tane var, olduktan sonra uyanan bir hasta hakkında, yani ameliyat olmuş, ee ve uyanıyor ve bu iyi bir fıkra değil, ama her neyse, adam ameliyat olmuş ve uyandığı zaman doktoruna şöyle diyor, Doktor, doktor, benim neyim var, bacaklarıma dokunamıyorum. Ve doktor diyor ki, ‘Evet, korkarım iki kolunuzu birden kesmek zorunda kaldık.’ İşte bu kadar. Ee, bu yüzden bacaklarına dokunamıyormuş, anladınız mı?”

Bay Standish onu kısa bir an soğukkanlı bir şekilde süzdü.

“Bu sicilinize işlenecek, hemşire...” dedi sonunda.

“Evet, Bay Standish.”

Adam Kate’e döndü.

“Bir yolu veya ona benzer bir şeyi karşıdan karşıya geçen bir tavuk hakkında bir fıkra yok muydu?”

“Ee, evet...” dedi Kate emin olmayan bir şekilde. Kendini arzu etmediği bir durumda yakalanmış gibi hissediyordu.

“O fıkranın devamı nasıldı?”

“Tamam” dedi Kate. “Fıkranın devamı şöyle: ‘Niçin tavuk yolu geçti?’”

“Evet? Sonra?”

“Yanıtı şu : ‘Karşı tarafa geçmek için’”

“Anladım.” Standish bir an için düşünceye daldı. “Peki, bu tavuk yolun karşı tarafına geçince ne yapıyor?”

“Tarih bu konuda bilgi vermiyor.” dedi Kate hemen. “Bence bu nokta fıkranın konusunun dışında, zira fıkra gerçekte sadece tavuğun yolu geçişiyle ve bunu yapma nedeniyle ilgili. Bu bakımdan Japon HAIKU’suna biraz benziyor.”

Kate birden eğlenmekte olduğunu hissetti. Olup bitenin şaşkınlığını yaşayan hemşireye gizlice bir göz kırpmayı başardı.

“Anladım.” dedi Standish yeniden ve kaşlarını çatı. “Bunlar, ee, bu fıkralar herhangi bir yapay uyarıcının önceden alınmasını gerektiriyor mu?”

“Fıkraya bağlı, kime anlatıldığına bağlı.”

“Hımm, Bayan, ee, şunu ifade etmeliyim ki benim için bir ilham kaynağı oldunuz. Bana öyle geliyor ki mizahın bütün yönleriyle yakından ve vakit geçirmeden ele alınması gerek. Besbelli, gerçek psikolojik değeri olan fıkraları, sadece uyuşturucu kullanımlarını teşvik eden ve durdurulması gereken diğerlerinden ayırmamız lazım. Güzel.”

Bayan May’in yazdığı şeylerin görüldüğü televizyon ekranını inceleyen beyaz gömlekli araştırmacıyla konuşmak için döndü.

“Bay Einstein’dan yeni bir şey var mı?”

Araştırmacı gözlerini ekrandan ayırmadan yanıt verdi. “Şöyle diyor, ‘Yumurtalarını nasıl istersin? Suda pişmiş mi, yoksa lop mu?’”

Standish yeniden durdu.

“İlginç” dedi, “çok ilginç. Bayanın yazdığı her şeyi dikkatlice not almaya devam edin. Gelin.” Bu sonuncu kelimeyi Kate’e söyleyip odadan çıktı.

“Bu fizikçiler çok tuhaf insanlar.” dedi adam ikisi birden dışarıya çıkar çıkmaz. “Tecrübeme göre, şu anda ölü olmayanlar bir bakıma çok hasta kişiler. Her neyse, vakit ilerliyor ve eminim gidip makalenizi yazmak için sabırsızlanıyorsunuz, Bayan, ee... Benim acil olarak dikkatimi isteyen şeyler ve ilgimi bekleyen hastalar var. Eğer başka bir sorunuz yoksa...”

“Sadece tek bir şey, Bay Standish...” dedi Kate. Ne olursa olsun kararını vermişti. “Güncel olayları da vurgulamamız gerek. Belki birkaç dakika daha ayırabilirseniz, gidip en yeni kabul edilmiş hastanızı görebiliriz.”

“Bunu yapmak biraz zor olacak. Son hasta kabulümüz bir ay kadar önceydi ve kadın geldikten iki hafta sonra zatürreeden öldü.”

“Oh, öyle mi? Belki bu o kadar ilginç sayılmaz. Demek son günlerde yeni bir hasta gelmedi. İriyarı veya sarışın veya bir Kuzey Avrupalıya benzeyen kürk paltolu veya belki balyozlu biri gelmedi. Yani, mesela demek istiyorum.” Birden bir ilham geldi. “Belki tekrar gelen eski bir hastadır.”

Standish onu derinleşen bir şüpheyile süzüyordu.

“Bayan, ee...”

“Schechter”

“Bayan Schechter, öyle bir izlenim edinmeye başlıyorum ki, sizin hastaneye olan ilginiz...”

O anda tam arkalarındaki iki yöne açılan kapıların itilerek açılmasıyla konuşması kesildi. Adam gelenin kim olduğunu görmek için baktı ve hemen tavrı değişti.

Bir hastabakıcı tarafından büyük bir tekerlekli yatak itilerek kapıdan geçirilirken Standish, Kate’e sertçe geri durmasını işaret etti. Bir başhemşire ile başka bir hemşire refakatçi olarak arkadan geliyorlardı ve bunlar normal işlerini yapan hemşirelerden ziyade, sanki bir resmigeçitte geçen kişilere benziyorlardı.

Tekerlekli yatakta derisi ince damarlı parşömen kâğıdına benzeyen çok narin yaşlı bir adam yatıyordu.

Tekerlekli yatağın sırt kısmı hafifçe yukarıya doğru kaldırılmış olduğundan, yaşlı adam geçtiği yerleri seyredebiliyordu. Adamın yüzünde bir tür sessiz ve iyi niyetli bir dehşet ifadesi vardı. Ağzı yumuşakça açılmış sarkıyordu. Başı hafifçe sallanıyordu, bu yüzden hareket eden tekerlekli yatağın her sarsıntısında başı bir yandan öbür yana yuvarlanıyordu. Yine de bütün bu kırılğan halsizliğine rağmen, taşıdığı hava, çok sakince ve çok yumuşakça, her şeye sahip olan birisinin havasıydı.

Bu izlenimi yaratan şey adamın tek gözüydü. Gözün üzerinde durduğu her şey, ister pencereden görülen manzara olsun, ister tekerlekli yatağın engelsiz ilerlemesi için kapıyı tutan hemşire olsun veya isterse birdenbire dalkavukça bir şirinlik ve saygı sergilemeye başlayan Bay Standish olsun, hepsi hemen o gözün yönetimi altındaki nüfuz alanına çekiliyorlardı.

Kate bir an için gözlerin sahipleri hakkında böylesine büyük çapta bir bilgiyi nasıl verebildiklerine hayret etti. Ne de olsa sadece beyaz kıkırdaktan meydana gelmiş yuvarlaklardı. Yaş ilerledikçe, biraz daha kızarmış ve biraz daha akıntılı olmaktan başka bir değişikliğe uğramıyorlardı. İris biraz açılıyor ve kapanıyordu, fakat hepsi bu kadardı. Bütün bu bilgi seli nereden geliyordu? Özellikle, bir tanesi bir deri parçasıyla kapanmış, tek gözlü bir adam örneğinde olduğu gibi.

Kate'in bu konudaki düşünceleri kesintiye uğradı, zira o anda sözkonusu olan göz Standish'in üzerinden kalkıp kendi üzerine dikilmişti. Gözün üzerindeki etkisi o kadar şaşırtıcıydı ki, kız neredeyse bağıracaktı.

Yaşlı adam çok hafif bir hareketle tekerlekli yatağı iten hasta-bakıcıya durması için ibaret verdi. Tekerlekli yatak durdu ve dönmekte olan tekerleklerin gürültüsü dinince, bir an için bir asansörün uzaktan gelen sesinden başka bir gürültü işitilmez oldu.

Sonra asansör de durdu.

Kate yaşlı adamın bakışını sanki “Özür dilerim, sizi tanıyor muyum?” anlamına gelen bir tebessüm ve küçük bir kaş çatmasıyla yanıtladı ve sonra kendi kendine acaba onu daha önce tanıyıp tanımadığını sordu. Adamın yüzünde tanıdık gelen bir şeyler vardı, ama kız bunun ne olduğunu tam olarak çıkaramamıştı. Adamın sadece tekerlekli bir yatakta yatmasına rağmen ellerinin altında duran çarşafların yeni yıkanmış ve ütülenmiş gerçek keten çarşaflar olduğunu fark edince, bundan etkilendi.

Bay Standish hafifçe öksürdü. “Bayan, ee, bu bey bizim en değerli ve sevilen hastalarımızdan biri olan Bay

Başhemşire yardım etmek ister gibi adamın sözünü kesip. “Rahat mısınız, Bay Odwin?” dedi. Fakat buna gerek yoktu. Bu hasta Bay Standish’in adını hiç şüphesiz bildiği bir hastaydı.

Odin başhemşireyi çok küçük bir işaretle susturdu.

“Bay Odwin” dedi Standish. “Bu Bayan, ee...”

Kate kendini bir kere daha takdim etmek üzereyken, tam anlamıyla şaşkınlığa uğradı.

“Onun kim olduğunu gayet iyi biliyorum.” dedi Odin, sakın fakat farklı sesiyle ve gözlerinde bir an için bir eşek arısına anlamlı anlamlı bakan bir böcek öldürücüsü ifadesi belirdi.

Kate çok resmi ve bir İngiliz gibi olmaya çalıştı.

“Korkarım” dedi, kasılmış bir tavırla. “Bu konuda siz benden daha şanslısınız.”

“Evet” dedi Odin.

Sonra hastabakıcıya işaret etti ve birlikte yavaş yavaş koridordaki yolculuklarına yeniden başladılar. Standish ile başhemşire aralarında bakıştılar. Kate o sırada koridorda onlarla birlikte başka birinin daha bulunduğunu fark edip şaşırdı.

Adam herhalde ortaya sihir yoluyla çıkmamıştı. Tekerlekli yatak hareket edince sadece kımıldamadan durmuştu. Boyu veya boyunun kısalığı onu daha önce yatağın arkasında gözden saklamış olmalıydı.

Adam gözden saklı olduğu zaman, her şey çok daha iyiydi.

Öyle insanlar vardır ki onları hemen seversiniz, bazılarını vakit bulursanız sevmeyi öğreneceğinizi düşünürsünüz ve bazılarını da sadece sivri bir sopayla kendinizden uzaklaştırmak istersiniz. Kate için adı Başparmak Rag olan kişinin hangi kategoriye gireceğı hemen belli oldu. Adam sırtıttı ve gözlerini ona dikti veya daha ziyade kızın başının çevresinde dolaşan görünmez bir sineğe bakar gibi yaptı.

Başparmak Rag koştı ve kız ona engel olamadan onun sağ elini kendi eliyle kavradı ve çılgınca aşağı yukarı salladı.

“Ben de sizden daha şanslıyım, Bayan Schechter.” dedi ve neşe içinde koridorda zıplayarak uzaklaştı.

12

Büyük, ciddi görünümlü, gri renkli, üstü kapalı kamyonet sarsıntısızca hareket etti. Taş giriş kapısından göründü ve çakıllı yoldan vakarla inip kamuya ait asfalt yola döndü. Rüzgârlı bir kır yolu olan bu yolun iki yanında yapraksız meşe ağaçlarıyla ve cansız görünümlü karaağaçların kışlık siluetleri dizilmişti. Gökyüzünde gri bulutlar yastıklar gibi yükseklerle yığılmıştı. Kapalı kamyonet yol boyunca heybetli gidişini sürdürdü ve kısa zaman sonra daha ilerideki kıvrımlar ve dönemeçler arasında kayboldu.

Birkaç dakika sonra sarı renkli bir Citroen ana kapıda daha az heybetli bir şekilde belirdi. Yassılmış tekerleklerini asfalt yolun girişinde havaya kaldırdı ve aynı yönde, zor da olsa, yavaş yavaş gitmeye başladı.

Kate'in aklı karışmıştı.

Son birkaç dakika oldukça rahatsız edici geçmişti. Standish en iyi zamanlarında bile tuhaf davranışları olan bir adamdı, fakat Odwin adlı hastayla karşılaşmasından sonra su götürmez bir şekilde düşmanca davranmaya başlamıştı. Bu kendisi de korkan (*bu korkunun nedenini Kate bilmiyordu*) bir insanın korkutucu düşmanlığıydı.

Kimdi? Adam kendisinden bunu öğrenmek istemişti. Nasıl olmuştu da Alan Franklin gibi mesleğinde saygınlığı olan birisinden bir referans alabilmişti? Neyin peşindeydi? Ve en önemli soru bu imiş gibi görünüyordu... Bay Odwin'in hoşnutsuzluğunu kazanmak için ne yapmıştı!

Araba dönemeçleri epeyce zor alırken onu güçlkle yolun üzerinde tutuyordu ve düz yollarda da durumu pekiyi sayılmazdı. Bir keresinde, arabanın ön tekerleklerinden birisi kendi başına bir yolculuğa çıkıp da bir kazaya neden olmasına ramak kaldığında, arabası yüzünden mahkemeye düşmüştü. Mahkemede tanıklık eden polis onun sevgili Citroen'inden "adı geçen araba" diye bahsetmişti ve daha sonra bu ad devam edip gitmişti. Birçok nedenden dolayı adı geçen arabasını seviyordu. Örneğin eğer kapılarından biri düşerse, onu kendisi geri takabilirdi, bunu bir BMW için söylemek mümkün değildi.

Kendini hissettiği kadar solgun ve benzi sararmış görünüp görünmediğini merak etti, fakat dikiz aynası koltuğun altında tıngırıyordu. Böylece öğrenmek derdinden kurtuldu.

Standish Bay Odwin'i herhangi bir kimsenin kızdırması fikrine karşı bembeyaz kesilmiş ve titremeye başlamıştı. Kate onunla ilgili bir şey bilmediğini söylemeye çalışmış, fakat adam onun bu gayretlerini dikkate değer bulmamıştı. Kendisine şöyle demişti, eğer durum onun dediği gibiye, o zaman niçin Bay Odwin açıkça onu tanıdığını söylemişti? Yoksa Bay Odwin'i yalancılıkla mı suçluyordu? Eğer öyleyse, kendine dikkat etse, iyi olacaktı.

Kate olup biteni anlamamıştı. Bay Odwin'le olan karşılaşması kendisi için tamamıyla açıklanamaz bir şeydi. Fakat adamın belli bir gücü olduğunu yadsıyamıyordu. Adam birisine baktığı zaman, insan olduğu yerde kalıyordu. Fakat onun ısrarlı bakışlarının rahatsız edici özelliğinin arkasında çok daha rahatsız edici gizli duygular vardı. Bunlar daha rahatsız ediciydi, zira zaaf ve korku taşıyan duygulardı bunlar.

Öteki yaratığa gelince...

Bu kişi, "Woodshead'de İğrenç Olaylar" üzerine yakın zamanlarda boyalı basının en kötü örneklerinde çıkan hikâyelerin kaynağı olmalıydı. Şüphesiz bu hikâyeler çirkin ve nasır tutmuşçasına duygusuz hikâyelerdi ve ülkedeki -çirkin ve nasır tutmuşçasına duygusuz şeylere meraklı- birkaç milyon insanın dışında hemen

hemen kimse tarafından dikkate alınmamıştı.

Hikâyelere göre, bölge sakinleri sık sık Woodshead'den çıkmayı başaran, ağza alınamayacak türden çok çeşitli kötülükler yapan, iğrenç görünümlü ve "cüce cine benzeyen" bir yaratık yüzünden "korku içinde" yaşıyorlardı.

İnsanların çoğu gibi, Kate de *-bu konu üzerinde düşündüğü kadarıyla-* aslında üzerinde konuşulan olayın zavallı akli karışık bir akıl hastasının hastaneden çıkıp oradan geçmekte olan birkaç yaşlı kadını korkutması olduğunu ve hikâyenin geri kalan kısmını Wapping'deki ucuz yazarların uydurduğunu tahmin etmişti. Şimdi biraz daha şaşkın ve biraz daha az emindi.

O adam *-o yaratık-* onun adını bilmişti.

Bunun anlamı neydi?

Bunun anlamı yanlış yola dönmüş olmasıydı. Kafası meşgul iken onu Londra'ya geri götürecek olan anayola dönüş yerini geçmişti ve şimdi ne yapacağını düşünmesi gerekti. Bir U dönüşü yapıp geldiği yöne yönelebilirdi, ama arabayı geri vitese geçirmeyeli epeyce zaman olmuştu ve arabanın bunu nasıl karşılayacağı konusunda biraz endişeliydi.

Daha sonra önüne çıkan iki dönemeci kullanarak doğru yola çıkıp çıkamayacağını denedi, ama aslında bunun işe yarayacağından pek fazla bir umudu yoktu ve beklentileri doğru çıktı. Yanlış yolda olduğunu bilerek fakat gri bulutlardaki daha açık renk bir lekenin konumuna bakıp hiç olmazsa doğru yönde olduğunu düşünerek iki-üç mil daha gitti.

Bir zaman sonra bu yeni yola alıştı. Yolda geçmiş olduğu birkaç yol işareti Londra'ya B yoluyla gitmekte olduğunu ona açıkça göstermişti ve Kate de bu durumdan tam anlamıyla memnundu. Eğer daha önceden akıl edebilseydi, daha kalabalık olan kamyon yolu yerine muhtemelen bu yolu seçerdi.

Ziyareti tam anlamıyla başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Eğer bütün öğleden sonrayı küvette geçirmiş olsaydı, daha iyi ederdi. Geçirdiği deneyim tamamıyla rahatsız edici hatta korkutucu olmaya meylet-

mişti. Ve gerçek hedefine ilişkin hiçbir şey elde edemeden elleri bomboş dönüyordu. Kendisine bile itiraf etmekten çekindiği bir hedefinin olması, bu işte tamamıyla başarısız olmadan da, zaten yeteri derecede zordu. Gökyüzünün genel griliğinin yanı sıra eskiden kalma bir boşluk duygusu yavaş yavaş üzerine çöktü.

Acaba hafifçe de olsa delirmek üzere miyim diye merak etti. Hayatı son birkaç gün içinde tamamıyla kendi kontrolünden çıkmış görünüyordu ve *-oldukça küçük bir yıldırım veya göktaşı veya her neyse o şey tarafından bu kadar kolayca sarsılabildiğine göre-* kontrol gücünün ne kadar zayıf olduğunu görmek üzüntü vericiydi.

Bu düşüncenin ortasına “yıldırım” kelimesi sanki kendiliğinden düşmüşse benziyordu ve ona ne anlam vereceğini bilemedi. Onu, eğilip almaya üşendiği olduğu için banyo odasının döşemesinde duran bir havlu gibi orada, zihninin derinliklerinde, yatsın diye bıraktı.

Güneşin bulutların arasından biraz çıkmasını istiyordu. Tekerlekler yolun üzerine abanıyordu, kendi üzerine ise bulutlar bastırıyordu ve gittikçe artan bir şekilde penguenleri düşünmeye başlamıştı. Sonunda artık daha fazla dayanamayacağını hissetti ve üzerindeki ruh halinden kurtulmak için ihtiyacı olan şeyin birkaç dakika yürümek olduğuna karar verdi.

Arabayı yolun kenarında durdurdu ve son on yedi mildir onu izleyen yaşlı bir Jaguar gelip tam arabasının arkasına bindirince, bu da bir bakıma aynı işe yaradı.

13

Kate, enfes bir öfke şokuyla canlanmış olarak arabasından fırladı ve öbür arabanın *-kendisiyle tartışmak için arabasından fırlamakta olan-* sürücüsüyle tartışmak için koştu.

“Niçin nereye gittiğinize bakmıyorsunuz?” diye bağırdı adama. Arabayı kullanan adam epeyce kilolu, uzun deri paltolu ve *-rahat-sızlık verici bir şey olmasına rağmen-* kırmızı renkli, çirkin bir şapka takmış biriydi. Kate’in bu yüzden adama kanı ısındı.

“Ben mi niçin nereye gittiğime bakmıyorum?” diye yanıtladı adam öfkeyle. “Siz arabanızın dikiz aynasından bakmıyor muydunuz?”

“Hayır” dedi Kate, yumruklarını kalçasına dayayarak.

“Oh!” dedi hasmı. “Niçin?”

“Çünkü ayna koltuğun altında.”

“Anlıyorum.” dedi adam asık bir yüzle. “Benimle bu kadar açık sözlü konuştuğunuz için teşekkür ederim. Bir avukatınız var mı?”

“Evet, işin doğrusu, var.” dedi Kate güçlü ve kibirli bir sesle.

“İşe yarıyor mu?” diye sordu şapkalı adam. “Bir avukata ihtiyacım olacak. Benimki bir müddet için hapse tıklandı.”

“Hiç şüphesiz, benimkini alamazsınız.”

“Niçin?”

“Saçmalamayın. Bu açıkça bir menfaat çatışması yaratır.”

Hasmı kollarını kavuşturdu ve arabasının kaputuna dayandı.

Bir zaman durup çevresine bakındı. Erken kış akşamı çökmeye

başlarken, yolda görüş mesafesi azalıyordu. Adam arabasının içine eğilip tehlike ikaz işaretlerini yaktı. Arkadaki amber renkli ışıklar yolun kenarındaki çalılıklara hoş bir şekilde göz kırpmaya başladı. Ön ışıklar Kate'in Citroen'inin arkasına gömülü durumda olduklarından göz kırpacak halleri yoktu.

Adam yeniden dayanma pozunu aldı ve Kate'i sanki değer biçmiş gibi yukarıdan aşağıya süzdü.

"Siz öyle bir sürücüsünüz ki *(bu kelimeyi en geniş anlamıyla kullanıyorum, yani bir yolda ilerleyen bir arabanın sürücü koltuğunda oturan kişi anlamında)* size etkileyici, hatta insanüstü boyutlara yaklaşır derecede yeteneksiz bir sürücü denebilir. Ne dediğimi anladınız mı?"

"Hayır."

"Yani arabayı iyi süremediğinizi söylüyorum. Son on yedi mil boyunca yol üzerinde oradan oraya savruldunuz."

"On yedi mil ha!" diye hayretini ifade etti Kate. "Beni takip mi ediyordunuz?"

"Sadece belli bir noktaya kadar." dedi Dirk. "Ben yolun bu tarafında kalmaya çalıştım."

"Anladım. Pek iyi, benimle bu kadar açık sözlü konuştuğunuz için ben de teşekkür ederim. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, bu bir rezalet. Kendinize çok iyi bir avukat bulsanız iyi olur, çünkü benimki ona kızgın şişler saplayacak."

"Belki kendime bir kebab alsam daha iyi olacak."

"Yeteri derecede kebab yemişe benziyorsunuz. Niçin beni takip ettiğinizi sorabilir miyim?"

"Nereye gittiğinizi biliyor gibiydiniz. Hiç olmazsa, ilk yüz metre filan için."

"Benim nereye gittiğimin sizinle ne ilgisi var?"

"Bu benim yolculuk yöntemim."

Kate gözlerini kıstı.

Kız tam bu akıl almaz yanıt için derhal kapsamlı bir açıklama istemek üzereydi ki, beyaz bir Ford Sierra yanlarından geçerken yavaşladı.

Sürücü pencereyi açtı ve dışarıya sarktı. "Bir kaza mı oldu?" diye onlara bağırdı.

"Evet."

"Ha!" dedi adam ve yoluna devam etti.

Bir iki saniye sonra yanlarında bir Peugeot durdu.

Sürücü, biraz önce yanlarında duran sürücüyü kastederek, "Kimdi bu deminki adam?" diye sordu.

"Bilmiyorum." dedi Dirk.

"Oh!" dedi sürücü. "Bir kaza yapmış gibi bir haliniz var."

"Evet" dedi Dirk.

"Ben de öyle düşünmüştüm." dedi adam ve yoluna devam etti.

"Bu günlerde yoldan geçenlerin kalitesinde bir düşme var, öyle değil mi?" dedi Dirk, Kate'e.

"Gerçek çakalların gelip size vurduğu da oluyor." dedi Kate. "Niçin beni takip ettiğini öğrenmek istiyorum. Sizi çok karanlık bir adam rolünde görmenin benim için kolay olduğunun farkındasınız."

"Bunun açıklaması kolay." dedi Dirk. "Genellikle öyleyimdir. Bu sefer ise sadece kayboldum. Yolun sahibi olduğunu sanan ve üzerime doğru gelen büyük, gri renkli ve üstü kapalı bir kamyonetten kaçmak zorunda kaldım. Bir yan yola saparak ondan kurtuldum, ama bu sefer de arabayı çeviremedim. Yol boyunca birkaç dönemeçten sonra tamamıyla kayboldum. Böyle durumlarda bir haritaya başvurmanızı söyleyen bir düşünce okulu vardır, fakat benim bu insanlara yanıtlım sadece, 'Ha! Ya başvuracak bir haritanız yoksa? Ya haritanız Dordogne'nin haritasıysa?' dır. Benim kendi yöntemim nereye gittiğini biliyor gibi görünen bir araba veya ona en yakın şeyi bulmak ve onu takip etmektir. Çok seyrek olarak gitmek istediğim yere ulaşırm, fakat sık sık olmam gereken bir yere ulaşırm. Buna ne dersiniz?"

"Saçma."

"Kuvvetli bir yanıt, sizi tebrik ederim."

"Bazen aynı şeyi kendimin de yaptığımı söyleyecektim, sonra bunu henüz kabul etmemeye karar verdim."

“Çok akıllıca” dedi Dirk. “Bu noktada çok açık vermek istemiyorsunuz. Benim size öğüdüm, esrarlı görünün.”

“Sizin öğüdünüze ihtiyacım yok. Ters yönde on yedi mil gitmenin oraya ulaşmanıza yardımcı olacağına aniden karar vermeden önce nereye gitmeye çalışıyordunuz?”

“Woodshead denilen bir yere.”

“Ah, şu akıl hastanesi.”

“Orayı biliyor musunuz?”

“Son on yedi mildir oradan geliyorum ve daha uzakta olmayı isterdim. Hangi koşu-şta kalıyorsunuz? Tamir faturasını nereye göndereceğimi bilmem lazım.”

“O hastanede koşu-şlar yok.” dedi Dirk. “Hem sanırım oraya akıl hastanesi demenizden üzüntü duyacaklardır.”

“Onları üzen her şey benim için uygun.”

Dirk çevresine bakındı.

“Güzel bir akşam.” dedi adam.

“Hayır, değil.”

“Anladım.” dedi Dirk. “Tabiri mazursa, günü bir sevinç veya ruhsal zenginlik kaynağı olmamış birine benziyorsunuz.”

“Çok doğru, aynen öyle...” dedi Kate. “Assisi’li Aziz Francis’e bile bebeklere tekme attıracak bir gün geçirdim. Özellikle gerçekten son defa bilinçli olduğum zaman olan salı gününü de bugüne katarsanız. Ve şimdi bakın. Güzel arabam. Bütün olup bitenlerin lehinde söyleyebileceğim tek şey, hiç olmazsa, Oslo’da olmamam.”

“Bunun sizi nasıl neşelendireceğini anlayabiliyorum.”

“Beni neşelendirdiğini söylemedim. Sadece beni kendimi öldürmekten alıkoyuyor. Sizin gibi bu işi yapmaya meraklı insanlar varken, zahmete girmesem de olur.”

“Bayan Schechter, bu konuda siz de benim kadar beceriklisiniz.”

“Bunu yapmayın!”

“Neyi yapmayayım?”

“Adım! Birdenbire karşılaştığım her yabancı adımı biliyor. Lütfen siz erkekler bir saniye için adımı bilmekten vazge-

çemez misiniz? Bu şartlar altında bir kız nasıl esrarlı görünebilir? Karşılaştıklarım arasında adımı bilmiyor görünen tek kişi aslında kendimi tanıştırdığım kişi oldu. Tamam” dedi, suçlayıcı bir parmakla Dirk’e işaret ederek. “Siz doğaüstü birisi değilsiniz, öyleyse adımı nasıl bildiğinizi bana söyleyin. Söyleyinceye kadar kravatınızı bırakmayacağım.”

“Tutmuyorsunuz ki!”

“Şimdi tutuyorum, ahbab!”

“Bırakın beni!”

“Niçin beni takip ediyordunuz?” diye ısrar etti Kate. “Adımı nasıl biliyorsunuz?”

“Sizi daha önce söylediğim nedenlerden dolayı takip ediyordum. Adınıza gelince, sevgili bayan, bunu aslında bana siz söylediniz.”

“Hayır, söylemedim.”

“Sizi temin ederim, söylediniz.”

“Kravatınız hâlâ elimde.”

“Eğer Oslo’da olmanız gerekiyordu ise ve salı gününden beri kendinizde değil iseniz, o halde muhtemelen Heathrow 2 Numaralı Terminalinin kayıt masasındaki inanılmaz patlama sırasında oradaydınız. Olay basında genişçe yer aldı. Kendinizde olmadığınız için haberleri kaçırmış olmalısınız. Ben ise olaya büyük çapta bir ilgisizlik duymuştum, ama bugün meydana gelen bazı şeyler dikkatimi bu konuya zorladı.”

Kate isteksizce adamın kravatını bıraktı, fakat onu şüpheli gözlerle süzmeye devam ediyordu.

“Öyle mi?” dedi kız. “Ne gibi şeyler?”

“Rahatsız edici şeyler” dedi Dirk üstünü başını düzeltirken. “Eğer sizi tanımaya yetecek bilgiyi bana vermeseydiniz bile, bugün Woodshead’i ziyarete gitmiş olmanız da yeterli bir bilgi olacaktı. Ayrıca ruh halinizdeki kavgacı umutsuzluktan da anladığım kadarıyla aradığınız adamı orada bulamadınız.”

“NE?”

“Lütfen, bunu tutun.” dedi Dirk hızla kravatını çekip kızın eli-

ne tutuşturarak. “şans eseri bugün daha erken saatlerde sizin hastanenizden bir hemşireye rastladım. Onunla olan ilk karşılaşmamı çeşitli nedenler yüzünden aceleyle sona erdirmekte hevesliydim. Bir-iki dakika sonra kaldırımında durup vahşi yaşamın bir örneğini kendimden uzak tutmaya çalışırken, kızın söylediği bir kelime sanki bir yıldırım gibi beni çarptı. Fikir fantastik bir şekilde ve çılgınca imkânsızdı. Fakat fantastik bir şekilde ve çılgınca imkânsız olan fikirlerin çoğu gibi *-gerçeklere uydurulması için güçlükle bükülen daha sıradan bir fikir kadar-* hiç olmazsa üzerinde düşünmeye değerdi.

“Hemşireye bazı sorular sormak için geri döndüm ve o da sabahın erken saatlerinde oldukça sıra dışı bir hastanın hastaneden başka bir yere, görünüşe göre, Woodshead’e nakledildiğini doğruladı.

“Bana ayrıca başka bir hastanın da adama ne olduğunu öğrenmek için uygunsuz sayılabilecek aşırı bir merak göstermiş olduğunu söyledi. Bu meraklı hastanın adı Bayan Kate Schechter idi ve sanırım Bayan Schechter, siz de, yolculuk yntemimin iyi tarafları olduğunu kabul edeceksiniz. Niyetlendiğim yere gitmemiş olabilirim, ama sanırım olmam gereken yere varabildim.”

14

Yarım saat kadar sonra yakınlardaki bir garajdan iriyarı bir adam bir çekme aracı, bir çekme ipi ve oğluyla birlikte geldi. Durumu inceledikten sonra oğlunu ve çekme aracım başka bir işe bakmak için yolladı ve çekme ipini Kate'in o anda çalışmayan arabasına bağlayarak, onu garaja kendi çekip götürdü.

Kate bunun üzerine bir-iki dakika sessizce durdu ve sonra "eğer bir Amerikalı olmasaydım, bunu yapmazdı." dedi.

Tamirci onlara yakınlardaki küçük bir birahaneyi tavsiye etmişti. Citroen üzerinde bir karara varınca oraya gelip kendilerini bulacaktı. Dirk'in Jaguar'ı sadece sağ ön işaret lambasını kaybetmiş olduğundan ve Dirk hemen hemen hiç bir zaman sağa dönüş yapmamakta ısrar ettiğinden, o kısa mesafeyi Jaguar'la gittiler. Kate belli bir çekingenlikle Dirk'in arabasına binince, Dirk'in barda Sally Mills'den yürütmüş olduğu Howard Bell kitabını buldu ve bütün dikkatini ona verdi. Birkaç dakika sonra, birahaneye girerken bile, bu kitabı daha önce okuyup okumamış olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Birahane, bütün geleneksel İngiliz özelliklerini, yani kaba saba pirinç süslemeleri, formikayı ve asık suratlılığı bir araya getirmişti. Öteki barda çalan Michael Jackson, bu taraftaki bardak temizleme makinesinden çıkan acıklı sese karışıyor ve eskimiş boyanın soluk renkleriyle tam uyum sağlayan bir atmosfer yaratıyordu.

Dirk, kendisine ve Kate'e birer içki aldı ve bardaki şişman ti-

şörtlü dehşetten uzakta, kızın bulmuş olduğu ufak bir köşe masasında onun yanına gitti.

“Bunu okumuşum...” dedi Kate, şeytan gibi koş’un büyük bir kısmını gözden geçirdikten sonra. “Hiç olmazsa, okumaya başladım ve ilk birkaç bölümünü okudum. Tam olarak birkaç ay önce. Niçin onun kitaplarım okumayı sürdürdüğümü bilmiyorum. Editörünün okumadığı açıkça ortada.” Dirk’e doğru baktı. “Bu kitabın sizin hoşlandığınız türden bir kitap olduğunu sanmazdım. Sizi çok az tanıdığım kadarıyla.”

“Değil zaten” dedi Dirk. “Ben, ee, onu yanlışlıkla aldım.”

“Herkesin dediği de bu zaten.” diye yanıtladı Kate. “Eskiden oldukça başarılıydı...” diye ekledi. “Eğer bu tarz şeylerden hoşlanırsanız. Erkek kardeşim New York’ta yayıncılık işindedir ve bugünlerde Howard Bell’in çok garipleştiğini söylüyor. Herkesin ondan biraz korktuğunu ve onun da bundan hoşlandığını sanıyorum. Hiç kimse ona onuncu bölümden yirmi yedinci bölüme kadar olan kısmı çıkarması gerektiğini söylemeye cesaret edemiyor. Ve keçi ile ilgili bütün o şeyleri. Bir teoriye göre milyonlarca kitap satmasının nedeni kimsenin onları okumuyor olması. Eğer her satın alan kişi gerçekten okuyacak olsaydı, bir sonraki kitabı satın almaya zahmet etmeyecekti ve onun da yazarlık mesleği sona erecekti.”

Kitabı kendinden iterek uzaklaştırdı.

“Her neyse” dedi kız. “Benim niçin Woodshead’e gitmiş olduğumu çok zekice bana anlattınız, ama sizin oraya niçin gitmekte olduğunuzu söylemediniz.”

Dirk omuz silkti. “Nasıl olduğunu görmek için” dedi fazla ayrıntıya girmeden.

“Öyle mi? İyi öyleyse, sizi zahmetten kurtarayım. Berbat bir yer.”

“Tarif edin. Aslında havalimanından başlayın.”

Kate domatesli votkasından büyük bir yudum aldı ve içkisi midesine doğru yol alırken kısa bir an sessizce düşünceye daldı.

“Havalimanı hakkında da konuşmamı istiyorsunuz?” dedi sonunda.

“Evet.”

Kate içkisinin geri kalan kısmını bitirdi.

“O halde bir içkiye daha ihtiyacım var.” dedi ve boş bardağı adama doğru itti.

Dirk barmenin böcek gözlerine bakmayı göze aldı ve birkaç dakika sonra Kate’in bardağını yeniden doldurup geldi.

“Tamam” dedi Kate. “Kediden başlayacağım.”

“Ne kedisi?”

“Kapı komşumdan benim için ona bakmasını istemem gereken kedi.”

“Hangi kapı komşusu?”

“Ölen.”

“Anladım.” dedi Dirk. “Bak ne diyeceğim, niçin ben ağzımı kapatıp sizin konuşmanıza izin vermiyorum?”

“Evet” dedi Kate, “Bu iyi olurdu”...

Kate son birkaç günün olaylarını veya farkında olduğu kadarını anlattı ve sonra Woodshead ile ilgili izlenimlerini anlatmaya başladı.

Kate’in hastaneyi hoşnutsuz bir ifadeyle tarif etmiş olmasına rağmen, Dirk orasının emekli olmak için (eğer mümkün olsaydı, yarın) tam da uygun bir yer olduğunu düşündü. Bu yer en inatçı kusuru olan (buna ancak bu adı verebiliyor ve bazen bir bağımlının öfkesiyle ona bağırıp çağırıyordu) izah edilemeyene olan merakıyla, sahip olmaktan mutluluk duyacağı bir kusur olan (eğer bir zaman buna yetecek parası olursa) şımartılmış bir hoşgörüyü birleştiriyordu.

Kate, son olarak, Bay Odwin ve onun iğrenç adamıyla olan rahatsız edici karşılaşmayı aktardı ve bunun sonucu olarak Dirk bir dakika süren somurtuk bir sessizliğe daldı. Aslında bu bir dakikanın büyük bir kısmı yenilgiyi kabul edip bir sigara içip içmeyeceğine dair sürdürdüğü bir iç mücadeleyle geçmişti. Kısa bir süre önce, sigarayı bırakmıştı ve sürekli bir iç mücadele yaşıyordu. Bu mücadeleyi, çok kere farkında bile olmadan, düzenli bir şekilde kaybediyordu.

Zafer kazanmış olarak sigara içmeyeceğine karar verdi, ama

yine de bir sigara çıkarttı. Paltosunun geniş cebinde çakmağını bulmak için ilk önce Geoffrey Anstey'in banyo odasından almış olduğu zarfı çıkarması gerekti. Zarfı kitabın yanına masanın üstüne koydu ve sigarasını yaktı.

"Havalimanındaki kayıt memuresi..." dedi en sonunda.

"Beni çıldırttı!" dedi hemen Kate. "İşini sanki aptal bir maki-neymiş gibi yapıyordu. Söyleneni dinleme yok, düşünme yok. Böyle insanları nereden buluyorlar bilmiyorum."

"Aslında o kız bir zamanlar benim sekreterimdi." dedi Dirk. "Şimdi onu bulmak isteyenler de, nerede bulacaklarını bilmiyorlar."

"Oh, üzgünüm!" dedi hemen Kate ve bir an için düşünceye daldı.

"Sanırım kızın gerçekte öyle bir insan olmadığını söyleyeceksiniz..." diye sürdürdü Kate. "Bunun doğru olması mümkün. Sanırım kendini sadece işinin sinir bozuculuğundan korumaya çalışıyordu. Bir havalimanında çalışmak insanı duygusuzlaştırabilir. Sanırım eğer ben de çok sinirli olmasaydım, onu daha iyi anlayabilecektim. Üzgünüm, bilmiyordum. Demek bulmaya çalıştığınız şey bu."

Dirk ayrıntılara girmeyen bir baş işareti yaptı. "Diğer şeylerle birlikte" dedi. Sonra "Ben bir özel detektifim." diye ekledi.

"Öyle mi?" dedi Kate hayretle ve sonra ne diyeceğini bilemedi.

"Bu durum sizi rahatsız ediyor mu?"

"Konu şu ki. kontrbas çalan bir arkadaşım var."

"Anladım." dedi Dirk.

"Ne zaman biri onunla tanışsa ve o da o sırada çalgısını taşımakla uğraşıyor olsa, hepsi aynı şeyi söylüyorlar, bu da onu çılgına çeviriyor. Hepsi şöyle diyor. "Bahse girerim ki, flüt çalmak isterdiniz." Hiç kimse herkesin aynı şeyi söylediğini düşünemiyor bile. Ben sadece herkesin her zaman bir özel detektife söylediği bir şey olup olmadığını bulmaya, eğer varsa, böylece onu söylemekten kaçınmaya çalışıyordum."

"Hayır, yok. Tek olan şey herkesin bir an için çok suçlu gibi görünmesi ve siz de bunu çok iyi başardınız."

"Anladım." Kate hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "İyi öyleyse, elinizde hiç ipucu var mı? Yani, sekreterinize ne olduğuna dair bir fikir edindiniz mi?"

"Hayır!" dedi Dirk. "Hiç bir fikrim yok. Sadece ne işe yaraya-
cağını bilmediğim bulanık bir fantezi." Düşünceli bir şekilde sigara-
sıyla oynadı ve sonra bakışlarını yeniden masanın ve onun üstünde
duran kitabın üzerinde gezdirdi.

Kitabı alıp gözden geçirdi, bir taraftan da hangi dürtünün onu
ilk başta almasına neden olduğunu düşünüyordu.

"Gerçekte Howard Bell hakkında hiç bir şey bilmiyorum." dedi
adam.

Kate onun birdenbire konuyu değiştirmesinden şaşkınlık duy-
du, fakat aynı zamanda biraz rahatladı.

"Tek bildiğim..." dedi Dirk. "Çok sayıda kitap sattığı ve kitapla-
rının hepsinin de buna benzediği. Onun hakkında ne bilmeliyim?"

"Bir kere, onun hakkında çok garip hikâyeler anlatılıyor."

"Ne gibi?"

"Amerika'nın bir başından ötekine otel odalarında yaptığı şey-
ler gibi. Hiç kimse ayrıntıları bilmiyor, şüphesiz, sadece faturaları
alıyorlar ve onlar da soru sormak istemedikleri için bunları ödüyor-
lar. Eğer bilmezlerse, kendileri için daha iyi olacağını sanıyorlar.
Özellikle tavuklar hakkında."

"Tavuklar mı?" dedi Dirk. "Ne tavukları?"

"Yani görünüşe göre" dedi Kate, sesini alçaltıp biraz ona doğru
eğilerek. "Her zaman odasına canlı tavuk servisi yapıyor."

Dirk kaşlarını çatı.

"Ne için?"

"Hiç kimse bilmiyor. Hiç kimse tavukların başına ne geldiği-
ni bilmiyor. Hiç kimse onları bir daha görmüyor." Öne biraz daha
eğildi ve sesini daha da alçalttı. "Tek bir tüy bile."

Dirk acaba umutsuzca masum ve saf biri olup olmadığını
düşündü.

"Öyleyse insanlar onun tavuklarla ne yaptığını sanıyorlar?"
diye sordu adam.

“Hiç kimsenin en ufak bir fikri yok.” dedi Kate. “En ufak bir fikre sahip olmak bile istemiyorlar. Sadece bilmiyorlar.”

Kız omuzlarını silkti ve yeniden kitabı eline aldı.

“David’in (*kendisi erkek kardeşim olur*) onun hakkında söylediği başka bir şey de en mükemmel satış yapan yazar adına sahip olduğu...”

“Sahi mi?” dedi Dirk. “Hangi açıdan?”

“David bir yayıncının yeni bir yazarda aradığı ilk şeyin bu olduğunu söylüyor. ‘Yazdığı şeylerde iş var mı?’ veya ‘Bütün sıfatları atarsak, yazdığı şeylerde iş var mı?’ değil, fakat ‘Soyadı düzgün görünüşlü ve kısa mı, ilk adı biraz daha uzun mu?’ Anladınız mı? ‘Bell’ büyük, gümüş rengi harflerle yazılmış ve ‘Howard’ bunun üzerine biraz daha dar harflerle güzelce oturuyor. Acele tarafından bir logo. Bu yayıncılıkla ilgili bir büyü. Bir kez böyle bir adınız varsa, gerçekten sanatçı olup olmadığınız daha az önemli bir konu sayılıyor. Howard Bell’in durumunda ise bu önemli bir ek kazanç. Fakat onu burada görüldüğü gibi normal bir şekilde yazarsanız, çok sıradan bir ad.”

“Ne?” dedi Dirk.

“Burada, zarfınızın üzerinde.”

“Nerede? Bir bakayım.”

“Bu onun adı değil mi? Üstü çizilmiş.”

“Aman tanrım, haklısınız!” dedi Dirk, zarfa dikkatle bakarak.

“Sanırım, logo şeklinde olmadığı için onu tanıyamadım.”

“O zaman bu onunla ilgili bir şey mi?” dedi Kate, zarfı alıp inceleyerek.

“Ne olduğunu tam bilmiyorum.” dedi Dirk. “Bir kontratla ilgili bir şey ve bir plakla da ilgili olabilir.”

“Bir plakla ilişkisi olabileceğini görebiliyorum.”

“Bunu nasıl görürsünüz?” dedi Dirk sertçe.

“Yani, buradaki bu ad Deniz Hutch değil mi? Gördünüz mü?”

“Oh, evet. Evet, gördüm.” dedi Dirk, zarfı kendisi de inceleyerek. “Ee, bu adı bilmeli miyim?”

"Yani" dedi Kate, yavaşça. "Sanırım bu hayatta olup olmadığınıza bağlı bir şey. Adam, Aries Rising Record Grup'un yöneticisidir. Kabul ediyorum, Papa'dan daha az tanınmış; ama, Papa'yı tanıyorsunuz, değil mi?"

"Evet, evet..." dedi Dirk sabırsızlıkla. "Beyaz saçlı adam."

"Ta kendisi. Bu mektubun gönderilmediği tek önemli kişi galiba o. İşte Stan Dubcek, şu Dubcek, Danton, Heidegger ve Draycott'un yöneticisi. ARRGH!'ın hesabını onların yönettiğini biliyorum."

"Ne dediniz?"

"ARRGH! Aries Rising Record Grup Holding. Onların hesabına yön vermek ajansa bir servet kazandırdı."

Dirk'e baktı.

"Plak işlerinden veya reklam işlerinden pek anlamayan birisine benziyorsunuz." dedi kız.

"Bu şerefe nailim..." dedi Dirk, kibarca başıyla selam vererek.

"Öyleyse bununla ne işiniz var?"

"Onu açmayı başardığım zaman, bunu anlayacağım." dedi Dirk. "Üzerinizde bir bıçak var mı?"

Kate hayır der, gibi başına salladı.

"O halde Geoffrey Anstey kim?" diye sordu kız. "Adı çizilmemiş lek kişi o. Arkadaşınız mı?"

Dirk'in rengi biraz atlı ve hemen yanıt vermedi. Daha sonra. "Şu bahsettiğiniz garip kişi, şu 'Woodshead'de İğrenç Olaylar' la ilgili yaratık. Size ne söylemiş olduğunu tekrarlayın."

"Ben de sizden daha şanslıyım, Bayan Schechter." dedi. Kate umursamaz görünmeye çalıştı.

Dirk, kısa bir an, düşüncelerini tereddüt içinde gözden geçirdi.

"Bence bir tür tehlike içinde olabilmeniz mümkün." dedi sonunda adam.

"Yani yoldan geçen kaçıklar bana çarpabilir mi demek istiyorsunuz? O çeşit bir tehlike mi?"

"Daha kötüsü bile olabilir."

"Öyle mi?"

“Evet.”

“Niçin böyle düşünüyorsunuz?”

“Henüz açıkça bilmiyorum.” diye yanıtladı Dirk, kaşlarını çatarak. “Şu anda sahip olduğum fikirlerin çoğu tamamıyla imkânsız şeylerle ilgili, bu yüzden onları paylaşmak istemiyorum. Bununla birlikte, sahip olduğum tek fikir de onlar.”

“Ben sizin yerinizde olsam, daha değişik fikirler edinirdim.” dedi Kate. “Sherlock Holmes’in ilkesi neydi? Bir kez imkânsız olanı bir kenara koyarsan, o zaman geride kalan, ne kadar ihtimal dışı bile olsa, gerçektir.”

Dirk sertçe, “Bunu kesinlikle kabul etmiyorum.” dedi. “Çoğu kez imkânsız olanın öyle bir dürüstlüğü var ki, bu ihtimal dışı olanda bulunmayan bir şey. Şimdiye kadar kaç defa bir şeyin görünüşte mantıklı bir açıklamasıyla karşılaştınız ki, bu tek bir şeyin dışında, yani umutsuzca ihtimal dışı olmasının dışında, diğer bütün yönlerden işe yaramaktadır. İçgüdünüzün ‘Evet, ama o bunu yapmaz’ diyeceği bir şey.”

“Aslında bugün bu benim başıma geldi.” diye yanıtladı Kate.

“Ah, evet” dedi Dirk, masaya vurup bardakları zıplatarak. “Tekerlekli iskemledeki kız, mükemmel bir örnek. Kızın dünkü borsa fiyatlarını bir şekilde hiç yoktan alıyor olması açıkça imkânsızdır ve bu yüzden gerçek olmalıdır. Çünkü kendisi için hiç bir yararı olmayan çok karmaşık ve yorucu bir sahtekârlık yaptığı fikri umutsuzca ihtimal dışıdır, ilk fikir sadece bizim bilmediğimiz bir şeyler olduğunu ileri sürüyor ve Tanrı biliyor ya, elimizde bunlardan çok örnek var. İkincisi ise, üzerinde bilgimiz olan temel ve insani bir şeye ters düşmekte. Bu yüzden, ondan ve o tür yanıltıcı mantık yürütmelerinden çok şüphe etmeliyiz.”

“Ama bana ne düşündüğünüzü söylemeyeceksiniz.”

“Evet.”

“Niçin?”

“Çünkü gülünç gözüküyor. Fakat sizin tehlikede olduğunuzu düşünüyorum. Çok büyük bir tehlike içinde olabileceğinizi düşünüyorum.”

“Harika. Peki, bu konuda ne yapmamı tavsiye edersiniz?” dedi Kate, daha önce hemen hemen hiç dokunmamış olduğu ikinci bardak içkisinden bir yudum alarak.

“Size tavsiyem” dedi Dirk ciddi bir şekilde, “Londra’ya gelmeniz ve geceyi benim evimde geçirmenizdir”.

Kate, gürültülü bir kahkaha attı ve sonra üzerine dökülen domates suyunu silmek için bir kâğıt mendil aramak zorunda kaldı.

Dirk, oldukça şaşırmış olarak, “Özür dilerim, bunda bu kadar olağanüstü olan şey nedir?” diye sordu.

“Şimdiye kadar duymuş olduğum en olağanüstü baştan sayma kız tavlama cümlesi.” Adama gülümsedi. “Korkarım, yanıtlamam kuvvetli bir ‘hayır’ olacak.”

Kız adamı ilginç, eksantrik bir şekilde eğlendirici, fakat aynı zamanda felaket derecede itici buluyordu.

Dirk kendini çok kötü hissetti. “Sanırım korkunç bir yanlış anlaşılma oldu.” dedi. “Açıklamama izin verin...”

Tamircinin aniden Kate’in arabası hakkında konuşmak için gelmesiyle sözleri yarım kaldı.

“Tamir ettim.” dedi adam. “Aslında çamurluk dışında tamir edilecek bir tarafı yoktu. Yani, yeni bir arıza yok. O sözünü ettiğiniz tuhaf ses motordan geliyor. Fakat çalışmasında bir sorun yok. Sadece motorun hızını değiştirmelisiniz. Motorun hızını artırın, ambreyajı açın ve sonra normalden biraz daha fazla bekleyin.”

Kate biraz resmi bir şekilde adama teşekkür etti ve adamın istediği 25 Sterlini ödemesi için Dirk’e izin vermekte ısrar etti.

Dirk, dışarıda, araba park yerinde, Kate’in kendisiyle gelmesi için yapmış olduğu teklifi yeniledi, fakat kız tek ihtiyacı olan şeyin iyi bir uyku olduğu ve sabah olunca her şeyin parlak, aydınlık ve kolayca baş edilebilir görüneceği düşüncesinden vazgeçmedi.

Dirk hiç olmazsa birbirlerinin telefon numaralarını almaları konusunda ısrar etti. Kate bunu bir şartla kabul etti. Dirk Londra’ya başka bir dönüş yolu bulacak ve onun kuyruğuna takılmayacaktı.

“Çok dikkatli olun!” diye bağırdı Dirk, kızın arabası sızlanarak yola koyulduğunda.

“Olurum!” diye bağırdı Kate. “... ve eğer imkânsız bir şey meydana gelirse, söz veriyorum, bunu ilk öğrenen kişi siz olacaksınız.”

Kısa bir zaman için birahanenin pencerelerinden sızan ışıktaki arabanın sarı rengi sönük bir şekilde parladı ve gece vakti göğünün kamburlaşmış griliğinde bariz bir şekilde görünüp çok geçmeden onun içinde kayboldu.

Dirk onu izlemeye çalıştı, fakat bir türlü arabasını işletemedi.

15

İri kasvetli kuleleri kavramış bulutlar toprağın üzerine daha bir ağırlıklarıyla çöktükleri sırada, Dirk aşırı bir endişeye kapılarak garajdaki adamı bir kere daha çağırmak zorunda kaldı. Tamirci bu sefer aracıyla gelmekte daha yavaş davrandı ve sonunda geldiği zaman da içkili olduğundan tersliği üstündeydi.

Adam önce Dirk'in içine düştüğü duruma birkaç aşırı kahkaha attı ve sonra arabanın motor kapağını açmakla uğraştı ve ona taksim borusu, pompa, altematörler ve sığircık kuşlarıyla ilgili bir sürü homurtulu sözler ettiği halde, arabayı bu gece işletip işletmeyeceğini söylemekten ısrarla kaçtı.

Dirk anlamlı bir yanıt alamamıştı, daha doğrusu altematördeki şamatanın, yakıt pompasındaki sıkıntının, motor hareket ettirici-sindeki sorunun ne olduğunu ve niçin zamanlamanın çalışmadığını kendisine açıklayan bir yanıt alamamıştı.

Sonunda tamircinin bütün bunların yanı sıra, bir sığircık kuşu ailesinin geçmişte motorun hassas bir yerinde yuva yapmış olduğunu ve sonuçta korkunç bir şekilde can verip motorun hassas parçalarını da kendileriyle birlikte öte yana götürmüş olduklarını iddia ettiğini kavradı ve bu noktada umutsuzca bir çare aramaya başladı.

Tamircinin aracının yakın bir yerde motoru çalışır durumda park edilmiş olduğunu fark etti ve onunla gitmeye karar verdi. Tamirciden daha hızlı ve daha az hantal bir koşucu olduğundan, bu planı kolaylıkla uygulayabildi.

Arabayı yola çevirdi, gecenin içine doğru sürdü ve üç mil kadar sonra aracı durdurdu. Kamyonetin farlarını açık bıraktı, tekerleklerinin havasını indirdi ve bir ağacın arkasına saklandı. Hemen hemen on dakika sonra Jaguar'ı köşeden hızla döndü, kamyoneti geçti, ani bir fren yaptıktan sonra, ona doğru çılgınca geri geri gitmeye başladı. Adam Dick'in arabanın kapısını hızla açtı, dışarıya atladı ve malına sahip çıkmaya koştu. Bu da Dirk'e ağacın arkasından hızla çıkıp kendi arabasına binmek için aradığı fırsatı verdi.

Tekerlekleri sertçe döndürdü ve bir çeşit vahşi zafer duygusuyla arabayı sürdü, fakat yine de adını veremediği veya tam şekillendiremediği endişelerin baskısı altındaydı.

Kate; bu arada, Acton ve Ealing'in batı sayfiyelerine, oradan da Londra'nın kalbine gidecek sönük ışıklı, sarı renkli akıntıya karışmıştı. Westway üst geçidinden gıdım gıdım ilerleyerek geçtikten sonra, Primrose Hill'e ve evine doğru kuzeye yöneldi.

Her zaman parkın kenarından arabasıyla geçmekten hoşlanmıştı. Ağaçların koyu renkli gece şekilleri sınırlarını yatıştırdı ve yatağının sakinliğini özlemesine neden oldu.

Evinin ön kapısına bulabileceği en yakın uzaklıkta, hemen hemen otuz metre mesafede, bir park yeri buldu. Arabasından dışarıya çıktı ve kapıyı kilitlemekten dikkatlice kaçındı. Arabanın içinde değerli hiçbir şey bırakmazdı ve insanların bunu anlamak için arabasının bir yerini kırmamasının kendi lehine olduğunu anlamıştı. Araba iki defa çalınmış, fakat her seferinde yirmi metre kadar sonra terk edilmiş olarak bulunmuştu.

Dosdoğru eve gitmedi, fakat bir sonraki sokaktaki küçük köşe başı dükkânından süt ve çöp tenekesi torbası almak için ters yöne yürüdü. Dükkân sahibi kibar yüzlü Pakistanlıyla gerçekten yorgun görüldüğü ve bu gece erken yatması gerektiği konusunda aynı fikirleri paylaştı, fakat dönüş yolunda gidip parkın parmaklıklarına dayanmak, birkaç dakika süreyle onun karanlığına bakmak ve soğuk gece havasını biraz içine çekmek için yolundan bir küçük sapma daha yaptı. Sonunda yeniden yönünü evine doğru çevirdi. Kendi

oturduğu sokağa döndü ve ilk sokak lambasının yanından geçerken, lamba titredi ve onu küçük bir karanlık daire içinde bırakarak söndü.

Böyle bir şey her zaman insanı rahatsız eder.

Dediklerine göre, bir insanın yıllardır düşünmediği birini aniden düşünmeye başlamasında ve ertesi gün o insanın aslında o sırada ölmüş olduğunu öğrenmesinde şaşırtıcı bir şey yoktur. Her zaman uzun yıllardır düşünmedikleri insanları aniden hatırlayan insanlar olacaktır ve her zaman birçok insan ölecektir. Örneğin Amerika büyüklüğündeki bir nüfusta ortalamalar kanununa göre, bu özel rastlantının hiç olmazsa günde on kere olması beklenir, fakat yine başından böyle bir olay geçen kişi için bu daha az korkutucu olmaz.

Aynı bağlamda, her zaman sokak lambaları elektrik ampulleriyle aydınlanır, birisi tam onların altından geçerken, az sayıda da olsa bunların içinden bazıları sönebilir. Yine de bu olay ilgili kişiyi tedirgin edecektir, özellikle altından geçtiği ikinci sokak lambası da aynı şeyi yaparsa.

Kate olduğu yerde kaldı.

Kendi kendine eğer bir rastlantı olursa, ikinci bir rastlantı da olur dedi. Eğer bir rastlantı, başka bir rastlantının tam peşinden meydana gelirse, bu da bir rastlantıdır. Birkaç sokak lambasının sönmesi yüzünden paniğe kapılmasına gerek yoktu. Tamamıyla normal ve dost bir sokakta ışıkları yanan evlerle çevrili olarak bulunuyordu. Yanındaki eve baktı, ne yazık ki evin ön tarafındaki lambalar bir şans eseri olarak tam o sırada söndü. Herhalde bunun nedeni odada oturanların tam o sırada odadan çıkmaya karar vermiş olmalarıydı. Fakat bu örnek, rastlantının ne kadar gerçekten olağanüstü bir şey olduğunu ortaya koyması dışında, kızın ruh durumunu düzeltmekte bir işe yaramadı.

Sokağın geri kalan kısmı soluk sarı bir ışıkla aydınlanmış durumdaydı. Sadece çevresindeki bir iki metrelik mesafe karanlıklar içindeydi. Bir sonraki aydınlık daire sadece birkaç adım ötesindeydi. Kız derin bir nefes aldı, kendini topladı ve ona doğru yürüdü,

lam ışıklı kısmın ortasına geliyordu ki o dairenin de ışığı söndü.

Yol üzerinde geçmiş olduğu iki evde oturanlar da tam o anda, tıpkı sokağın karşıdaki komşular gibi, ön odalarından çıkıp gitmeyi uygun görmüşlerdi.

Belki sevilen bir televizyon dizisi henüz bitmişti. Bunun nedeni bu olmalıydı. Herkes aynı anda yerlerinden kalkıp televizyonlarını ve ışıklarını kapatıyor ve elektrik şebekesinde meydana gelen güç artışı ise sokak lambalarını patlatıyordu. Buna benzer bir şey. Meydana gelmiş güç artışı aynı zamanda onun kanını da biraz tepesine sıçratmıştı. Sakinleşmeye çalışarak ilerledi. Eve gider gitmez, üç sokak lambasının patlamasına neden olan programın hangisi olduğunu öğrenmek için gazeteye bir göz atacaktı.

Dört.

Durdu ve kararmış lambanın altında tamamıyla hareketsiz bekledi. Kararmış evlerin sayısı artmıştı. Kendisini özellikle korkutan şey tam onlara baktığı sırada kararmalarıydı.

Bakış - Püf.

Yeniden denedi.

Bakış - Püf.

Hangisine bakarsa hemen kararıyordu.

Bakış - Püf.

Ani bir korkuyla ışığı yanmakta olanlara bakmaması gerektiğini kavradı. Kurmaya çalıştığı mantıksal açıklamalar kafasının içinde koşuşup dışarıya çıkmak için feryat ediyordu ve Kate onları çıkıp gitsinler diye salıverdi. Bütün sokağı karanlığa boğma korkusuyla gözlerini yerden ayırmamaya çalışıyordu, takat tahmininin doğru olup olmadığını anlamak için küçük bakışlar atmaktan da kendini alamıyordu.

Bakış - Püf.

Bakışlarını önündeki dar alana dikti. Artık sokağın büyük bir kısmı karanlık içindeydi.

Kendisi ile oturduğu evin sokak kapısı arasında üç adet yanmakta olan sokak lambası kalmıştı. Gözlerini çevirmiş olsa da,

kendi dairesinin altındaki dairenin ışıklarının yandığını gözünün ucuyla seçebildiğini sandı.

Orada Neil oturuyordu. Soyadını hatırlayamıyordu, fakat adam bazen baso çalıyordu ve Kate'e ev dekorasyonu üzerinde istemediği öğütler veren bir antika satıcısıydı, ayrıca kızın süt şişelerini de çalıyordu; bu yüzden onunla ilişkisi her zaman oldukça soğuk bir düzeyde kalmıştı. Fakat şu anda adamın orada olup kanepesinde neyin hatalı olduğunu söylemesi için ve geçmesi gereken yol üzerinde eşitçe konmuş üç ışık öbeği bulunan kaldırımdan gözleri kaydığı sırada, Neil'in ışığının da sönmemiş olması için yalvardı.

Bir an için geri dönmeye çalıştı ve gelmiş olduğu yola baktı. Her şey karanlıktı. Her şey, düşüncesi dehşet veren kalın ve budaklı kökleriyle ve tehlikeli, koyu renkli, çürümekte olan çöpleriyle artık onu sakinleştirmekten çok korkutan, parkın karanlığına karışıyordu.

Gözlerini yere çevirerek yeniden döndü.

Üç ışık öbeği.

Sokak lambaları onlara baktığı zaman değil, ancak onların yanından geçerken sönüyordu.

Gözlerini sımsıkı kapadı ve bir sonraki lambanın yerini, yukarıda ve tam karşısında olarak, gözlerinin önüne getirdi. Başını kaldırdı ve dikkatle gözlerini açtı, kalın camdan yayılan portakal rengi ışığa gözlerini dikti.

Lamba ısrarla yanmasını sürdürüyordu.

Gözlerini ışıktan kamaşacak derecede lambaya kenetlemiş olarak ihtiyatlı bir şekilde adım adım yaklaştıkça, iradesiyle lambanın yanmaya devam etmesini sağlamaya çalıştı. Lamba yanmaya devam etti.

Yeniden öne bir adım attı. Lamba yanmaya devam etti. Bir adım daha, lamba yanmaya devam ediyordu. Artık hemen hemen lambanın altındaydı, onu gözlerinin önünde tutabilmek için boyunu kaldırmak zorunda kalmıştı.

Öne doğru bir adım daha attı ve ampulün içindeki telin

titrediğini ve ışığın gözlerinde çılgınca zıplayan bir görüntü bırakarak çabucak kaybolduğunu gördü.

Artık gözlerini yere indirmişti ve onları oynatmadan önüne bakmaya çalışıyordu. Fakat sanki her taraftan üzerine çılgın şekiller atlamaya başlamıştı ve kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu anladı. Bir sonraki lambaya doğru hızlı bir koşu tutturdu ve yanına varır varmaz yeniden ani bir karanlık onu sardı. Orada nefes nefese, gözlerini kırıştıtararak, kendini yeniden sakinleştirmeye çalışarak ve gözlerinin kamaşmasının geçmesini bekleyerek durdu. Son lambaya bakınca, onun altında duran bir şekil gördüğünü sandı. Sıçrayan portakal rengi gölgeler içinde görünen iriyarı bir şekildi bu. Başında büyük boynuzlar vardı.

Dalgalanan karanlığa çılgınca bir dikkatle baktı ve birden haykırdı: “Kimsin?”

Bir sessizlik oldu ve sonra derin bir ses yanıt verdi: “Sırtımdan bu döşeme parçalarını çıkartabilecek bir şeyiniz var mı?”

16

Bir sessizlik daha oldu, bu seferki değişikti ve biraz çılgınca bir özellik taşıyordu.

Sessizlik uzun sürdü ve hangi uçtan bozulacağını merak ederek sinirli bir şekilde ortada asılı kaldı. Karanlık içindeki sokağın kendi içine dönük ve savunmaya çekilmiş bir hali vardı.

Sonunda Kate şekle bağırdı: “Ne, ne dedin diyorum?”

İriyarı şekil kıınıldadı. Kate onu doğru dürüst göremiyordu, çünkü portakal renkli ışıkla körleşmiş gözlerinde mavi gölgelerin dans etmesi sona ermemiştı.

“Döşemeye yapıştırıldım.” dedi şekil. “Babam...”

“Sen mi?” Kate zapt edemediğı bir öfkeyle titriyordu. “Bütün ‘Bunları sen’ mi yaptın?” Döndü ve az önce yaşamış olduğı karabasanı gösterebilmek için elini kızgınlıkla sokağı doğru salladı.

“Benim kim olduğumu bilmen önemliydi.”

“Öyle mi?” dedi Kate. “Bu adı hemen söyle, böylece onu hemen polis merkezine iletip seni kasıtlı olarak yapmış olduğun şeylerden dolayı içeriye attırayım. Korkutma. Müdahale...”

“Ben Thor’um. Ben Gök Gürültüsü Tanrısıyım. Yağmur Tanrısı. Yüksek Bulutların Tanrısı. Yıldırım Tanrısı. Taşkın Akıntılarının Tanrısı. Parçacıkların Tanrısı. Şekil Veren ve Bir Arada Tutan Güçlerin Tanrısı. Rüzgâr Tanrısı. Büyüyen Ekinlerin Tanrısı. Çekiç Mjollnir’in Tanrısı.”

“Öyle mi?” dedi Kate. İçten içe öfkeyle kaynayarak. “Hiç şüphe

yok ki, bütün bunları söylemek için boş bir zaman seçmiş olsaydın, ilgilenebilirdim. Fakat şu anda bu beni sadece çok kızdırıyor. Şu tanrının belası ışıkları aç!”

“Ben...”

“Işıkları aç dedim!”

Bütün sokak lambaları sanki sıkılğan bir ışık saçarak yeniden yandı ve evlerin bütün pencereleri sessizce kendilerini yeniden aydınlattı. Kate’in başının üzerindeki lamba ise, yanar yanmaz yeniden söndü. Kız adama bir uyarı bakışı fırlattı.

“Bu eski lamba, sağlam değil.” dedi adam.

Kız ona kızgınlıkla bakmayı sürdürüyordu.

“Bak” dedi adam, “Bende adresin var”. Sanki bu her şeyi açıklayıp işleri yoluna koyacakmış gibi, kızın havalimanında ona vermiş olduğu kâğıt parçasını uzattı.

“Ben...”

“Geri dur!” diye bağırdı adam, kollarıyla yüzünü örterek.

“Ne?”

Büyük bir esintiyle, pençelerini adamı yakalamak için germiş, çullanmaya hazır bir kartal gece göğünden hızla aşağıya indi. Thor, büyük kuş geriye kaçıncaya kadar ona vurup kışkıkladı. Kuş döndü, nerdeyse yere çarpacaktı, kendini kurtardı ve kanatlarının büyük yavaş vuruşlarıyla kendini havaya yükseltip sokak lambasının üzerine tünedi. Direği hafifçe sallayarak pençeleriyle sıkıca lambayı yakaladı ve duruşunu düzeltti.

“Git!” diye bağırdı ona Thor.

Kartal orada oturdu ve aşağıya adama doğru baktı. Korkunç bir yaratıktı ve üzerinde tünemiş olduğu portakal renkli ışığın etkisiyle daha da korkunç görünüyordu. Yakınlardaki evlerin üzerine kocaman çırpınan gölgeler salan kanatlarının üzerinde garip yuvarlak işaretler vardı. Kate bu işaretleri daha önce görüp görmediğini düşündü. Belki bir karabasandı, fakat şu anda da bir karabasanın içinde olup olmadığından da pek emin değildi.

Hiç şüphesiz ki, aramakta olduğu adamı bulmuştu. Aynı iriyarı

vücut, aynı buz gibi bakışlı gözler, kendini beğenmiş bir öfke ve biraz da kafa karışıklığı ifade eden aynı bakışlar. Sadece bu sefer ayaklarında deriden yapılmış büyük çizmeler vardı, omuzlarında büyük parça kürkler, kayışlar ve bağlar asılıydı, başına boynuzlu büyük bir çelik miğfer giymişti. Öfkesi bu sefer bir havayolu kayıt memuresine değil, Primhose Hill'in ortasında bir lamba direğine tünemiş bir kartala yönelmişti.

"Git!" diye ona haykırdı bir daha. "Olay benim gücümün ötesinde! Yapabileceğim her şeyi yaptım! Ailenin geleceği sağlandı. Senin için daha fazla bir şey yapamam! Ben kendim güçsüz ve hastayım."

Kate, iri yarı adamın sol kolunun üst kısmında derin yarıklar olduğunu görünce irkildi. Kartal pençelerini ona geçirip yol yol parçalamıştı. Kan, fırında pişen bir ekmek gibi, yaralardan dışarıya kabarıyordu.

"Git!" diye haykırdı adam yeniden. Bir elinin kenarıyla öbür kolundaki kanı kazıyıp ağır damlaları kartala fırlattı. Kartal kanat çırparak geriye kaçtı, fakat tünediği yerden ayrılmadı. Birden adam havaya sıçradı ve lambanın tepesine tutundu. Direk ikisinin ağırlığı altında tehlikeli bir şekilde sallanmaya başlamıştı. Kartal vahşi çığlıklar atarak onu şiddetle gagalarken, adam serbest olan kolunu hızla sallayarak onu tünediği yerden atmaya çalışıyordu.

Bir kapı açıldı. Bu Kate'in evinin ön kapısıydı ve gri çerçeveli gözlükleri ve düzgün görünüşlü bir bıyığı olan bir adam dışarıya baktı. Bu kişi Kate'in alt kat komşusu olan Neil'di ve canının sıkın olduğu görülüyordu.

"Bak. Ben düşünüyorum ki..." diye söze başladı. Fakat çok kısa zamanda ne düşüneceğini bilmediği açıkça ortaya çıktı ve tatmin olmamış bir şekilde can sıkıntısını da beraberinde götürerek içeriye kaçtı.

İriyari adam kaslarını gerdi, havaya büyük bir sıçrama yaptı ve bir sonraki lamba direğinin üzerine kontrol altına aldığı bir sallanmayla kondu. Direk adamın ağırlığı altında biraz eğilmişti. Thor

çömeldi ve kartala dik dik bakmaya başladı. Kartal da aynı bakışları ona iade etti.

“Git!” diye haykırdı yeniden, kolunu ona doğru sallayarak.

“Gaarrh!” diye keskin bir çığlık attı kuş.

Thor kolunun bir diğer hareketiyle kürklerinin altından kısa saplı büyük bir balyoz çıkardı ve bir elinden ötekine geçirerek anlamlı bir şekilde ağırlığını tarttı. Çekicinin kafası içine yarım litre bira konulabilecek büyük kulplu bir bardak büyüklüğünde ve şeklinde, dökümü kabaca yapılmış bir demir parçasıydı. Gövdesi yaşlı bir meşe ağacının tıknaz ve bilek kalınlığındaki bir parçasından yapılmış ve sapının çevresine deri parçaları sarılmıştı.

Kartal yeniden “Gaaarrh!” diye bir çığlık attı, fakat bir taraftan da keskin bakışlı bir şüpheyle balyozu dikkatle inceliyordu. Thor çekici yavaş yavaş sallamaya başlayınca, kartal bu sallanmanın ritmine uyarak gergin bir şekilde ağırlığını bir ayaktan diğerine geçirmeye başladı.

“Git!” dedi Thor yeniden, daha sakince, fakat daha tehdit edersine. Lamba direğinin üzerinde ayağa kalktı ve çekicini büyük bir daire şeklinde gittikçe daha hızlı çevirmeye başladı. Aniden onu kartala doğru fırlattı. Aynı anda kartalın üzerinde tünemiş olduğu lambadan yüksek voltajlı bir elektrik akımı çıkınca, kuş çılginca bağırarak havaya sıçradı. Çekiç lambanın altından kimseye zarar vermeden geçip havaya ve parkın karanlığına doğru savrulurken, Thor onun ağırlığından kurtulmuş olduğu için lamba direğinin tepesinde sallanıp yalpaladı, kendi çevresinde bir dönüş yaptı ve dengesini yeniden buldu. Büyük kanatlarıyla çılginca havayı döven kartal da yeniden kontrolünü kazanmıştı, yukarıya doğru uçu ve Thor’a karşı son bir saldırışa geçti. Thor lamba direğinden geriye sıçrayarak bu saldırıdan kurtulduktan sonra, kuş gece göğüne tırmandı ve uzaklaştı, kısa bir zaman sonra ufak, karanlık bir nokta haline dönüştü ve sonunda ortadan kayboldu.

Çekiç sekerek gökyüzünden geri döndü, kafasıyla kaldırım taşlarından uçuşan kıvılcımlar çıkardı, havada iki takla attı ve

sonra başı önde Kate'in durduğu yere indi ve gövdesini yumuşakça onun bacağına yasladı.

Sönük olan sokak lambasının altında gölgeler içinde köpeğiyle birlikte sabırla bekleyen yaşlı bir hanım bütün gürültü patırtının artık bitmiş olduğunu haklı olarak hissederek isabetli bir karar verdi ve onların yanından sessizce geçip gitti. Thor onlar geçinceye kadar nazıkçe bekledi ve sonra kollarını kavuşturmuş olarak onu bekleyen Kate'e yaklaştı. Son iki üç dakika içinde olup bitenlerden sonra, ne söylemesi gerektiği konusunda birdenbire hiç bir fikri yokmuş gibiydi ve bir an için düşünceli bir şekilde gözlerini orta yere dikmekle yetindi.

Kate düşünmenin onun için her şeyden ayrı bir etkinlik, kendine ait bir yere ihtiyaç duyan bir iş olduğu konusunda güçlü bir izlenim edindi. Bu onun için öyle bir etkinlikti ki yürümek, konuşmak veya uçak bileti almak gibi diğer şeylerle kolayca birleştirilemezdi.

"Koluna baksak iyi olur..." dedi kız ve evine çıkan merdivenlere doğru yürüdü. Adam uysalca onu izledi.

Kız ön kapıyı açınca, Neil'i holde sırtı duvara dayalı olarak ve asık suratında manalı bir ifadeyle bir Coca-Cola satış makinesine bakarken buldu. Alet adamın karşısındaki duvara dayalı duruyor ve holde çok büyük bir yer kaplıyordu.

"Bununla ne yapacağımızı bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum." dedi Neil.

"Burada ne işi var?" diye sordu Kate.

"Benim de sana sorduğum şey bu..." dedi Neil. "Onu merdivenlerden yukarıya nasıl çıkaracağını bilmiyorum. Çok açıkça söyleyeyim, bunu nasıl yapabileceğini anlayamıyorum. Şunu kabul edelim, onu yukarıya çıkardıktan sonra ondan hoşlanacağını da sanmıyorum. Biliyorum çok modern ve Amerikan tarzı, fakat bir kere düşün, bir kere o çok hoş Fransız kiraz ağacı masan var ve o kanepeler -sana durmadan söylediğim, ama senin dikkate almadığım o korkunç Collier Campbell örtüsünü kaldırır kaldırmaz- harika olacak. Sadece bu makine yukarı nasıl sığacak ve diğer şeylerle nasıl uyum

sağlayacak bir türlü kestiremiyorum. Hatta buna izin vermeli miyim, ondan da pek emin değilim. Yani demek istiyorum ki, bu çok ağır bir şey ve sana bu evin döşemeleri hakkında neler söylemiş olduğumu biliyorsun. Ben senin yerinde olsaydım bir daha düşünürdüm, gerçekten düşünürdüm.”

“Peki, Neil, bu buraya nasıl geldi?”

“Senin arkadaşın bir saat kadar önce getirdi. Adamın nerede vücut çalıştırdığını bilmiyorum, fakat onun jimnastik salonuna bir ziyaret yapmak isterdim doğrusu. Bütün bu şeylerin çok anlaşılmasız olduğunu söyledim, ama ısrar etti ve sonunda içeriye taşıma işinde ona yardım etmek zorunda kaldım. Fakat şunu söylemeliyim ki bu konuda ciddi bir şekilde düşünmek ihtiyacında olduğumuzu sanıyorum. Arkadaşına Wagner’i sevip sevmediğini sordum, fakat doğru dürüst bir yanıt vermedi. Her neyse, bilmiyorum, bu konuda ne yapmak istiyorsun?”

Kate derin bir nefes aldı. İriyarı misafirine üst kata çıkmasını, az sonra onun yanına geleceğini söyledi. Thor hantal bir yürüyüşle yanlarından geçti, merdivenleri çıkarken gülünç bir görünümü vardı.

Neil neler olup bittiğine dair bir ipucu bulabilmek için Kate’in gözlerinin içine dikkatle baktı, fakat Kate yüzünü elinden geldiğince ifadesiz tuttu.

“Üzgünüm, Neil” dedi ciddi bir tavırla. “Coca-Cola makinesi gidecek. Bir yanlış anlaşılma olmuş. Yarın bunu halledeceğim.”

“Evet, bütün bunlar çok iyi.” dedi Neil. “Ama benim içine düşüğüm durum ne olacak? Yani sorunumu anlıyorsun.”

“Hayır, Neil, anlamıyorum.”

“Yani bu... şey burada, o... adam ise yukarda, her şey tamamen karmakarışık.”

“İşleri düzeltmek için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Yani bu o kadar kolay değil, kolay mı? Yani bu konuda biraz düşünmen gerektiğini düşünüyorum. Hepsi o kadar. Yani bütün bu şeyler. Bana bir yolculuğa çıkacağını söyledin. Bu öğleden

sonra banyo musluğunun aktığını duydum. Ne düşünmeliydim? Üstelik o kediyle ilgili olanlardan sonra ve biliyorsun kedilerden hoşlanmam.”

“Biliyorum, Neil. Bu yüzden kapı komşum Bayan Grey’den ona bakmasını istedim.”

“Evet, bak onun başına da neler geldi. Kalp krizinden öldü. Bay Grey çok üzgün, bunu biliyor musun?”

“Ondan kedime bakmasını istemiş olmamın bununla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum.”

“Yani bütün söyleyebileceğim adamın çok üzgün olduğu.”

“Evet, Neil, elbette. Adamın karısı öldü.”

“Her neyse, ben bir şey demiyorum. Bütün söylediğim bu konuyu düşünmen gerektiğini düşünüyor olmam.” Dikkatini yeniden Coca-Cola makinesine çevirdi. “Peki, bunu ne yapacağız?”

“Onun sabahleyin gitmiş olmasını sağlayacağımı sana daha önceden söyledim, Neil.” dedi Kate. “Burada durup avazım çıktığı kadar bağırmaktan mutluluk duyacağım, eğer bunun herhangi bir şekilde işe yarayacağını sanıyorsan, fakat...”

“Dinle, hayatım, ben sadece neyin dikkate alınması gerektiğine işaret ediyorum. Ve umarım yukarıda fazla gürültü yapmazsınız, çünkü bu gece müzik çalışması yapmam lazım ve konsantrasyon için sessizliğe ihtiyaç duyduğumu bilirsin.” Kate’e gözlüklerinin üstünden anlam dolu bir bakış fırlattı ve kendi dairesine kayboldu.

Kate durdu ve sessizce o anda hatırlayabildiği kadarıyla birden ona kadar saydı ve Gök Gürültüsü Tanrısının ardından, ne hava durumuyla ne de din bilimle uğraşmaya hali olmadığını hissederek azimli bir şekilde merdivenleri tırmandı. Ev, bir Fender Precision bassosuyla çalınan Valkyrlerin ata bînişi’nin ana temasıyla titremeye ve sarsılmaya başlamıştı.

17

Dirk, saat beşin sonlarında başlayıp ona çeyrek kala bile bir azalma işareti vermeyen o perşembe akşamının trafik sıkışıklığının tam ortasında kalmış durumda, Euston Road'dan gıdım gıdım ilerlerken, gözüne tamdık bir şey iliştiğini sandı.

Bunu ona söyleyen “bilinçaltı”ydı, yani insan beyninin o sinir bozucu kısmı: hiçbir zaman sorulara yanıt vermez, sadece anlamlı küçük dürtüklemeler yapar ve kendi kendine sakince mırıldanarak oturur, bir şey söylemez.

“Tabii ki biraz önce tanıdık bir şey gördüm.” diye mırıldandı Dirk bilinçaltına. “Bu karanlık caddeden ayda yirmi kere arabayla geçerim. Sanırım su yolunda duran her bir kibrit çöpünü bile tanıyabilirim. Daha ayrıntıya giremez misin?” Bilinçaltı kabadayılığa gelemezdi ve suskunluğunu korudu. Ekleyecek başka bir şeyi yoktu. Herhalde bu şehrin her yanı gri renkli üstü kapalı kamyonetlerle doluydu. Dikkate alınmaya değmez bir şey.

“Nerede?” diye kendi kendisine şiddetle fısıldadı, koltuğunda oraya buraya dönerek. “Nerede gri renkli üstü kapalı bir kamyonet gördüm?”

Yanıt yok.

Trafiğin içinde tamamıyla sıkışmıştı. Hiçbir yöne, özellikle öne doğru manevra yapamıyordu. Arabasından dışarıya fırladı ve birbirine geçmiş arabalar arasından *-eğer öyle bir yer varsa, gri renkli üstü kapalı bir kamyonetin nerede, gözüne ilişmiş olabileceğini bulmak*

için aşağıya yukarıya eğilip kalkarak- geriye doğru kendisine bir yol açmaya başladı.

Trafikte henüz bir kımıldama yoktu, bu yüzden Dirk biraz daha gerilere gitmek istedi, fakat büyük ve tehlikeli görünüşlü bir Kawasaki'nin üzerinde yavaş yavaş ilerleyen iriyarı bir motosikletli kurye tarafından engellendi. Dirk kurye ile kısa bir tartışmaya girdi, fakat bu tartışmayı kaybetti, zira kurye Dirk'in söylediklerini duyamamıştı. Sonunda Dirk, o sırada sürücüsüz, hareketsiz ve klakson çalınan kendi arabasının durduğu şerit dışında, diğer bütün şeritlerde kımıldamaya başlayan trafik seli içinden geri döndü.

Araba kornalarının anırmaları onu birdenbire coşturdu ve hırlayan araba sıraları arasından dolaşarak yolunu ararken, birdenbire New York sokaklarında görmüş olduğu -trafiğin üzerine doğru koşarak son muhakeme gününün yaklaştığını, yakın zamanlarda uzaylıların istilasına uğrayacağımızı ve Pentagon'un beceriksizliğini ve çürümüşlüğü- anlatan- deliller aklına geldi. Ellerini başının üzerine kaldırdı ve bağırmaya başladı: "Tanrılar yeryüzünde yürüyorlar! Tanrılar yeryüzünde yürüyorlar!"

Bu, kımıldamayan arabasına koma çalanların öfkesini daha da artırdı ve kısa zamanda gürültü, en üstte Dirk'in sesinin çınladığı krallara layık bir kakofoniye ulaştı.

"Tanrılar yeryüzünde yürüyorlar! Tanrılar yeryüzünde yürüyorlar!" diye bağırdı. "Tanrılar yeryüzünde yürüyorlar! Teşekkür ederim!" diye ekledi, arabasına atladı, onu harekete geçirdi ve tıkanmış olan trafiğin sonunda engelsiz ilerlemesine izin vererek oradan uzaklaştı.

Niçin bu kadar emin olduğunu düşündü. "Tanrının İş-i." Bu sadece öylesine düşünülmeden söylenmiş bir sözdü ve insan böylece daha mantıklı bir açıklaması olmayan bu rahatsız edici olgunun uygun bir şekilde üstesinden gelebiliyordu. Fakat deyimin şansa bağlı rast geleliği özellikle Dirk'in ilgisini çekmişti, zira bir önemi yokmuş gibi dikkatsizce söylenen sözler sık sık aksi halde gizli kalacak doğruların içlerinden süzülmesine izin veriyordu.

Açıklaması olmayan bir ortadan kayboluş. Oslo ve bir çekiç: Küçük, çok küçük bir ses getiren küçük, çok küçük bir rastlantı. Bununla birlikte bu, her günkü olağan gürültünün ortasında yükselen bir notaydı ve aynı perdede söylenen başka küçük notalar da vardı. Tanrının İşi olan bir şey, Oslo ve bir çekiç. Çekiçli bir adam Norveç'e gitmek istiyor, kendisine engel olunuyor, öfkeleniyor ve sonunda bir "Tanrının İşi" meydana geliyor.

Eğer, diye düşündü Dirk, eğer bir varlık ölümsüz ise, bugün de hayatta olması gerekir. "Ölümsüz" kelimesinin anlamı, çok basitçe, budur.

Ölümsüz biri nasıl bir pasaport edinebilir?

Basit bir soru, nasıl? Dirk *-rast gele bir ad seçerek-* Tanrı Thor'un, Norveç asıllı büyük çekiçli Thor'un bir pasaport ofisine gidip kim olduğunu ve niçin bir nüfus kâğıdı olmadığını açıklamaya çalıştığı zaman neler olabileceğini hayal etmeye uğraştı. Ortaya ne şok, ne korku, ne de yüksek sesli şaşkınlık ifadeleri çıkacaktı, sadece boş bakışlı bürokratik engeller olacaktı. Birisinin ona inanıp inanmamasının bir önemi olmayacaktı, asıl sorun geçerli bir nüfus kâğıdına sahip olup olmamasıydı. Thor isterse bütün gün orada durup mucizeler yaratsın, fakat iş günü bitiminde, eğer geçerli bir nüfus kâğıdı yoksa, sadece iş yerinden çekip gitmesi istenecekti.

Ve kredi kartları.

Eğer aynı keyfi hipotez sürdürülürse, yani Tanrı Thor hayatta ise ve bir nedenden dolayı İngiltere'de bulunuyorsa, o zaman bu ülkede yaşayıp da bir Amerikan Ekspres kartı için sürekli başvuru davetleri almayan tek kişi o olacaktı. Aynı zamanda aynı postayla ona Amerikan Ekspres kartlarının geri alınacağı konusunda kaba tehditler ve kahverengi bolca naylonla paketlenmiş ve içerisinde hoş olmayan pahalı şeyler bulunan, hediye katalogları da gönderilmeyecekti.

Dirk bu hipotezi oldukça nefes kesici buldu.

Yani, eğer ortada dolaşan tek tanrı o ise! (Bir kere ilk olağanüstü hipotezi kabul ettikten sonra buna inanmak güçtü.)

Fakat bir an için böyle birinin *-pasaport ve kredi kartlarıyla donatılmamış olarak, sadece yıldırımlar fırlatmaya ve buna benzer şeylere gücü yeter şekilde-* ülkeden çıkmak istediğini düşünelim. Herhalde Heathrow, 2 Numaralı Terminalinde gerçekten meydana gelmiş olan şeye çok benzer bir şey hayal edilebilecekti.

Ancak bir Kuzey Avrupalı tanrıysanız, niçin ülkeden normal seferli bir havayoluyla ayrılmaya gerek duyacaktınız? Şüphesiz başka yollar vardı. Dirk, ölümsüz tanrısal bir varlık olmanın hoş taraflarından birinin kendi gücüyle uçabilmek olduğunu sanırdı. Uzun yıllar önce okumuş olduğu Kuzey Avrupa efsanelerinden aklında kalanlara göre, tanrılar durmadan etrafta uçuşuyorlardı. Onların bekleme salonlarında oturup bayat çörekler yediklerine dair hiçbir bahis yoktu. Kabul etmek gerekir ki, dünya o zamanlar bugünkü gibi hava trafik kontrolleri, radar, füze uyarım sistemleri veya buna benzer şeylerle dolup taşmıyordu. Yine de Kuzey Denizi üzerinden acele tarafından bir hoplama, bir tanrı için fazla bir sorun olmamalıydı, özellikle hava durumu sizin tarafınızı tutuyorsa ve eğer Gök Gürültüsü Tanrısı idiyse, havanın öyle olmasını beklerdiniz, yoksa bunun hesabını sorardınız, öyle değil mi?

Dirk'in zihninde başka bir küçük nota sesi duyuldu ve sonra gürültü içinde kayboldu.

Bir an için balina olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti. Fiziki olarak, kendisinin bazı şeyleri daha iyi sezecek bir ortamda olduğunu düşündü, yine de belki denizin uçsuz bucaksız maviliğinde yol almakla geçen hayatlarına, kendisinin eski yorgun bir Jaguar'la Pentonville yolu trafiğiyle uğraşmasından, daha iyi uyum sağlamışlardı (*fakat asıl düşündüğü şey balinaların şarkılarıydı*). Geçmişte balinalar okyanusların içinde, hatta ses suyun altında çok büyük mesafelere ulaştığı için, bir okyanustan ötekine birbirlerine şarkı söyleyebiliyorlardı. Fakat şimdi, yine sesin çevreye yayılma nedeni yüzünden, artık sürekli bir şekilde ses çıkaran gemi motorlarının gürültüsüyle dolmayan bir yer kalmadığından, okyanusun içinde balinaların birbirlerinin şarkılarını veya mesajlarını duymaları ke-

sinlikle olanaksızlaşmıştı.

İnsanların çoğu bu soruna, "İttir et, ne olmuş yani!" diye bakıyorlardı ve bu anlaşılabilir bir şey, diye düşündü Dirk. Yani bir yığın şişman balığın, iyi tamam, memelinin birbirlerine burpladıklarını kim duymak ister?

Fakat Dirk, bir an için, sınırsız bir kayıp duygusu ve üzüntü hissetti, zira her gün insanların hayatını sarsan haberleşme gürültüsü çılgınlığı içinde bir yerlerde tanrıların hareketlerini gösteren birkaç nota işitmiş olabileceğini düşünüyordu.

Islington'dan kuzeye dönüp pizza lokantalarıyla emlakçileri geçtikten sonra uzun yokuşu çıkmaya başlarken, onların şu andaki hayatlarının nasıl geçtiği düşüncesiyle neredeyse çıldıracağını sandı.

18

Yıldırımın ince parmakları, gökyüzünden bir torba gibi sarkan bulutların alt taraflarına doğru uzandı. Küçük huysuz bir gök gürültüsü bulutları sarstı ve birkaç yağlı damla düşürdü.

Göğün altında değişik türden bir sürü düz, burmalı ve sivri kule sıralanmıştı. Bunlar sanki göğün patlamasını ve kendilerini bir dehşet selinde boğmasını ister gibi onu dürtüklüyor, kışkırtıyor ve kızdırıyordu.

Asgard Tanrılarının babası olan Odin hüküm sürdüğü bölgeye *-Valhalla'nın tonozlu salonlarına-* giden demirden büyük giriş kapısına yaklaştığı sırada, yükseklerde yanıp sönen karanlığın içinde sessiz şekiller uzun kalkanlarının arkasında nöbet tutuyor, çömelmiş ejderhalar kirli gökyüzüne ağızları açık bakıyordu. Hava, efendilerinin yönetim makamına gelmesini selamlayan büyük kanatlı köpeklerin sessiz ulumalarıyla doluydu. Kulelerin ve taretlerin arasında yıldırımlar dolanıyordu.

Asgard'ın yüce, kadim ve ölümsüz Tanrısı, şimdiki yerine yüzyıllarca önceki gençlik döneminde olsaydı (*zira ölümsüz tanrıların bile gençlik dönemleri olur, o zaman güçlerinin en zirvede olduğu zamandır ve ihtiyaçları yüzünden onları yaratan dünyayı, insanların dünyasını, hem beslerler hem de yönetirler*) kendisini bile şaşırtacak bir şekilde, büyük, üzerinde yazı olmayan, gri renkli, Mercedes marka üstü kapalı bir kamyonet içinde geri dönüyordu.

Üstü kapalı kamyonet gözden uzak bir yerde durdu.

Aracın şoför kapısı açıldı ve aptal bakışlı, donuk yüzlü, üzeri işaretsiz bir gri üniforma giymiş bir adam aşağıya indi. Bu işe hayatının sonuna kadar çalışmak üzere alınmıştı, zira soru sormayan bir kimseydi. Bunun nedeni doğal bir basiret duygusu değildi, daha ziyade hiç bir zaman soracak bir sorusu olmamasındandı. Adam, lapanın içinden çekilen bir kürek gibi, yavaş ve iki yana sallanan bir yürüyüşle üstü kapalı kamyonetin arka tarafına geçti ve arka kapıları açtı. Bu işi yapması için bir sürü sürgü ve manivelayı elle çalıştırması gerekti.

Sonunda kapılar geriye doğru açıldı ve eğer Kate orada olsaydı, belki bir an için kamyonetin Arnavutluk elektriği taşıdığı fikrine kapılarak sarsılabilirdi. Hillow (*adamın adı Hillow'du*) sisli bir ışık gördü, fakat bunu hiçbir şekilde yadırgamadı. Ne zaman kapıyı açacak olsa, görmeyi beklediği şey zaten buydu. İlk defa kapıyı açtığı zaman kendi kendine, "Oh, sisli bir ışık. Eh, iyi öyleyse..." demiş ve olayı fazla kurcalamamıştı. Böylece yaşamak istediği sürece kendisi için düzenli bir iş garantilemişti.

Sisli ışık hafifledi ve tekerlekli bir yatakta yatan yaşlı, çok yaşlı bir adamın şekline dönüştü. Adamın yanında kısa boylu, küçük bir şekil daha vardı. Hillow, eğer hayatında görmüş olduğu bütün diğer insanları hatırlayabilseydi ve onları karşılaştırmak amacıyla bir bir aklından geçirebilseydi, bu yaratığın şimdiye kadar görmüş olduğu en uğursuz görünüşlü kişi olduğunu düşünebilirdi. Bu ise Hillow'un uğraşmak istemeyeceği kadar zor bir işti. Adamın şu anda tek ilgilendiği şey, yaşlı adamın yatağının yere indirilişinde küçük adama yardım etmektir.

Bu iş sarsıntı olmaksızın başarıldı. Yatağın ayakları ve tekerlekleri, paslanmaz çelik teknolojisinin düzgün işleyen birer mucizesiydi. Bunlar birbirleriyle bağlantılı bir sürü hareketle açıldı, yuvarlandı, kendi çevresinde döndü, böylece merdivenlerin veya sarsıntı yapacak yerlerin aynı akıcı ve kaygan hareketle aşılabilmesi mümkün oldu.

Durulan yerin sağında büyük bir ön salon vardı. Burada ince

işlenmiş ahşap kaplama duvarların önünde mermerden büyük meşale taşıyıcılar gururla yer almışlardı. Ön salondan tonozlu büyük salona geçiliyordu. Solda ise, Odin'in gecenin olayları için hazırlık yapacağı muhteşem iç odalara açılan bir giriş kapısı vardı.

Bütün bunlardan nefret ediyordu. Yatağımdan çekip çıkardılar, diye kendi kendine söylendi, fakat aslında yatağını da beraberinde getirmişti. Hayatın yeni gerçeklerini kabul etmeyen, kabul edemeyen, aslında kabul edecek zekâsı olmayan taş kafalı gök gürültülü oğlunun bir sürü bencilce gevezeliklerini bir kere daha dinlemek zorunda kalacaktı. Eğer Thor bu gerçekleri kabul etmezse, o zaman ortadan kaldırılması gerekecekti ve bu gece Asgard ölümsüz bir tanrının sönüşünü görecekti. Bütün bunlar kendisi gibi *-yönü belli olmasa da-* çok ilerlemiş bir yaşta olan bir kimse için çok fazla, diye düşündü hırçınlıkla.

Sadece hastanesinde -orasını seviyordu- kalmak istiyordu. Onu o yere getirmiş olan anlaşma çok tatlı bir anlaşmaydı, tabii bir fiyatı vardı. Fakat yapılacak şey buna katlanmaktı ve bu konuda başka söylenecek bir şey yoktu. Ortada yeni gerçekler vardı ve kendisi onları kabul etmeyi öğrenmişti. Bunu yapamayanlar sadece sonuçlarına katlanmak zorundaydılar. Hiçbir şeyden sadece hiçbir şey elde edilirdi, bir tanrı için bile, bu böyleydi.

Bu gecedен sonra Woodhead'deki yaşamına süreye bağımlı kalmaksızın dönebilecekti ve bu iyi bir şeydi. Hillow'a da aynen şöyle söylüyordu.

"Beyaz keten çarşaf lar" diyordu Hillow'a. O ise sadece boş gözlerle başını salladı: "Keten çarşaf lar. Her gün, keten çarşaf lar."

Hillow yatağı bir manevrayla döndürüp bir basamak çıkardı.

"Bir tanrı olmak, Hillow..." diye sürdürdü Odin. "Bir tanrı olmak, nasıl desem, temiz olmayan bir şey. Ne dediğimi duyuyor musun? Çarşaf larla ilgilenen kimse yoktu. Yani gerçekten ilgilenen. Bu aklına gelir miydi? Benim durumumda olan bir kimse için? Tanrıların babası için? Gelip 'Bay Odwin' diyen kimse yoktu, kesinlikle hiç kimse yoktu." Kendi kendine kıkırdadı... "Orada bana

Bay Odwin diyorlar, biliyor musun? Kim olduğumdan haberleri yok. Bu onlara oldukça fazla gelirdi, öyle değil mi Hillow? Fakat bütün bu zaman boyunca Bay Odwin, yatağınızı değiştirdim, temiz çarşaflar koydum,' diyen biri olmadı. Tek bir kişi bile. Durmadan bir şeyleri kesmek, bir şeyleri yok etmek, bir şeyleri parçalamak lafı edilirdi. Güçlü olan şeyler hakkında, parçalanan şeyler hakkında, birilerinin birilerini köle etmesi hakkında bir sürü palavra laf edilirdi. Fakat şimdi farkına vardığım gibi, çamaşır yıkama işine çok az önem veriliyordu. Sana bir örnek vereyim..."

Tekerlekli yatağın büyük kapıya gelmesiyle, anıların anlatılması biraz kesintiye uğradı. Kapı, yollarının üzerinde elleri belinde iki yana sallanarak duran, iriyarı ter içinde belalı bir yaratık tarafından bekleniyordu. Yatağın biraz önünde derin bir sessizlik içinde yürüyen Başparmak Rag hemen öne atıldı ve onu duymak için kızarmış suratıyla eğilmek zorunda kalan terli yaratıkla aralarında kısa bir konuşma geçti. Sonra terli yaratık hemen yağcı bir dalkavuklukla sarı renkli inine çekildi ve kutsal tekerlekli yatak, içinden gürültülü yankıların kükrediği ve pis kokuların geldiği büyük salonlara, odalara ve koridorlara doğru yoluna devam etti.

"Sana bir örnek vereyim, Hillow." diye sürdürdü Odin. "Örneğin bu yeri ele al, Valhalla'yı al..."

19

Arabayı kuzeye çevirmek genellikle aklıseline ve sağlıklı düşünceye dönmesini sağlayan bir manevra olduğu halde, Dirk kendini bir önsezinin pençesinde hissediyordu.

Bunun yanı sıra bir de yağmur çiselemeye başlamıştı. Bunun biraz yararı olabilirdi, fakat bu kadar ağır gökyüzünden, o kadar zayıf ve zavallı bir yağmur geliyordu ki bu sadece geceyi eline geçirmiş olan kapalı yerde kalma korkusunu ve huzursuzluğu biraz daha artırıyordu. Dirk arabanın silicilerini çalıştırdı, fakat yeteri kadar yağmur bulamayan siliciler homurdanmaya başladılar, bunun üzerine onları yeniden durdurdu. Yağmur hemen ön camı benek benek kapladı.

Yeniden silicileri çalıştırdı, fakat onlar yaptıkları işin harcanan gayrete değmediğini düşünmekten vazgeçmemişti ve protesto amacıyla cama sürtünüp gıcırdamaya devam ettiler. Sokaklar tehlikeli şekilde kayganlaşmaya başlamıştı.

Dirk başını salladı. İyiden iyiye saçmalıyorsun, dedi kendi kendine. Hor gördüğü' bir tarzda hayalperest olmasına göz yummuştu. Delil diyemeyeceği çok zayıf varsayımlar üzerine kurmuş olduğu çılgın hayallere hayret ediyordu.

Havalimanında bir kaza. Muhtemelen basit bir açıklaması vardı.

Çekiçli bir adam. Ne olmuş yani?

Kate Schechter'in hastanede görmüş olduğu gri renkli üstü ka-

palı kamyonet. Bunda olağanüstü hiçbir şey yoktu. Dirk neredeyse onunla çarpışacaktı, fakat bu da yine her gün rastlanan bir olaydı.

Bir Coca-Cola makinesi: Bunu hesaba katmamıştı.

Kadim tanrılarla ilgili bu çılgın düşüncelerin neresine bir Coca-Cola makinesi uygun düşüyordu? Bu konuda sahip olduğu tek fikir kelimelere dökülmeyecek kadar saçmaydı ve kendisi bile bunu bir fikir olarak kabul etmeyi reddediyordu.

O sırada Dirk kendisini o sabah bir müşterisiyle karşılaşmış olduğu evin önünden geçerken buldu. Müşterisinin kesik kafası, bir tırpan ve kanla imzalanmış bir kontrat sallayan ve sonra sanki havaya karışıp kaybolan yeşil gözlü bir şeytan tarafından, dönmekte olan bir pikabın tablası üzerine konmuştu.

Geçerken eve merakla baktı ve biraz önünde mavi renkli büyük bir BMW kaldırımdan hareket ettiği zaman dosdoğru onun arkasına bindirdi ve o gün ikinci defa bağırarak arabasından fırlamak zorunda kaldı.

“Tanrı aşkına, nereye gittiğinize dikkat edemez misiniz?” diye bağırdı, hasmının en güçlü sözlerine daha önceden el koyduğuna umut ederek. “Aptal insanlar!” diye sürdürdü, nefes almak için bile durmadan. “Her yere koşuşturuyorlar. Gerekli tedbir ve dikkat olmaksızın araba kullanıyorlar! Düşüncesizce tecavüz!” Düşmanını şaşırt, diye düşündü. Bu biraz da birisine telefon edip yanıt verdikleri zaman sert bir sesle, “Evet? Alo?” demeye benziyordu. Bu yöntem, Dirk’in yaz mevsiminin uzun ve sıcak öğleden sonralarını geçirmek için sevdiği yöntemlerden biriydi. Eğildi ve BMW’in arkasında apaçık görünen çöküntüyü inceledi. Baş belası araba yepyeni bir arabaydı. Kahretsin, diye düşündü Dirk.

“Bak çamurluğuma ne yapmışsın!” diye bağırdı Dirk. “Umarım iyi bir avukatın vardır!”

Sakin bir tıklamayı izleyen sakın bir ses, “Ben iyi bir avukatım.” dedi. Dirk bir anlık korkuya kapılarak başını kaldırıp baktı. Sakin tıklama sadece kapanan araba kapısının çıkardığı sestti.

Hatırlamamakla birlikte, yatırmamış olduğunu da hatırlamı-

yordu. Bu da oldukça umut verici bir işaret sayılırdı. Doğru kartı tedirginlik içinde uzattı. Adam kartı inceledi.

“Bay Gently” dedi. “Özel detektif. Özür dilerim. Özel bütünsel detektif. Her şey tamam.”

Konuyla daha fazla ilgilenmeden kartı cüzdanına koydu.

Dirk hayatı boyunca kendisine hiç bu kadar tepeden bakıldığını hissetmemişti. O sırada arabanın diğer yanından başka bir sakın tıklama duyuldu. Dirk bakınca, kırmızı gözlüklü bir kadının, yüzü kendisine dönük ve dudaklarında buz gibi bir yarım gülümsemeyle durduğunu gördü. Kadın o sabah Geoffrey Anstey’in bahçesinde konuşmuş olduğu kadındı ve adam da, Dirk’in tahminine göre, her halde onun kocasıydı. Bir an için onları yere yıkıp sert ve şiddetli bir şekilde sorgulasam mı, diye kendi kendine düşündü, fakat aniden kendini çok yorgun ve halsiz hissetti.

Kırmızı gözlüklü kadını küçük bir baş işaretiyle selamladı.

“Her şey tamam, Cynthia.” dedi adam ve kadına bir gülümseme yakıp söndürdü. “Her şey halledildi.”

Kadın başıyla hafifçe onayladı ve ikisi birden BMW’lerine bindiler, birkaç saniye sonrasakince hareket ettiler ve sokakta ilerleyip kayboldular. Dirk elindeki karta bir göz attı. Clive Draycott. Adam kentin tanınmış avukatlık bürosundandı. Dirk kartı cüzdanına tıktı, morali bozuk bir şekilde arabasına bindi ve evine doğru sürdü. Oraya varınca da altın sarısı rengine büyük bir kartalın sabırlı bir şekilde evinin kapısı önünde oturmakta olduğunu gördü.

Kate, ikisi birden dairesinden içeriye girip kapı kapanır kapanmaz, hemen misafirinin karşısına geçti. Kız, Neil'in kendi dairesinden gizlice çıkıp üst kat merdivenlerinin orta yerinde hoşnutsuzlukla pusuya yatmamış olduğundan oldukça emindi. Adamın bas-sosundan çıkan sürekli gürültü hiç olmazsa özel hayatının gizliliği için bir garantiydi.

"Peki" dedi şiddetle. "O kartalla olan şeyler neydi öyle? O sokak lambalarıyla olan şeyler neydi öyle? Ha!"

Kuzey Avrupa'nın Gök Gürültüsü Tanrısı ona ne yapacağını bilmeyen bir tavırla bakıyordu. Boynuzlu büyük miğferini çıkarmak zorunda kalmıştı, zira miğfer tavana çarpıp sıvanın üzerine izler bırakıyordu. Onu koltuğunun altına sıkıştırmıştı.

"Coca-Cola makinesiyle olan şeyler neydi öyle? diye sürdürdü Kate. "O çekiçle olan şeyler neydi öyle? Kısacası olup biten bu şeyler nedir böyle?"

Thor yanıt vermedi. Bir an için kendini beğenmiş bir öfkeyle kaşlarını çattı, sonra utanca benzeyen bir şeyle kaşlarını çattı ve sonra sadece orada durdu ve yaralarından kan akıtmaya devam etti.

Kate birkaç saniye boyunca takındığı tavrın içten içe yıkılmasına karşı koydu, sonra boş vermeye karar verdi.

"Tamam" diye mırıldandı. "Yarayı temizleyelim. Antiseptik bir şeyler bulayım."

Mutfak dolabını karıştırmaya gitti ve bir şişeyle döndüğü zaman, Thor'u ona "Hayır" derken buldu.

"Neye hayır?" dedi kız öfkeli bir şekilde, şişeyi masanın üzerine sertçe koyarken.

"Buna" dedi Thor ve şişeyi ona doğru itti. "Hayır!"

"Onun nesi var?"

Thor sadece omuzlarını silkti ve odanın bir köşesine ters bir ifadeyle bakmaya başladı. Odanın o köşesinde uzaktan yakından ilgi uyandıracak hiçbir şey yoktu, adam oraya sırf inatçılığı yüzünden bakıyordu.

"Bak, ahbap..." dedi Kale. "Eğer sana ahbap diyebilirim, ne..."

"Thor" dedi Thor. "Gök Gürültüsü..."

"Evet" dedi Kate. "Bana nelerin tanrısı olduğunu daha önce söyledin. Kolundaki yarayı temizlemeye çalışıyorum."

"Sedra" dedi Thor, kanayan kolunu kendinden uzakta, fakat kızın ulaşamayacağı bir yükseklikte tutarak. Yarayı endişeyle inceledi.

"Ne dedin?"

"Sedra'nın ezilmiş yaprakları. Kayısı çekirdeğinin yağı. Demlenmiş acı portakal çiçeği. Badem yağı. Adaçayı ve karakafes. Bu değil."

Antiseptik şişesini masadan aşağıya itti ve yeniden ters bir tavır takındı.

"İyi öyleyse!" dedi Kate, şişeyi yerden aldı ve adama doğru fırlattı. Şişe adamın yanak kemiğinde hemen kızaran bir işaret bırakarak geri döndü. Thor öfkeyle öne doğru atıldı, fakat Kate adama parmağıyla işaret ederek olduğu yerde durdu.

"Olduğun yerde kal, ahbap!" dedi ve adam durdu. "Bunun için özel bir şeye ihtiyacın var mı?"

Thor bir an şaşırmış göründü.

"Buna!" dedi Kate, adamın yanağında büyümekte olan kızarıklığa işaret ederek.

"İntikam!" dedi Thor.

“Elimden ne geliyor, bir bakayım.” dedi Kate. Topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı.

İki dakika kadar kendi kendine bazı şeyler yaptıktan sonra, arkasında buhar izleri bırakarak yeniden odaya döndü.

“Tamam” dedi adama. “Benimle gel.”

Adamı banyo odasına götürdü. Adam onu büyük bir isteksizlik gösterisiyle takip etti, ama takip de etti. Kate çevresinde buhar izleri bırakmıştı, zira banyo buhar içindeydi. Küvet köpükler ve yapışkan şeylerle ağzına kadar doluydu.

Küvetin üzerindeki küçük rafın üzerinde çoğu boş bazı şişeler ve kavanozlar dizilmişti. Kate onları birer birer alıp adama gösterdi.

“Kayısı çekirdeği yağı” dedi kız ve şişeyi boş olduğunu göstermek için ters çevirdi. “Hepsi bunun içinde.” dedi küveti göstererek.

“Neroli yağı” dedi bir sonrakini eline alarak. “Acı portakalların çiçeğinden damıtılmış. Hepsi bunun içinde.”

Bir diğerini aldı. “Portakal kremi banyo yağı. İçinde badem yağı var. Hepsi bunun içinde.”

Kavanozları aldı.

“Adaçayı ve karakafes” dedi birisi için. “Ve sedra yağı. Biri el kremi, diğeri ise saç jölesi, fakat hepsi bunun içinde. Bir tüp Aloe Dudak Koruyucusu, Salatalık Temizleme Sütü, Ballı Arı mumlu ve Jojoba Yağlı Cilt Temizleyicisi, Rhassoul Çamuru, Deniz Yosunu ve Huş Ağacı Şampuanı, Vitamin E katkılı Yağlı Gece Kremi ve bol miktarda balık yağı da onlarla birlikte bunun içinde. Korkarım elimde ‘İntikam’ diye bir şey yok, fakat işte Calvin Klein’den biraz ‘Tutku’.”

Bir parfüm şişesinin tıpasını açtı ve şişeyi küvete fırlattı.

“İşin bitince, ben yan odada olacağım.”

Bunları söyleyerek dışarıya çıktı ve kapıyı adamın yüzüne çarptı. Yan odada, kararlı bir şekilde kitap okuyarak bekledi.

21

Dirk, bir dakika kadar, ön kapısından birkaç metre ötede, arabasının içinde hareketsizce oturdu. Bir sonraki davranışının ne olması gerektiğini düşündü. Küçük, ürküntü yaratmayacak bir davranış olmalıydı bu. Şu anda yapmak istediği en son şey, ürkmüş bir kartalla boğuşmaktı.

Kuşu dikkatle izledi. Kuşun duruşunda küstahça bir azamet vardı ve pençeleri taş basamağın kenarına sıkıca tutunmuştu. Zaman zaman gagasıyla tüylerini düzeltiyor, sonra sokağın aşağısına ve yukarısına dikkatle bakıyor ve büyük pençelerinden birini derin bir endişe yaratacak şekilde taşın üzerine sürüyordu. Dirk yaratığa iriliği, tüyleri ve genel anlamda uçuş yeteneği yüzünden hayranlık duydu, fakat sokak lambası ışığının, büyük camı gözünde veya gagasının iri kıvrımında parlamasından hoşlanıp hoşlanmadığını kendi kendine sordu ve hoşlanmadığını kabul etmek zorunda kaldı.

Hayvanın gagası çok etkili bir silah gibi görünüyordu.

Bu öyle bir gagaydı ki yeryüzündeki bütün hayvanları, hatta ölmüş ve konserve kutusuna konmuş olanları bile korkutabilirdi. Pençeleri küçük bir Volvo arabayı parçalayacak güçte görünüyordu. Ve bu hayvan Dirk'in kapı eşiğinde oturuyor, sokağın aşağısını ve yukarısını hem anlamlı hem de kötü niyetli bir bakışla süzerek bekliyordu.

Dirk acaba arabayı sürüp gitmeli ve memleketi terk mi etmeliyim, diye düşündü. Pasaportu yanında mıydı? Hayır. Evdeydi.

Pasaport, kartalın arkasındaki kapının arkasında, çekmece gibi bir yerlerdeydi veya,, daha muhtemel olarak, kaybolmuştu.

Evi satabilirdi. Bu bölgede neredeyse ev sayısı kadar emlakçı vardı. Onlardan biri gelip bu evi alabilirdi. Buzdolapları, vahşi hayat örnekleri ve Amerikan Ekspres şirketinin adres listesindeki silinmez durumu yüzünden bu evden bıkmıştı.

Veya küçük bir ürpermeyle düşündü, gidip kartalın ne istediğine bakabilirdi. Bu da bir düşünceydi. Muhtemelen bir fare veya küçük bir tazi. Dirk'in evinde, bilgisi dahilinde, sadece biraz pirinç gevreği ile bayat bir çörek vardı ve bunların bu muhteşem hava yaratığının hoşuna gideceğini sanmıyordu. Kuşun pençelerinde pıhtılaşmış taze kana benzer bir şeyler seçebildiğini sandı, fakat kendi kendisine bu kadar gülünç olmamasını kararlı bir şekilde söyledi.

Gidip yaratığın karşısına cesaretle dikilmek, farelerin tükendiğini açıklamak ve bunun sonucuna katlanmak zorundaydı.

Sessizce, tam anlamıyla sessizce, arabasının kapısını açtı, başını eğik tutarak dışarıya süzüldü. Hayvana arabanın kaputu üzerinden dikkatle baktı. Kartal yerinden kıvıldamamıştı. Yani bölgeden ayrılmamıştı. Çevresine bir o yana, bir bu yana, belki de, daha artmış bir dikkatle bakmaya devam ediyordu. Dirk yaratığın, hangi ıssız dağ başında, Jaguar marka arabalara ait kapı menteşelerinin yuvalarında dönme sesini dinlemeyi öğrendiğini bilmiyordu, fakat sesin dikkatinden kaçmamış olduğu belliydi.

Dirk, ihtiyatlı bir şekilde, tam evinin karşısına park etmesini engellemiş olan bir dizi arabanın gerisinde aşağıya yukarıya hareket ederek ilerledi. Birkaç saniye sonra olağanüstü yaratıkla arasında kalan tek şey mavi renkli, Renault marka küçük bir arabaydı.

Bir sonraki hareketi ne olacaktı?

Ayağa kalkabilir ve böylece kendisini ortaya koyabilirdi. Bu bir anlamda, "Ben işte buradayım, ne istersen yap." demek olacaktı. Meydana gelecek şey ne olursa olsun, muhtemel bir darbeye Renault maruz kalacaktı.

Şüphesiz, kartalın onu görmekten memnun olacağı, ona karşı

yapmış olduğu saldırıların aslında bir dostluk ifadesi olduğu da her zaman bir ihtimal dahilindeydi. Şüphesiz, bütün o kartalların hep aynı kartal olduğunu varsayarsak. Bu çok temelsiz bir varsayım değildi. Herhangi bir zamanda Kuzey Londra üzerinde başboş dolaşan altın renkli kartalların sayısı, Dirk'in tahminine göre, oldukça azdı.

Veya belki kapısının eşiğinde durması tamamıyla şans eseri idi. Kartalların gökyüzünde üzerlerine atladıkları o şey neyse, ona ikinci bir atlayış yapmadan önce kısa bir dinlenme anı yaşıyordu.

Açıklaması ne olursa olsun, Dirk şansını deneme zamanı geldiğini anladı. Cesaretini topladı, derin bir nefes aldı ve derinliklerden yükselen bir ruh gibi Renault'un gerisinden ayağa kalktı.

O sırada kartal başka bir yöne bakıyordu, yeniden önüne bakıp onu görene kadar bir iki saniye geçti. Kuş Dirk'i görünce keskin bir çığlık atıp bir iki adım geri çekildi, bu Dirk'in beklemediği bir tepkiydi. Sonra birkaç kere hızlı hızlı gözlerini kırıştırdı ve Dirk'in anlamını çözemediği şımarıkça bir tavır takındı.

Adam bütün bu heyecan verici olaylardan sonra, durumun yatıştığını hissedinceye kadar bir iki saniye bekledi ve sonra yavaş yavaş ilerleyerek dönüp Renault'un önüne çıktı. Havada bazı hafif, soru sorar gibi gıkıltı sesleri belli belirsiz dalgalanıyordu ve bir an sonra Dirk bu sesleri kendisinin çıkarmakta olduğunu anladı ve kendisini susturdu. Karşısındaki şey bir kartaldı, küçük bir papağan değil.

O sırada yanlış bir adım attı.

Aklındaki tek şey kartallardı. Kartalların muhtemel niyetleri ve kartalların kedi yavrularından farklı sayılabilecek çeşitli yönleri üzerinde düşünüyordu, bu yüzden az önceki serpinti yüzünden kayganlaşmış kaldırıma adımını attığı zaman ne yaptığına fazla dikkat edemedi. Arka ayağını öne getirirken arabanın çamurluğuna takıldı, sallandı, kaydı ve huyu suyu bilinmeyen büyük bir kartala asla yapılmaması gereken bir şeyi yaptı: Kollan iki yana açık ve başı önde olarak kendini ona doğru fırlattı.

Kartal hemen bir tepki gösterdi.

Bir saniye bile duraksamadan hemen yana hopladı ve Dirk'e kendi kapısının eşiğine sertçe düşmesi için gereken yeri açtı. Sonra daha kalitesiz bir adamı veya hiç olmazsa o sırada yukarıya bakmakta olan bir adamı mahvedecek bir hor görmeyle onu süzdü.

Dirk inledi.

Adam şakağını basamağın kenarına vurmuştu ve bu akşam vakti bu darbe olmasaydı da idare ederdi. Bir iki saniye nefes almaya çalışarak yattı, sonra bir eli alnında, bir eli burnunda zahmetle döndü ve kendisinden hangi şartlar altında çalışması beklendiğini acı acı düşünerek büyük kuşa endişeyle baktı.

O an için kartaldan korkmasına bir neden yokmuş gibi görüldüğünü anlayınca (*kuş kendisini sadece merakla ve şüphe dolu bir bakışla süzüyordu*) ilk önce oturma durumuna geçti ve sonra kendisini yavaş yavaş ayağa kaldırdı ve paltosunun üzerindeki toz toprağın bir kısmını eliyle silkip temizledi. Sonra ceplerinde anahtarlarını aradı ve biraz sallantılı görülen ön kapının kilidini açtı. Kartalın bundan sonra ne yapacağını görmek için bekledi.

Kartal kanatlarının hafif bir hışırtısıyla eşikten evin holüne atladı. Çevresine bakındı, gördüğü şeylerden pek hoşlanmışa benzemiyordu. Dirk, kartalların insanların hollerinden beklentilerinin ne olduğunu bilmiyordu, ama bu şekilde tepki veren tek canlının sadece bu kuş olmadığını kabul etmek zorunda kaldı. Holün karışıklığı pek o kadar fazla değildi, fakat ziyaretçileri huzursuz eden sursatsız bir havası vardı ve kartal da bundan etkilenmişe benziyordu.

Dirk paspasın üzerinde duran büyük yassı bir zarfı aldı ve beklediği şeyin içinde olup olmadığını anlamak için açıp baktı ve sonra duvardan bir resmin kayıp olduğunu gördü. Öyle çok şahane bir resim değildi, sadece Camden Pasajında bulduğu ve oldukça sevdiği bir küçük Japon baskısıydı, fakat önemli olan nokta resmin yerinde olmamasıydı. Duvardaki çivisi boştu. Bir iskemlenin de ortada olmadığını fark etti.

Bunun muhtemel anlamını aniden kavradı ve aceleyle mutfığa

gitti. Mutfak aleti takımlarının çoğu açıkça ortadan kaybolmuştu. Pek az kullandığı Sabatier marka bıçakları, mutfak robotu ve radyo-kasetçaları ortada yoktu, fakat her şeye rağmen yeni bir buzdolabı vardı. Dolabın Nobby Paxton'un ipten kazıktan kopma adamları tarafından getirilmiş olduğu açıkça belliydi ve sadece her zamanki küçük listesini yapmak zorunda kalacaktı.

Yine de yeni bir buzdolabı vardı ve bu da kafasını meşgul eden önemli bir yükten kurtulmuş olması demekti. Daha şimdiden mutfağın genel havası daha rahatlamış görünüyordu. Gerginlik ortadan kalkmıştı. Havaya bir hafifleme ve canlılık duygusu gelmişti, bu durum eski pizza kutularına bile yansımıştı. Kutular artık iç karartıcı olmaktan ziyade, neşeli bir pozda uzanmış yatıyor gibiydi.

Dirk neşe içinde yeni buzdolabının kapısını ardına kadar açtı ve içinin tamamıyla baştan aşağı boş olduğunu görüp sevindi. İç lambası, pırıl pırıl beyaz duvarları ve parlak krom rafları aydınlatıyordu. Bundan o kadar hoşlandı ki, hemen dolabı bu şekilde tutmaya karar verdi. İçine hiçbir şey koymayacaktı. Yiyeceklerinin açıkta durması gerekecekti.

Güzel. Dolabı kapadı.

Arkasından gelen keskin bir çığlık ve bir kanat çırpması misafir olarak bir kartalı ağırlamakta olduğunu ona hatırlattı. Geri dönünce kuşun mutfak masasının üzerinden ona dik dik baktığını gördü.

Artık ona biraz daha alışmış bulunuyordu ve korktuğu gibi vahşice bir saldırıya uğramamıştı, kuş ilk başta olduğundan daha az korkunç görünüyordu. Şimdi bile ciddiye alınması gereken bir kartaldı, fakat belki bir kartal daha önce sanmış olduğundan biraz daha kolay idare edilebilir bir yaratıktı. Biraz rahatladı, şapkasını ve paltosunu çıkardı ve onları bir iskemlenin üzerine attı.

Bu anda kartal sanki Dirk'in yanlış bir fikre kapılmakta olduğunu sezdi ve pençelerinden birini ona doğru gerdi. Dirk ani bir korkuya kapılarak gerçekten kuşun pençelerinde pıhtılaşmış kana benzeyen bir şeyler olduğunu gördü. Hemen aceleyle ondan geri kaçtı. O zaman kartal pençelerinin üzerinde tam boyuna yükseldi

ve büyük kanatlarını gittikçe daha geniş açmaya başladı; kanatlarını yavaş yavaş çırpıyor ve dengesini korumak için öne doğru eğiliyordu. Dirk bu şartlar altında yapmayı düşünebileceği tek şeyi yaptı ve mutfaktan kaçtı, kapıyı arkasından çarpıp hol masasını kapıya dayadı.

Hemen kapının arkasında, tiz çığlıklar, tırmalamalar ve darbelerin meydana getirdiği korkunç bir gürültü koptu. Dirk sırtını masaya verip oturdu, dili dışarıda nefes alışını düzeltmeye çalıştı ve bir zaman sonra kuşun şu anda ne işler çevirdiği düşüncesiyle endişelenmeye başladı.

Görünüşe göre kuş gerçekten kendini kapıya fırlatıyordu. Her birkaç saniyede bir aynı şey tekrarlanıyordu. Kanatların kuvvetle çırpılışı, sonra koşma ve sonra korkunç bir darbe sesi. Dirk kuşun kapıyı kırabileceğini sanmıyordu, fakat bunu yapmaya çalışırken, kuşun kendisini öldürmesinden korktu. Yaratık bir şey için çok çileden çıkmış görünüyordu, fakat bunun ne olduğunu Dirk tahmin bile edemiyordu. Dirk kendisini sakinleştirmeye ve bundan sonra ne yapmasını gerektiğini bulmak için berrak bir şekilde düşünmeye çalıştı.

Kate'e telefon edip onun iyi olup olmadığından emin olması lazımdı.

Hurş, küt!

Bütün gün yanında taşıdığı zarfı sonunda açıp içindekileri incelemeliydi.

Hurş, Küt!

Bunun için keskin bir bıçağa ihtiyacı olacaktı.

Hurş, Küt!

Oldukça rahatsız edici üç fikir birbiri ardınca aklına geldi.

Hurş, küt!

İlk önce, Nobby'in taşımacılarının geriye bir tane bırakmış olduğu varsayılsa bile, evdeki keskin bıçakların hepsi mutfaktaydı.

Hurş, Küt!

Bunun tek başına pek önemi yoktu, zira evin içinde işe yaraya-

cak bir şey muhtemelen bulunabilecekti.

Hurş, Küt!

İkinci olarak, zarfın kendisi de mutfakta bir iskemlenin arkasında bırakmış olduğu paltosunun cebindeydi.

Hurş, Küt!

Üçüncü fikir İkincisine çok benziyordu ve Kale'nin telefon numarasının yazılı bulunduğu kâğıt parçasının yeriyle ilgiliydi.

Hurş, Küt!

Tanrım!

Hurş, Küt!

Dirk bu gün başına gelen şeyler yüzünden çok büyük bir yorgunluk hissetmeye başlamıştı. Yaklaşmakta olan bir felaketin hissiyle derinden endişeliydi, fakat bu işin kökünde ne yatmakta olduğunu ortaya çıkarabilmiş değildi.

Hurş, küt!

Peki, öyleyse. Artık ne yapması gerektiğini biliyordu...

Hurş, küt!

... bu yüzden bu işi daha fazla ertelemenin gereği yoktu. Sessizce masayı kapıdan uzaklaştırdı.

Hurş...

Eğildi ve kapıyı hızla açtı, kartal hole dalıp karşı duvara çarparken, rahatça kartalın altından geçti. Mutfığa girer girmez kapıyı çarpıp kapadı ve paltosunu iskemleden kaldırıp iskemleyi kapının kolunun altına sıkıştırdı.

Hurş, küt!

Kapının mutfak tarafında görmüş olduğu hasar hem önemli boyutta hem de etkileyici bir görünüşteydi. Dirk, ciddi bir şekilde, böyle bir davranışı sergileyen kuşun ruh durumunun ne olduğu veya eğer bu davranışı daha fazla sürdürecektse olursa ruh durumunun ne olacağı konusunda endişelenmeye başlıyordu.

Hurş... çizt...

Aynı fikir aynı anda kuşun da aklına gelmiş olmalıydı, kısa bir çılgılık atma ve kapıyı pençeleriyle tırmalama nöbetinden sonra, kuş

somurtuk ve yenilgiyi kabul eden bir sessizliğe daldı. Bu da bir dakika kadar sürdükten sonra, hemen hemen daha önceki patırtı kadar rahatsız edici bir hal aldı.

Dirk kuşun ne işler çevirdiğini merak ediyordu.

Kapıya yaklaştı ve anahtar deliğinden bakabilmek için çok yavaşça iskemleyi biraz geri çekti. Yere çömelip delikten baktı. İlk önce hiçbir şey göremediğini sandı, sanki delik bir şeyle kapatılmıştı. Sonra diğer tarafta gördüğü hafif bir ışık ve parıltı birden şaşırtıcı gerçeği ortaya çıkardı. Kartal da bir gözünü anahtar deliğine koymuş ona bakmakla meşguldü. Dirk bunu anlamanın şokuyla neredeyse sırt üstü devrilecekti. Belli bir miktar korku ve tiksinti duygusuyla kapıdan geri çekildi.

Bu, bir kartal için fevkalade zeki bir davranış sayılabilirdi, öyle değil mi? Yoksa öyle sayılmaz mıydı? Gerçeği nasıl öğrenebilirdi? Telefon edebileceği bir kuş uzmanı aklına gelmedi. Bütün referans kitapları evin diğer odalarında yığılıydı ve aynı numarayı cezasını çekmeden bir kere daha yapabileceğini sanmıyordu, özellikle anahtar deliklerinin ne işe yaradığını bilen bir kartalla uğraşırken.

Mutfak lavabosuna geri çekildi ve bir mutfak havlusu buldu, onu tampon haline getirip ıslattı ve ilk önce kanayan şakağına (sonra, güzelce şişmeye başlayan çok hassas durumda olan burnuna [günün büyük bir kısmında dikkat çekici bir büyüklüğü korumuştur]) yavaş yavaş bastırdı. Belki kartal ince duyarlıkları olan bir kartaldı ve Dirk'in suratının -çok kötü muamele görmüş- şimdiki durumunu görünce derinden etkilenmiş ve aklını kaçırmıştı. Dirk içini çekti ve oturdu.

Dikkatini verdiği bir sonraki şey, Kate'in telefonuydu. Onu aramaya çalıştığı zaman, telefon bir makine tarafından açıldı. Kate'in sesi ona çok tatlı bir şekilde, bip sesinden sonra bir mesaj bırakabileceğini söyledi, fakat bırakılan mesajları hemen hemen hiç dinlemediği konusunda onu uyardı. Kendisiyle doğrudan doğruya konuşması çok daha iyi olacaktı. Evde olmadığı için arayanın bunu yapması imkânsızdı, o halde en iyisi başka bir zaman yeniden aramaktı.

Çok teşekkür ederim, diye düşündü adam ve telefonu kapadı.

Birden işin gerçeğinin ne olduğunu anladı: Bütün gün zarfı açma işini ertelemişti, çünkü içinde bulacağı şeyden endişe duyuyordu. Fikrin kendisi korkutucu değildi, korkutucu olan şey bir adamın ruhunu tırpan taşıyan yeşil gözlü birisine satmış olmasıydı. Olup bitenler olayın böyle gelişmiş olduğunu kuvvetle akla getiriyordu. İnsanın en çok canını sıkan şey de adamın ruhunu yeşil gözlü eli tırpanlı kişiye çok satan bir plağın telif hakkından bir pay almak için satmış olmasıydı.

Olayın manzarası buydu, öyle değil mi?

Dirk paspasın üzerinde bulmuş olduğu diğer zarfı aldı. Bu zarf Dirk'in hesabının bulunduğu büyük bir Londra kitapçısından kurye ile gönderilmişti. İçindekileri çıkardı. Bunlar sözleri Colin Paignton, Phil Mulville ve Geoff Anstey tarafından yazılmış *Sıcak Patates* adlı şarkının partiyonuydu.

Sözler oldukça açıktı. Basit bir şekilde garip bir ritmi tekrarlıyor ve geçen yaz mevsiminin ruh durumunu aksettiren tehdit edici ve neşeli bir duyarsızlığı ifade ediyordu.

Şarkının sözleri şöyleydi:

Sıcak patates,

Sakın onu alma, onu alma, onu alma.

Çabuk geçir onu, geçir onu, geçir onu.

İstemezsin yakalanmak, yakalanmak, yakalanmak.

Onu birine ver. Kime? Kime? Kime olursa.

Büyük adam geldiği zaman onu elinde bulmasın.

Diyorum ki büyük adam geldiği zaman onu elinde bulmasın.

O sıcak bir patatestir.

Ve böylece sürüp gidiyordu. Grubun iki üyesi arasında aynı cümleler gidip geliyor ve davulun sesi gittikçe yükseliyordu. Bir de dans videosu vardı.

Bütün olacağı bu muydu? Büyük anlaşma. Lupton sokağında poliüretan döşemeli iyi görünüşlü bir ev ve bozulmuş bir evlilik mi?

Faust ve Mephistopheles'in eski günlerinden bu yana işler çok

değişmişti. O zamanlar insan ruhunu satmasına karşılık olarak evrenin bütün bilgilerine erişebilir, zihninin bütün hırslarını doyurabilir ve bedeninin bütün zevklerini elde edebilirdi. Şimdi ise birkaç plak telif hakkı, birkaç parça son moda mobilya, ban yosunun duvarına asılacak ucuz bir süs ve başın hart diye omuzlardan ayrılması.

Anlaşma tam olarak neydi? “Patates kontratı” neydi? Kim neyi niçin alıyordu?

Dirk bir çekmecenin içini ekmek bıçağını bulmak için karıştırdı, yeniden yerine oturdu, paltosunun cebinden zarfı aldı ve zarfın uç kısmını bir arada tutan yapışkan bant katlarını parçaladı.

Zarfın içinden kalın bir kâğıt tomarı düştü.

22

Tam telefonun çaldığı anda Kate'in oturma odasının kapısı açıldı. Gök Gürültüsü Tanrısı içeriye sert adımlarla girmek istedi, ama aslında sanki sürükleniyor gibiydi. Kate'in küvetin içine atmış olduğu şeylerin içinde kendisini iyice ıslatmış, sonra yeniden giyinmiş ve kolunu bağlamak için Kate'in bir geceliğini parçalamıştı. Bir avuç yumuşamış meşe ağacı kıymığını kaygısız bir şekilde odanın bir köşesine fırlattı. Kate, o an için, ne bile bile yapılan kıskırtmaları, ne de telefonu dikkate almamaya karar verdi. Birincisini kendisi halledebilirdi, İkincisini halletmek için ise bir kayıt cihazı vardı.

"Senin hakkında okuyordum." diye Gök Gürültüsü Tanrısını sorguya çekti. "Sakalın nerede?"

Adam tek ciltlik bir ansiklopedi olan kitabı onun elinden aldı ve hor görür bir şekilde fırlatmadan önce şöyle bir göz attı.

"Ha!" dedi. "Onu tıraş ettim. Galler'de iken." Bu hatıra kaşlarının çatılmasına neden oldu.

"Tanrı aşkına, Galler'de ne yapıyordun?"

"Taşları sayıyordum." dedi adam, bir omuz silkişiyle ve gidip pencereden dışarıya bakmaya başladı.

Duruşunda büyük, kaygılı bir endişe vardı. Birden Kate'in aklına *-korkudan pek uzak olmayan bir titreyişle-* bazen insanların da böyle oldukları geldi, o zaman bunun nedeni ruh durumlarının havanın etkisinde kalmış olmasıydı. Bir Gök Gürültüsü Tanrısı için

olay ters geliyor olmalıydı. Dışarıda gökyüzünün huzursuz ve canı sıkkın bir görünüşü vardı.

Birden tepkileri çok karışık olmaya başladı.

“Özür dilerim, eğer bu aptalca bir soru gibi gelirse...” dedi Kate... “Fakat biraz aklım karıştı. Kendi adlarını bütün bir güne vermiş olan kişilerle birlikte akşamı geçirmeye pek alışık değilim. Galler’de ne türlü taşları sayıyordun?”

“Hepsini” dedi Thor alçak sesli bir homurdanmayla. “Şu büyüklükten...” dedi ve işaret parmağıyla başparmağını iki üç santim kadar açtı, “... şu büyüklüğe kadar”. Ellerini bir metre kadar açarak kaldırdı, sonra yine aşağıya indirdi.

Kate ona boş gözlerle baktı.

“Eh, peki... Kaç taneydiler?”

Adam öfkeyle ona doğru döndü.

“Eğer bilmek istiyorsan, kendin say!” diye bağırdı. “Benim yıllar, yıllar, yıllar harcayarak onları saymamın anlamı ne? Böylece bunu bilen ve bilecek olan tek kişi ben olmam. Sanki gidip bir başkasına söylemişim gibi? Anlaşıldı mı?”

Yeniden pencereye döndü.

“Her neyse” dedi, “zaten bu konuda bazı endişelerim var. Mid-Glamorgan’ın bir yerlerinde saymayı şaşırmış olabilirim.” Bağırmaya başladı: “Fakat tekrar sayacak değilim!”

“Peki ama, niçin böyle olağanüstü bir şeyi ilk başta yapmaya kalktın?”

“Bu babamın benim üzerime koyduğu bir yükü. Bir ceza. Bir kefare.” Yüzü hiddetten kızardı.

“Baban mı?” dedi Kate. “Yani Odin mi demek istiyorsun?” “Tanrıların babası...” dedi Thor. “Asgard Tanrılarının Babası.” “Onun sağ olduğunu mu söylemek istiyorsun?”

Thor dönüp sanki bir geri zekâlıya bakar gibi kıza baktı.

“Bizler ölümsüzüz.” dedi sadece.

Neil alt katta Basso ile verdiği gök gürültülü konserini bitirmek için tam o anı seçti ve bunun sonucunda ev sanki ürkütücü bir

sessizlikle çınılıyor gibi oldu.

“Ölümsüz varlıklar olsun istediniz.” dedi Thor, alçak, sakın bir sesle. “Ölümsüz varlıklarınız oldu. Bu durum bizler için oldukça zor. Bizlerin sonsuza kadar var olmasını istediniz, böylece biz de sonsuza kadar var olduk. Sonra bizleri unuttunuz. Fakat bizler sonsuza kadar var olmaya devam ediyoruz. Şimdi en sonunda birçoğumuz öldü, birçoğumuz ise ölüyor.” sonra sakın bir sesle ekledi: “Ama bunun için özel bir gayret istiyor.”

“Ne hakkında konuştuğunu daha anlamaya bile başlamadım.” dedi Kate. “Diyorsun ki ben, biz...”

“Anlamaya ‘başlasan’ iyi olur.” dedi Thor öfkeyle. “Sana gelmemin nedeni bu. İnsanların çoğunun beni görmediğini biliyor musun? Farkıma bile varmadıklarını? Bunun nedeni kendimizi saklamamız değil. Biz buradayız. Sizin aranızda dolaşıyoruz. Benim insanlarım. Sizin tanrılarınız. Bizi siz yarattınız. Bizlere kendinizin olmaya cesaret edemeyeceği varlıklar olarak şekil verdiniz. Buna rağmen bizi tanımıyorsunuz. Eğer kendiniz için bizsiz kurmuş olduğunuz bu... dünyanın bir sokağında yürüyecek olsam, benim yönüme sadece arada sırada çok kısa anlık bir bakış çevrilecektir.”

“Miğferi giydiğin zamanda mı böyle?”

“Özellikle miğferi giydiğim zaman.”

“Hay Tanrım!”

“Benimle alay ediyorsun!” diye gürledi Thor.

“Buna sen çanak tutuyorsun.” dedi Kate. “Bilmiyorum, ne...” Aniden oda sallanır gibi oldu ve sonra nefesini tuttu. Kate’in yüreği hızla çarptı ve sonra sanki durdu. Bu korkunç ani sessizlik içinde mavi porselen bir masa lambası yavaşça masadan düştü, yere çarptı ve odanın karanlık bir köşesine sürünüp orada endişeli ve savunmaya çekilmiş küçük bir yumak gibi oturdu.

Kate ona uzun uzun baktı ve sakinleşmeye çalıştı. Sanki derisinden soğuk, yumuşak bir jöle sızıyor gibi hissetti.

“Bunu sen mi yaptın?” dedi sarsılmış bir şekilde.

Thor öfkeli ve kafası karışık görünüyordu. Mırıldandı. “Beni

kızdırma. Çok şanslısın.” Bakışlarım uzaklaştırdı.

“Ne diyorsun?”

“Diyorum ki benimle gelmeni istiyorum.”

“Ne? Bu ne olacak? Masanın altında duran -çok kısa bir zaman önce ve çok kafa karıştırıcı bir şekilde mavi porselen bir masa lambası olmuş olan- küçük, şaşkın kedi yavrusuna işaret etti.

“Onun için yapabileceğim bir şey yok.”

Kate birdenbire kendisini o kadar yorgun, kafası karışık ve korkmuş hissetti ki neredeyse ağlayacaktı. Dudağını ısırarak durdu ve elinden geldiği kadar öfkelenmeye çalıştı.

“Oh, öyle mi?” dedi kız. “Ben de senin bir tanrı olduğumu sanıyordum. Umarım evime sahte bir kimlik altında girmedin. Ben...” Dili sürçüp durdu, sonra değişik bir ses tonuyla yeniden konuşmaya başladı.

“Yani” dedi Kate, zayıf bir sesle. “Bütün bu zaman boyunca, burada, bu dünyada mıydınız?”

“Burada ve Asgard’da...” dedi Thor.

“Asgard” dedi Kate: “Tanrıların evi mi?”

Thor sessizliğini bozmadı. Bu, içinde onu derinden rahatsız eden bir şeylerin olduğu gergin bir sessizlikti.

“Asgard nerede?” diye sordu Kate.

Thor yine bir yanıt vermedi. Çok az konuşan ve kelimeler arasında çok uzun susuşları olan bir adamdı. Sonunda yanıt verdiği vakit, bütün bu zamanı düşünerek mi geçirmiş olduğu, yoksa sadece dikilip durmuş mu olduğu açıkça belli olmuyordu.

“Asgard da burada.” dedi adam. “Bütün dünyalar burada.”

Kürklerinin altından büyük çekicini çıkardı ve onun başını, sanki çok şaşırtıcı bir şeymiş gibi, derin derin ve tuhaf bir merakla inceledi. Kate bu davranışın kendisine nereden tanıdık geldiğini düşündü. Ve bu davranış yüzünden içgüdüsel olarak başını eğip saklanmak istediğini anladı. Geriye doğru küçük bir adım attı ve tetikte beklemeye başladı.

Adam gözlerini yeniden kaldırdığı zaman, bakışlarında tama-

mıyla yeni bir anlam ve canlılık vardı, sanki kendisini bir şeye fırlatmaya hazırlanıyor gibiydi.

“Bu gece Asgard’da olmalıyım.” Dedi. “Valhalla’nın büyük salonunda babam Odin’in karşısına çıkmalı ve ondan yapmış olduğu şeylerin hesabını sormalıyım.”

“Yani, sana Galler’in çakıllarını saydırdığı için mi?”

“Hayır!” dedi Thor. “Galler’in çakıllarını sayılmaya değmez yaptığı için!”

Kate bunalmış bir şekilde başını salladı. “Söylediklerinden bir anlam çıkaramıyorum.” dedi. “Sanırım, çok yorgunum. Yarın gene gel. Hepsini sabahleyin anlat.”

“Hayır” dedi Thor. “Asgard’ı kendi gözlerinle görmelisin ve o zaman anlayacaksın. Onu bu gece görmelisin.” Kızı kolundan yakaladı.

“Asgard’a gitmek istemiyorum.” diye ısrar etti Kate. “Mitolojik yerlere, garip adamlarla gitmem ben. Sen git. Sabahleyin beni arayıp nasıl geçtiğini anlat. Çakıllar için onun canına oku.” Kolunu adamın elinden kurtardı, ama bunu ancak onun izniyle yapabildiğini de çok açık bir şekilde anladi.

“Lütfen şimdi git ve uyumama izin ver!” Adama öfkeyle baktı. O anda Neil, GÖTTERDAMMERUNG’un Birinci Perdesinden Siegfried’in Rheinfahrt’ının gümbürtülü bir basso yorumuna, sadece bunun yapılabileceğini ispatlamak için başlayınca, ev infilak etmiş gibi oldu. Duvarlar sallandı, pencereler zangırdadı. Masanın altından acı acı miyavlayan masa lambasının sesi güçlükle duyuluyordu.

Kate öfkeli bakışını sürdürmeye çalıştı, fakat böylesi şartlar altında bunu çok uzun zaman başaramadı.

“Tamam” dedi kız sonunda: “Bu yere nasıl gideceğiz?”

“Minik parçaların sayısı kadar yol vardır.”

“Özür dilerim, anlamadım.”

“Minik parçalar...” Yeniden başparmağıyla işaret parmağını çok küçük bir şeyi göstermek için kaldırdı. “Moleküller” diye ekledi, bu kelimedden rahatsız gibiydi. “Fakat ilk önce buradan gidelim.”

“Asgard’da bir mantoya ihtiyacım olacak mı?”

“Nasıl istersen.”

“Ben yine de alayım. Bir dakika bekle.”

Son zamanlarda yaşadığı hayret verici olaylarla en iyi başa çıkma yolunun sistemli olmak olduğuna karar verdi. Mantosunu buldu, saçlarını fırçaladı, telefon yanıtımla cihazına yeni bir mesaj bıraktı ve masanın altına bir tabak süt koydu.

“Tamam” dedi ve kapıdan ilk önce çıktı, arkalarından dikkatle kilitledi ve Neil’in kapısından geçerken, şşşt diye sesler çıkardı. O sırada yapmakta olduğu bütün gürültüye rağmen, komşusu dışarıdaki en küçük sesi bile dinliyor olmalıydı. Onları giderken duyarsa her an dışarıya çıkıp Coca-Cola makinesinden, vaktin geç oluşundan, insanın insana karşı gösterdiği duyarsızlıktan, havanın bozuk oluşundan, gürültüden, Kate’in mantosunun renginden manto Neil’in her nedense özellikle hoşlanmadığı mavi bir tondaydı (şikâyete *başlayacaktı*). Başarılı bir şekilde adamın kapısının önünden geçip çok hafif bir tıklamayla ön kapıyı arkalarından kapadılar.

Dirk'in mutfak masasının üzerine dökülen ağır, kalın kâğıttan sayfaları bir araya katlanmış ve görünüşe göre çok ellenmişti.

Adam kâğıtları birbirinden ayırdı ve sonra elinin tersiyle düzeltti. Daha sonra bunları düzgün sıralar halinde mutfak masasının üzerinde *-temizlikçi kadın Elena'nın her zaman olduğu yerde bıraktığı, neden böyle yaptığı sorulduğunda adamın onları oraya özel olarak koymuş olduğunu sandığını söylediği eski gazeteler, kül tablaları ve kirli yemek tabakları arasında gerektiği zaman bir bir yer açarak-* düzenledi.

Dakikalarca kâğıtların birini bırakıp ötekini alarak, onları birbirleriyle karşılaştırdı; sayfa sayfa ve paragraf paragraf inceleyerek onları gözden geçirdi.

Tek bir kelimesini bile anlayamadı.

Yeşil gözlü, tırpan sallayan devin kendisinden sadece genel görünüşü ve özel alışkanlıklarıyla değil, aynı zamanda tercih ettiği alfabeyle de farklı olacağını akıl etmiş olması gerektiğini kavradı.

İskemlesine yaslandı, canı sıkkın ve hevesi kaçmış olarak bir sigara için uzandı, cebindeki paket artık boştu. Eline bir kalem aldı ve onu sanki bir sigaraymış gibi hafifçe masaya vurdu, fakat aynı etkiyi elde edemedi.

Birkaç dakika sonra, kartal tarafından anahtar deliğinden gözetlenmesinin sürmekte olabileceği gerçeğini kavrayınca, bu durumun, özellikle bir sigara olmadan, onun önündeki soruna dikkatini vermesini imkânsız denecek derecede zorlaştırdığını fark etti.

Kaşlarını çattı. Üst katta yatağının yanında bir paket sigara olduğunu biliyordu, fakat gidip onu almak için gerekecek kuşbilimini becerebileceğini sanmıyordu.

Bir müddet daha kâğıtlara dikkatle bakmaya çalıştı. Yazı küçük, biçimsiz ve anlaşılmaz bir runik yazı olması dışında, sanki bir akıntıyla sürüklenmiş gibi, kâğıdın sol tarafına yukarıya doğru toplanmıştı. Kâğıdın sağ tarafı ise, arada sırada görülen bir grup karakter dışında boştu. Bütün bunlar, düzenlemeyle ilgili tanımlanamaz hafif bir aşinalığın dışında, Dirk için tamamıyla anlamsızdı.

Adam dikkatini yeniden zarfa çevirdi ve bir kere daha çok kalın çizgilerle üstleri çizilmiş olan adları incelemeye çalıştı.

Howard Bell, inanılmaz derecede zengin romancı, okunmadığı halde *-veya bu nedenle-* ambarlar dolusu satan kalitesiz kitapların yazarı.

Dennis Hutch, plak şirketi patronu. Adamın adını anlamlı bir çerçeve içine koyabildiği için, şimdi onu çok iyi tanıyordu. Altmışlı yılların ideallerine veya altmışlı yılların ideali sayılan şeylere dayanarak kurulmuş olan Aries Rising Record Group, yetmişli yıllarda gelişimini sürdürmüş ve seksenli yılların materyalizmine ayağını sürçmeden kucak açmıştı. Şimdi Atlantığın iki yakasında da yer alan çok büyük bir eğlence tröstüydü. Dennis Hutch, şirketin kurucusu bir Ferrari ve bir şişe tekilanın etkisiyle tuğla duvara çarpıp ölünce, yönetimi eline geçirmişti. Arrgh! aynı zamanda *Sıcak Patates* adlı plağın da yapımcısıydı.

Stan Dubcek, aptalca bir adı olan bir reklam şirketinin en önde gelen ortağıydı. Bu şirket, adları o kadar aptalca olmayan ve bu yüzden yutulması gereken birçok İngiliz ve Amerikan reklam şirketinin de şu anda sahibiydi.

Dirk artık ne çeşit adlar araması gerektiğini anladığından, birden başka bir adı ansızın tanıdı. Roderick Mercer, dünyanın en magazin ağırlıklı gazetelerinin en büyük yayımcısı. Dirk, bu adı Rod'un arkasından gelen ve aşına olmadığı "... erick" takısı yüzünden tanıyamamıştı. Vay! Vay! Vay!

İşte burada gerçekten bir şeylere sahip olan insanlar var, diye düşündü Dirk birdenbire. Hiç şüphesiz, bu kişiler Lupton sokağında içinde birkaç kurutulmuş çiçek olan hoş görünümlü küçük bir evden çok daha fazlasını elde etmişlerdi. Aynı zamanda, eğer Dirk haberlerde yeni ve dramatik bir şeyler kaçırmamışsa, başlarının omuzlarının üzerinde olması gibi büyük bir avantaja da sahiptiler. Bütün bunların anlamı neydi? Bu kontrat neydi? Nasıl oluyor da onu eline alan herkes, Geoffrey Anstey'in dışında, şaşkınlık yaratacak bir şekilde başarılı olmuştu? Onu elinde son tutan kişi dışında, onu eline geçiren herkes ondan yararlanmıştı. Onu elinde tutan kişi.

O sıcak bir patatesti.

Büyük adam geldiği zaman o elinde olmasa iyi olur.

Birden Dirk'in aklına bir fikir geldi. Sıcak patatesle, ondan kurtulmak ve başkasına geçirmekle ilgili konuşmaya kulak misafiri olan kişi Geoffrey Anstey'in kendisi olabilirdi. Eğer Pain ile yapılmış röportajı doğru hatırlıyorsa, adam konuşmayı duymuş olan kişinin kendisi olduğunu söylememişti.

Büyük adam geldiği zaman o elinde olmasa iyi olur.

Aklına gelen fikir korkunç bir şeydi ve şöyle geliyordu: Geoffrey Anstey acınacak kadar saf biriydi. Bu konuşmaya kulak misafiri olmuştu, kimler arasında? Dirk zarfı alıp ad listesini gözden geçirdi ve bunların iyi bir dans ritmi teşkil ettiğini düşündü. Anstey bir an için bile kendi korkunç ölümüne neden olacak bir konuşmayı dinlemekte olduğunu anlayamamıştı. Bu konuşmadan çok satan bir plak meydana getirmiş ve kendisine sıcak bir patates gerçekten verildiği zaman, onu almıştı.

Sakin onu alma, onu alma, onu alma...

Ve plaktaki şarkının sözlerinde verilen öğüdü tutmak yerine ...

Çabuk geçir onu, geçir onu, geçir onu...

... onu banyosunun duvarında asılı altın plak ödülünün arkasına sıkıştırmıştı.

Büyük adam geldiği zaman o elinde olmasa iyi olur.

Dirk kaşlarını çattı ve kaleminden uzun ve derin düşünceli bir nefes çekti.

Yaptığı gülünç bir şeydi.

Eğer bu işi herhangi bir zihinsel güçle düşünecekse, sigara bulması şarttı. Paltosunu giydi. Şapkasını başına oturttu ve pencereye doğru yöneldi.

Pencere bir zamandır, en azından kendisi bu evin sahibiyken, açılmamıştı ve varlığına ve bağımsızlığına karşı bu ani saldırı karşısında mücadele edip bağırdı. Dirk, pencereyi yeteri kadar aralayınca, deri paltosunun eteklerini toplayarak pencerenin pervazına çıkmaya çalıştı. Buradan dışarıya atlamak için oldukça yüksek bir mesafe vardı, zira evin altında ön taraftan bir merdivenle inilen bir bodrum katı bulunuyordu. Merdivenle kaldırım arasında demir parmaklıklar vardı ve Dirk onları aşmak zorundaydı.

Bir an bile duraklamadan atladı ve tam düşmesinin orta yerinde arabasının anahtarlarını *-bırakmış olduğu mutfak masasının* üzerinden almadığını hatırladı.

Havada paldır küldür inerken çığınca bir ters dönüş yapıp yapamayacağını düşündü, geriye pencereye doğru umutsuzca bir yakalama hareketi yapmak ve belki de pervazın kenarına tutunabilmek. Fakat bir kere daha düşününce, bu noktada bir yanlış adımın belki onu öldürebileceğine, yürümenin ise, muhtemelen ona iyi geleceğine karar verdi.

Parmaklıkların ötesine zor bir iniş yaptı, fakat paltosunun etekleri parmaklıklara dolaşmıştı. Onları çekmek zorunda kaldı, bu arada astarın bir kısmı parçalandı. Dizlerindeki zonklayıcı şok geçince ve günün olaylarından sonra soğukkanlılığından geriye kalanları toplayınca, şu anda saatin gecenin on birini geçtiğini, birahanele- rin kapanmış olduğunu ve sigara bulmak için başlangıçta göze aldığından daha çok yürümesi gerektiğini anladı. Ne yapması gerektiğini düşündü. Burada dikkate alınması gereken en önemli nokta, şu anda kartalın olaylara bakışının ve ruh halinin ne olduğuydu. Zira arabanın anahtarını almanın tek yolu ön kapıdan, kartalın istilas-

na uğramış hole geri dönmekten geçiyordu.

Büyük bir dikkatle hareket ederek ön kapısının merdivenlerini ayaklarının ucuna basarak çıktı, çömeldi ve baş belası şeyin gıcır-damayacağını umarak, posta deliğinin kapağını kaldırdı ve içeriye baktı.

O anda bir pençe elinin üstüne saplandı ve korkunç sesler çıkaran bir gaga gözüne doğru atıldı, çok az farkla ıskaladı, ama fazlasıyla hırpalanmış burnuna derin bir çizik attı.

Dirk acıyla haykırdı ve kendini geriye attı, fakat fazla ileriye gidemedi, zira pençe eline takılı duruyordu. Umutsuzca çırpındı ve pençeye vurdu. Bunun sonucunda hem canı daha çok yandı ve sivri uçlar etine daha derin geçti hem de kapının öbür tarafında büyük patırtılı bir kanat çırpması oluştu. Halbuki en küçük bir hareket bile elini şiddetle çekiyordu.

Serbest olan eliyle büyük pençeyi yakaladı ve onu elinden sökmeye çalıştı. Pençe olağanüstü güçlüydü ve kendisi de kapana sıkışmış olan kartalın öfkesiyle sarsılıyordu. Sonunda acıdan titreyerek kendini kurtarmayı başarabildi, yaralı elini geri çekti ve onu diğer eliyle sarıp sarmaladı.

Kartal pençesini sertçe içeriye çekti ve Dirk onun kendi holünde kanat çırpıttığını, korkunç çığlıklar ve sesler çıkardığını ve büyük kanatlarını duvarlara çarpıttığını duyuyordu.

Dirk'in aklından evini yakma fikri geçmeye başlamıştı, fakat elinin zonklaması biraz geçince daha sakinleşti ve olaylara, eğer becerebilirse, bir de kartalın açısından bakmayı denedi.

Bunu yapmak elinden gelmedi.

Genel olarak kartalların olayları nasıl algıladıklarına dair en ufak bir fikri yoktu. Türünün ciddi bir şekilde çıldırmış bir örneği olduğu görülen bu özel kartalla ilgili olarak bildikleri ise daha da azdı.

Bir-iki dakika eliyle ilgilendikten sonra merak -kartalın holün öte ucuna gidip orada kaldığına dair kuvvetli bir duyguyla birleşince- galip geldi ve bir kere daha posta deliğine eğildi. Bu sefer kapağı yuka-

rıya kaldırmak için kalemini kullandı ve beş on santimlik güvenli bir uzaklıktan holü inceledi.

Kartal açıkça görünüyordu, merdiven parmaklığının ucuna tünemiş ona kırgınlık ve öfkeyle bakıyordu. Dirk sadece bir iki dakika önce elini parçalamakla meşgul olan bir yaratığın bu tavrını biraz abartılı buldu.

Sonra kartal, bir kere Dirk'in dikkatini kendi üzerine çekmiş olduğunu anlayınca, yavaşça ayağa kalktı, yavaşça büyük kanatlarını açtı ve dengesini kurmak için onları çırpıya başladı. Bu, daha önce Dirk'in uyanık davranıp odadan kaçmasına neden olan bir hareketti. Bu sefer beş on santim kalınlıkta bir tahtanın arkasında güvenlikteydi ve bu sefer olduğu yeri sıkıca ayakta durup korudu veya daha doğrusu, çömelerek korudu. Kartal boynunu yukarıya uzattı ve Dirk'i şaşırtacak bir şekilde dilini dışarıya çıkarıp acıklı sesler çıkarmaya başladı.

Daha sonra, adam kartalla ilgili şaşırtıcı başka bir şey daha fark etti. Hayvanın kanatlarında bir kuşta rastlanmayacak garip işaretler vardı. Bunlar iç içe geçmiş büyükçe dairelerdi.

Dairelerin çevresindeki renklerin farkı çok küçüktü. Sadece onların tam geometrik bir şekil olmaları bu kadar açıkça görülmelerini sağlıyordu. Dirk kartalın ona bu daireleri gösterdiğini ve işin başından beri bunun için dikkatini çekmek istediğini anladı. Kuş her seferinde üzerine atladığı zaman (şimdi eskiyi hatırlayınca bunu daha iyi anlıyordu) kanatlarını bütün genişliğiyle açan garip bir kanat çırpma hareketine başlamıştı. Fakat bunun meydana geldiği her seferinde Dirk geri dönüp kaçma işiyle meşgul olduğu için, bu gösteriye gereken ilgiyi verememişti.

"Bir bardak çay için paran var mı, ahbap?"

"Ee, var, teşekkür ederim." dedi Dirk. "İhtiyacım yok." Dikkatini tamamıyla kartala vermiş olduğu için hemen dönüp bakmamıştı.

"Hayır, yani bir bardak çay için bana verebileceğin biraz bozukluğun var mı?"

“Ne dedin?” Bu sefer Dirk sinirli bir şekilde geri döndü.

“Veya sadece bir sigara, ahbap. Fazladan bir sigaran var mı?”
“Yok. Tam kendime almak için gidiyordum.”

Kaldırımdaki adam yaşı belirsiz bir sokak serserisiydi. Orada hafifçe sallanarak ve gözlerinde çılgınca ve sürekli bir hayal kırıklığı yanıp sönerек duruyordu.

Adam Dirk’ten hemen bir yanıt alamayınca, gözlerini bir metre kadar önündeki yere indirdi ve biraz ileri geri sallandı. Kollarını hafifçe ayırık olarak vücudundan uzakta tutuyordu ve tek yaptığı iş onları sallamaktı. Sonra aniden kaldırıma kaşlarını çattı. Daha sonra kaldırımın başka bir yerine kaşlarını çattı. Sonra başıyla oldukça geniş bir daire çizerken kımıldamadan durdu ve sokaktan aşağıya doğru kaşlarını çatmaya başladı.

“Bir şey mi kaybettin?” dedi Dirk. Adamın başı ona doğru sallanarak döndü.

“Bir şey mi kaybettim?” dedi adam, kavgacı bir şaşkınlıkla. “Bir şey mi kaybettim?”

Bu sanki o zamana kadar duymuş olduğu en şaşırtıcı soruydu. Bir müddet daha uzaklara baktı ve soruyu genel manzaranın içinde tartmaya çalışıyor gibiydi. Bunun için bir müddet daha sallanması ve kaşlarını çatması gerekti. Sonunda yanıtı benzer bir şey söyleyebildi.

“Gökyüzü mü?” dedi, Dirk’e sanki bunu yeterli bir yanıt bulması için meydan okuyor gibiydi. Dikkatle, dengesini kaybetmemeye çalışarak başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Bulutların bulanık, portakal renkli, sokaktan aydınlanan solgunluğunda gördüğü şeyden hoşlanmamışa benziyordu ve yeniden başını, gözlerini ayakuçlarının önündeki bir noktaya dikinceye kadar, yavaş yavaş öne eğdi.

“Yeryüzü mü?” dedi açıkça görünen büyük bir hoşnutsuzlukla ve sonra adamın aklına ani bir düşünce geldi.

“Kurbağalar mı?” dedi, sallantılı bakışını Dirk’in oldukça şaşkın gözlerine doğru kaldırarak. “Bir zamanlar ... kurbağaları severdim.” dedi ve bakışları Dirk’in üzerinde takılı kaldı, sanki söyleyeceği her

şeyi söylemişti ve bundan sonrası tamamıyla Dirk'e ait olan bir işti.

Dirk tamamıyla şaşkınlığa uğramıştı. Hayatın kolay olduğu, hayatın dertsiz olduğu o zamanları, şu anda kendisine uysal ve dost canlısı gelen katil bir kartalla geçen o şahane zamanları özledi. Havadan üzerine yapılan bir saldırıyla baş edebilirdi, fakat nereden geldiği belli olmadan üzerine atlayan bu adını koyamadığı suçluluk duygusuyla, asla.

“Ne istiyorsun?” dedi boğuk bir sesle.

“Sadece bir sigara, ahbap...” dedi sokak serserisi: “Veya bir bardak çay için bir şeyler.”

Dirk adamın eline bir Sterlin değerinde madeni bir para sıkıştırdı ve panik içinde sokaktan aşağıya doğru yürüdü. Yirmi metre kadar ilerde bir inşaat asansörünün yanından geçti. Asansörün üzerinde eski bir buzdolabına benzer bir şey, onu tehdit edercesine, karanlıklar içinden yükseliyordu.

Kate evinin merdivenlerinden aşağıya inerken, havanın oldukça soğumuş olduğunu fark etti. Bütün ağırlığıyla toprağa abanmış bulutların tehdit edici bir görünüşü vardı. Thor park yönüne doğru hızla yürüdü ve Kate onun ardından yetişmeye çalıştı.

Adam Primrose sokaklarında olağandışı bir görüntü sergileyerek uzun adımlarla yol alırken, Kate onun şikâyet etmekte haklı olduğunu anladı. Yol üzerinde üç ayrı kişinin yanından geçtiler ve kız onların adama yol açmak için kenara çekilmelerine rağmen, ona bakmamak için gözlerini çevirdiklerini açıkça gördü. Thor görünmez değildi, tam tersine. Sadece bulunduğu ortama uymuyordu.

Park geceleri kapalıydı, fakat Thor sivri uçlu demirlerden çabucak atladı ve sonra kızı da sanki bir çiçek demetiymiş gibi kolaylıkla kaldırıp parmaklıklardan geçirdi.

Çimenler nemli ve gevşekti, yine de kentte yaşayan birinin ayakları için büyümlü bir ortam yaratmayı sürdürüyordu. Kate bir parka girdiği zaman her defasında yaptığı şeyi yaptı: Eğilip avuçlarını bir an için yere koydu. Bunu niçin yaptığını tam anlamıyla çözebilmiş değildi ve çoğu zaman yaptığı harekete bir bahane olsun diye ayakkabısını düzeltir veya yerdeki bir çöpü alırdı, fakat gerçekte bütün yapmak istediği avuçlarında çimenleri ve ıslak toprağı hissetmekti.

Bulundukları yerden park sadece önlerinde yükselerek karanlıklarda kaybolan karanlık bir omuz gibiydi. Tepeye tırmanıp

oradan parkın karanlığının ötesine baktılar. Güneyde Londra'nın kalbinin puslu ışıkları görünüyordu. Çirkin kuleler ve blok apartmanlar parka, gökyüzüne ve kente tepeden bakarak ufuk çizgisini sertçe deliyordu.

Soğuk ve nemli bir rüzgâr, zaman zaman karanlık ve neşesiz bir atın kuyruğu gibi sallanarak, parkın içinde dolaşıyordu. Rahatsız edici, huzursuz bir havası vardı. Aslında gece vakti göğü Kate'e, rüzgârda savrulan ve çarpan koşumlarıyla, yerlerinde duramayan sinirli bir at sürüsünü hatırlattı. Aynı zamanda bu koşumların sanki tek bir merkezden çıktıklarını ve bu merkezin kendisinin çok yakınında olduğunu hissetti. Akıldışı bir hassasiyet gösterdiği için kendisine öfkelenildi, fakat her şeye rağmen havadaki bütün akımlar toplanmış, onların çevresini sarmış ve onların emirlerini bekliyor gibiydi.

Thor bir kere daha çekicini çıkardı ve birkaç dakika önce evde yapmış olduğu gibi onu düşünceli ve çevresinden soyutlanmış bir ifadeyle elinde tuttu. Kaşlarını çattı, sanki çekicin üzerindeki görül-meyecek kadar küçük toz zerrecikleri temizliyor gibiydi. Bu biraz da eşinin kürkünü ayıklayan şempanzeye benziyordu veya tamam işte oydu! *(Karşılaştırma olağanüstüydü ama bu hareketi son defa yapmış olduğu zaman niye onu bu kadar gerginlikle izlemiş olduğunu açıklıyor-du.)* Bu, Jimmy Connors'un servis atmadan önce raketinin tellerinde yaptığı çok küçük ayarlamalara benziyordu.

Adam yeniden yukarıya doğru sertçe bir bakış attı, kolunu kaldırdı, topuklarını şiddetle çamurun içinde çevirerek kendi etrafında üç defa döndü ve sonra çekicini inanılmaz bir hızla gökyüzüne fırlattı.

Çekiş hemen hemen bir anda gökyüzünün bulanık sisi içinde kayboldu. Bulutların derinliklerinde saçılan nemli kıvılcımlar çekicin, gecenin içinde uzun bir parabol çizerek aldığı yolu gösteriyordu. Parabolün bitiminde bulutların içinden aşağıya indi. O anda, uzaktan bir topluiğne başına benzeyen çekiş, geri dönüş için gücünü toplamak ve yeniden yönünü tayin etmek üzere hareketini

yavaşlatmıştı. Kate, nefesini tutmuş bir şekilde, noktanın St. Paul kilisesinin kubbesinin arkasından geçmesini izledi. Sonra, onlara doğru hızını artırıp yavaş yavaş mikroskobik boyutları büyümeden önce, sanki tamamıyla durmuş gibi göründü, havada sessizce ve inanılmaz bir şekilde asılı kaldı.

Sonra geri dönerken, daha önce izlediği yolu bıraktı, artık bir parabol çizmiyordu. Şimdi izlediği yeni yörünge onu Telecom Kulesi'nin öbür tarafından geçiren dev bir Möbius bandının yüzeyine benziyordu. Derken birdenbire tam onların yönüne doğru, inanılmaz bir güç ve hızla ilerleyen bir ışık huzmesi gibi gecenin içinden fırlayarak, yol almaya başladı. Kate olduğu yerde sallandı ve çekicin yolundan neredeyse baygın bir şekilde yere düşüp uzaklaşacakken, Thor ileriye doğru atıldı ve bir homurtuyla çekici yakaladı.

Çekicin yakalanışı toprakta derin bir sarsıntı yarattı ve sonra çekiş Thor'un elinde sakince dinlenmeye başladı. Adamın kolu yavaşça titredi ve durdu.

Kate kendini epeyce sersemlemiş hissediyordu. O anda neler olup bittiğini tam olarak bilmiyordu, fakat böylesine bir tecrübenin, annesinin bir erkekle ilk defa gezmeye çıktığında onaylayacağı bir tecrübe olmadığından adı gibi emindi.

"Bütün bunların hepsi Asgard'a gitmemiz için gerekli mi?" diye sordu. "Yoksa boş şeylerle mi oyalanıyorsun?"

"Asgard'a gideceğiz, şimdi." dedi Thor.

O anda elini sanki dalından bir elma koparacakmış gibi kaldırdı, fakat koparma yerine küçük ve keskin bir döndürme hareketi yaptı. Sanki bütün dünya milyar kere milyarda bir kadar çevrilmiş gibi bir etki meydana geldi. Her şey yerinden oynadı, çok kısa bir an için dengede bozulma oldu, sonra aniden farklı bir dünya olarak her şey yerine oturdu.

Bu dünya çok daha karanlık ve çok daha soğuktu.

Acı ve keskin bir rüzgâr sertçe esiyor ve alınan her nefes insanın boğazını yakıyordu. Ayaklarının altındaki yer artık tepenin yumuşak çamurlu çimenleri değildi, fakat pis kokulu bir sulu çamu-

ra dönüşmüştü. Bütün ufka yayılan karanlık uzakta birkaç yerde küçük ateşlerle noktalanıyordu ve Güneydoğuda iki kilometre kadar ötede kuvvetli bir ateş ışığı görölüyordu.

Burada büyük fantastik kuleler göğü hançerliyordu, binlerce pencereden taşan odun ateşinin ışığıyla çok yüksek sivri kuleler ve taretler yanıp sönüyordu. Bu, mantıkla oynayan, gerçekle alay eden ve gece vakti çılgınca eğlenen bir yapıydı.

“Babamın sarayı” dedi Thor. “Valhalla’nın Büyük Salonu, gitmemiz gereken yer orası.”

Bu binada ona tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler olduğunu söylemek tam Kate’in dilinin uçundayken, rüzgâr onlara çamuru döven at nallarının seslerini getirdi. Uzakta, kendilerinin durduğu yerle Valhalla’nın Büyük Salonu arasında, az sayıda yanıp sönen meşalenin onlara doğru sarsıla sarsıla geldiği görülebiliyordu.

Thor bir kere daha çekicinin başını dikkatle inceledi, işaret parmağıyla üzerini sildi ve başparmağıyla onu ovuşturdu. Sonra yavaşça yeniden yukarıya baktı ve kendi çevresinde bir, iki ve üç defa döndü ve çekici gökyüzüne fırlattı. Ama bu sefer çekicin sapını sağ eliyle tutmaya devam ederken, sol eliyle de Kate’i belinden kavramıştı.

25

Sigara, bu gece Dirk'in hayatında önemli bir sorun olmaya niyetli görünüyordu.

Günün büyük bir kısmında, uyandığı zaman hariç, uyandıktan hemen sonraki zaman hariç, Geoffrey Anstey'in dönmekte olan kafasıyla karşılaştığı zaman hariç (*ki bu hoş görülebilirdi*) ve Kate ile birlikte birahane de olduğu zaman hariç, tek bir sigara bile içmemişti.

Bir tane bile. Sigara hayatından çıkmış gitmiş ve tamamıyla terk edilmişti. Ona ihtiyacı yoktu. Onsuz da yapabilirdi. O kendisini hiç durmadan rahatsız ediyor ve hayatım cehenneme çeviriyordu, fakat bunun üstesinden gelmeye kararlıydı.

Şimdi, bununla birlikte, içindeki hasrete âciz bir boyun eğme olmaktan ziyade açık ve dürüst bir kararla, serinkanlı ve akli başında olarak, yine de, bir sigara içmeye aniden karar verdiği zaman, bir tane bulabilecek miydi? Bulamayacaktı.

Gecenin bu vaktinde birahaneler çoktan kapanmıştı. Köşe başındaki gece geç vakte kadar açık dükkân herhalde "geç vakit" lafından Dirk'in anladığından başka bir şey anlıyor olmalıydı. Dirk, dilbilimsel ve mantıksal bir laf kalabalığıyla dükkân sahibini kendi haklılığı konusunda ikna edeceğinden emin olmakla birlikte, zavalı adam bu muameleye uğramak için ortada yoktu.

Bir mil kadar ilerde 24 saat açık bir benzin istasyonu vardı, fakat rastlantı eseri az önce silahlı bir soyguna uğramıştı. Camekân küçük bir deliğin çevresinde çatlamış ve parçalanmıştı ve etraf po-

lis kaynıyordu. Benzin istasyonunda çalışan adam ağır yaralı değildi, fakat kolundaki yaradan kan kaybetmeye devam ediyor, isteri nöbetleri geçiriyor ve kendisine şoka karşı tedavi uygulanıyordu ve hiç kimse Dirk'e sigara satmaya yanaşmadı. Ruhsal durumları buna uygun değildi.

"İkinci Dünya Savaşı'nda hava bombardımanı sırasında bile sigara alabilirdiniz." diye itiraz etti Dirk. "İnsanlar bu şekilde davranmaktan gurur duyarlardı. Bombalar düşerken ve bütün şehir alevler içindeyken bile size servis yaparlardı. Tam o sırada iki kızını ve bir bacağı kaybetmiş biri, eğer ondan sigara isterseniz, size 'Filtresiz mi? Yoksa filtreli mi?' diye sorardı."

"Bahse girerim, sen o sırada bile sigara isterdin." dedi solgun yüzlü bir polis memuru.

"O zamanın ruh hali öyleydi." dedi Dirk.

"Çek arabanı!" dedi polis memuru.

Ve işte bu zamanın ruh hali de böyle diye, düşündü Dirk. Geri çekildi, bir küskünlük içine girdi ve elleri cebinde bir müddet sokaklarda gezinmeye karar verdi

Camden Pasajı. Antika saatler. Eski giysiler. Sigara yok.

Upper Sokağı. Eski binalar yıkım halinde. Yerlerine sigara satan dükkânların konulacağına dair bir işaret yok.

Chapel Market, geceleyn terk edilmiş durumda. Islak çöpler çılgınca kanat çırpıyor. Karton kutular, yumurta kutuları, kâğıt torbalar ve sigara paketleri, yani boş sigara paketleri.

Pentonville Yolu. Suratsız beton bloklar, Upper Sokağı'nda açılmış boş yerlere gözlerini dikmişler. Oraları da kendilerine benzeyen korkunç çocuklarla doldurmak istiyorlar.

King's Cross İstasyonu. Tanrı aşkına, burada sigara olmalı. Dirk oraya doğru hızla yöneldi.

İstasyonun eski ön cephesi yenisinin arkasında yükseliyordu. Bu kısım, üzerinde bir saat kulesi olan büyük sarı tuğladan bir duvar ve iki büyük kemerden meydana geliyordu. Gerisinde de iki büyük tren hangarı vardı. Bunun önünde tek katlı modern bekleme

salonu uzanıyordu. Bu bina daha şimdiden -önünü kapattığı ve genel anlamda görünüşünü bozduğu- kendisinden yüzyıl daha eski olan binadan daha yıpranmış görünüyordu. Dirk, modern salonun projelerinin çizildiği sırada, mimarların yeni binanın eskisiyle heyecan verici ve yaratıcı bir diyaloga girmiş olduğunu söylediklerini hayal etti.

King's Cross öyle bir yerdir ki orada beklerken genellikle insanların, binaların, arabaların ve trenlerin başına korkunç şeyler gelebilir. Ve eğer dikkatli olmazsanız, kendinizi de heyecan verici ve yaratıcı bir diyalogun içinde kolayca bulabilirsiniz. Beklerken arabanıza ucuz bir radyo taktırabilirsiniz ve eğer sırtınızı bir-iki dakika için dönecek olursanız, radyo ortadan kaybolabilir. Beklerken ortadan kaybolabilecek diğer şeyler, cüzdanınız, midenizin iç zarı, aklınız ve yaşama arzunuzdur. Soyguncular, beyaz zehir satıcıları, pezevenkler ve hamburger satıcıları, belli bir sıra gözetmeksizin, sizin için bütün bu işleri ayarlayabilirler.

Fakat acaba bir paket sigara ayarlayabilirler mi, diye düşündü Dirk, gittikçe artan bir gerginlikle. York Caddesini geçti, sigarayla hemen bağdaştırılabilir bir ilgileri olmadığı için birkaç şaşırtıcı teklifi geri çevirdi, kapalı bir kitapçı dükkânının önünden ve bekleme salonunun kapılarından içeriye aceleyle geçerek sokaktaki yaşamdan uzağa ve İngiliz Demiryollarının daha güvenli ortamına daldı.

Çevresine bakındı.

Burada her şey oldukça garip görünüyordu, nedenini merak etti, fakat bu konudaki merakı çok kısa sürdü, zira aynı zamanda sigara satan açık bir yer var mı diye merak ediyordu ve olmadığını gördü.

Morali umutsuzca çöktü. Bütün gün boyunca sanki dünya ile saklambaç oynamış gibiydi. Sabah, bir sabahın başlayabileceği en felaket şekilde başlamıştı ve o zamandan beri olayları doğru dürüst duvar ve iki büyük kemerden meydana geliyordu. Gerisinde de iki büyük tren hangarı vardı. Bunun önünde tek katlı modern bekleme salonu uzanıyordu. Bu bina daha şimdiden -önünü kapattığı ve

genel anlamda görünüşünü bozduğu- kendisinden yüzyıl daha eski olan binadan daha yıpranmış görünüyordu. Dirk, modern salonun projelerinin çizildiği sırada, mimarların yeni binanın eskisiyle heyecan verici ve yaratıcı bir diyaloga girmiş olduğunu söylediklerini hayal etti.

King's Cross öyle bir yerdir ki orada beklerken genellikle insanların, binaların, arabaların ve trenlerin başına korkunç şeyler gelebilir. Ve eğer dikkatli olmazsanız, kendinizi de heyecan verici ve yaratıcı bir diyalogun içinde kolayca bulabilirsiniz. Beklerken arabanıza ucuz bir radyo taktırabilirsiniz ve eğer sırtınızı bir-iki dakika için dönecek olursanız, radyo ortadan kaybolabilir. Beklerken ortadan kaybolabilecek diğer şeyler, cüzdanınız, midenizin iç zarı, aklınız ve yaşama arzunuzdur. Soyguncular, beyaz zehir satıcıları, pezevenkler ve hamburger satıcıları, belli bir sıra gözetmeksizin, sizin için bütün bu işleri ayarlayabilirler.

Fakat acaba bir paket sigara ayarlayabilirler mi, diye düşündü Dirk, gittikçe artan bir gerginlikle. York Caddesini geçti, sigarayla hemen bağdaştırılabilir bir ilgileri olmadığı için birkaç şaşırtıcı teklifi geri çevirdi, kapalı bir kitapçı dükkânının önünden ve bekleme salonunun kapılarından içeriye aceleyle geçerek sokaktaki yaşamdan uzağa ve İngiliz Demiryollarının daha güvenli ortamına daldı.

Çevresine bakındı.

Burada her şey oldukça garip görünüyordu, nedenini merak etti, fakat bu konudaki merakı çok kısa sürdü, zira aynı zamanda sigara satan açık bir yer var mı diye merak ediyordu ve olmadığını gördü.

Morali umutsuzca çöktü. Bütün gün boyunca sanki dünya ile saklambaç oynamış gibiydi. Sabah, bir sabahın başlayabileceği en felaket şekilde başlamıştı ve o zamandan beri olayları doğru dürüst kavramayı başaramamıştı. Kendini ürküp kaçmakta olan bir ata binmeye çalışan, bir ayağı üzengide, diğeri umutla yerde hoplamakta olan birine benzetti. Ve şimdi bir sigara kadar basit bir şeyi bile temin edebilmek becerilerini aşan bir şey olmuştu.

İçini çekti ve kendisine bir iskemle veya en azından bir sıra üzerinde oturacak bir yer buldu.

Bu hemen kolaylıkla yapılabilecek bir şey değildi. İstasyon. Saat kaçtı? Yukarıya saate baktı. Sabahın birinde bulmayı beklediğinden çok daha kalabalıktı. Tanrı aşkına King's Cross istasyonunda, saat sabahın birinde sigarasız ve gidecek bir yeri (*katil bir kuş tarafından parçalara ayrılmadan evine girme umudu pek yoktu*) olmadan ne yapıyordu?

Kendi kendisine acımaya karar verdi. Bu, zamanın geçmesine de yardımcı olacaktı. Çevresine bakındı ve bir zaman sonra kendi dışındaki şeylerle ilgilenmeye başlayınca kendi kendisine acıma dürtüsü de yavaş yavaş geçti.

Garip olan şey bu kadar tanıdık olan bir yerin hemen hemen hiç tanıdık gelmemesiydi. Bilet satışları için bilet gişesi açıktı, fakat gişenin kasvetli, kuşatılmış ve kapalı olmak ister gibi bir hali vardı.

W.S. Smith'in dükkânı gece olduğu için kapatılmıştı. Bu gece kimse barınma amacı dışında artık gazetelere veya magazinlere gerek duymayacaktı ve eski sayılar da yatarken üzerine örtmek için aynı işi görürdü.

Pezevenkler, yankesiciler, esrar satıcıları ve hamburger satıcıları sokaklarda ve hamburger satılan yerlerdeydi. Eğer çabuk tarafından bir seks, bir parça esrar veya Tanrı yardımcınız olsun, bir hamburger isterseniz, onları bulmak için gideceğiniz yerler oralarıydı.

Burada kendilerinden kimsenin bir şey istemediği insanlar vardı. Belli aralıklarla düzenli olarak kovuluncaya kadar barınma için toplandıkları bir yerdi burası. Aslında insanların onlardan istedikleri bir şey vardı: ortadan yok olmaları! Bu çok arzu edilen bir şeydi, ama yerine getirilmesi zordu. Herkesin bir yeri olmalıydı.

Dirk, ayaklarını sürüyerek yürüyen veya iskemlelerde sırtlarını kamburlaştırarak oturan veya özellikle onların bunu yapmasını önlemek için tasarlanmış sıraların üzerinde uyumaya çalışan erkek ve kadınların hepsini gözden geçirdi.

"Sigaran var mı ahbap?"

“Ne? Hayır, üzgünüm. Hayır, sigaram yok!” diye yanıtladı. Beceriksizce paltosunun ceplerine mahcubiyet içinde vuruyordu, sanki sonucunun boş olacağını bildiği bir araştırmayı yapmayı teklif eder gibiydi. Derin düşüncelerinden böyle birdenbire uyandırılınca şaşkınlığa uğramıştı.

“Al öyleyse.” Yaşlı adam ona ezilmiş bir paketten ezilmiş bir sigara uzattı.

“Ne? Oh... Oh teşekkürler.” Teklif bir an için onu şaşırtsa da, Dirk yine de sigarayı minnetle kabul etti ve yaşlı adamın içmekte olduğu sigaranın ucundan kendininkini yaktı.

“Buraya niçin geldin o zaman?” diye sordu yaşlı adam; hesap sorar gibi değil, sadece merakla.

Dirk adama onu aşağıdan yukarı süzer görünmeden bakmaya çalıştı. Adamın ağzında pek bir diş kalmamıştı, korkunç görünüşlü saçları keçeleşmişti ve eski giysileri vücudunun kalıbını almıştı, fakat içine çökmüş gözleri oldukça sakindi. Başa çıkabileceği şeylerden daha kötüsünün başına gelmesini beklemiyordu.

“Aslında sadece şunun için...” dedi Dirk, sigarasını oynatarak. “Teşekkürler. Hiç bir yerde bir tane bulamadım.”

“Oh ah!” dedi yaşlı adam.

“Evde deli bir kuş var.” dedi Dirk. “Durmadan bana saldırıyor.”

“Oh ah!” dedi adam, boyun eğresine başını sallayarak.

“Yani gerçek bir kuş demek istiyorum.” dedi Dirk. “Bir kartal.”

“Oh ah!”

“Büyük kanatları var.”

“Oh ah!”

“Pençelerinden biriyle posta deliğinden beni yakaladı.”

“Oh ah!”

Dirk konuşmayı daha fazla uzatmanın deyip değmeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Sustu ve çevresine bakındı.

“Sana gagasıyla da saldırmadığı için şanslısın.” dedi bir zaman sonra yaşlı adam. “Bir kartal kızdırıldığı zaman böyle yapar.”

“Yaptı!” dedi Dirk. “Yaptı! Bak tam burnumun üzerinde. Bu da

posta deliğinden oldu. Gözlerine inanamazdın! O ne yakalama! O ne uzanma! Bak elime ne yaptı?"

Elini ilgi kazanmak amacıyla uzattı. Yaşlı adam yaraya değer biçen bir bakış attı.

"Oh ah!" dedi sonunda ve kendi düşüncelerine döndü.

Dirk yaralanmış elini geri çekti.

"O zaman kartallar hakkında epeyce şey biliyorsun, öyle mi?"

Adam yanıt vermedi, üstelik kendi içine daha çok çekilmiş görüldü.

Bir zaman sonra Dirk, "Bu gece epeyce kalabalık..." demeye cesaret etti.

Adam omuz silkti, sigarasından uzun bir nefes çekti, dumana karşı gözlerini yarı kapamıştı.

"Her zaman böyle midir? Yani her zaman bu kadar kalabalık olur mu?"

Adam sadece yere doğru baktı ve ağzından ve burnundan duman çıkarmakla yetindi.

Dirk yeniden çevresine bakındı. Biraz ötedeki bir adam, arkadaş kadar yaşlı olmayan, fakat davranışlarında epeyce kaçık olduğu anlaşılan bir adam, bütün bu zaman boyunca oturmuş ucuz bir konyak şişesine tutkulu bir şekilde başım sallayıp duruyordu. Yavaş yavaş başını sallamayı bıraktı, güçlkle şişeye bir kapak takabildi ve onu yırtık eski paltosunun cebine kaydırđı. Şişkin bir siyah çöp torbasının içindeki eşyalarını gözden geçirmekte olan şişman yaşlı bir kadın torbanın iki ucunu bükmeye ve kıvırmaya başladı.

"Sanki bir şeyler olacakmış sanırsın..." dedi Dirk.

"Oh ah!" dedi arkadaşı. Ellerini dizlerine koydu, öne doğru eğildi ve zorlukla kendini ayağına kaldırdı. Her ne kadar sırtı kamburlaşmış ve hareketleri yavaş olsa da, her ne kadar giysileri kir pas içinde ve yırtık olsa da, görünüşünde az da olsa bir güç ve otorite vardı.

Derisinden ve giysilerinden çıkan ve ayağına kalktığı zaman dalgalandırdığı hava, Dirk'in duyarlığını kaybetmiş burun delikleri için bile çok aşırı kokuluydu. Bu alışılmasına imkân olmayan bir

kokuydu. Tam Dirk artık kokunun zirveye ulaştığını sandığı sırada, yenilenmiş bir şevkle öyle bir yükseldi ki, Dirk beyninin bile buharlaşacağını sandı.

Boğulmamaya çalıştı, hatta adam ona dönüp, “Acı portakalın çiçeklerini demle. Daha ılıkken içine biraz adaçayı serp. Bu kartal yarasına çok iyi gelir. Bunun içine kayısı, badem yağı ve hatta gökleri bizi korusun, sedra katacak kişiler vardır. Fakat her zaman gereğinden fazlasını yapan kişiler bulunur. Ve bazen onlara ihtiyacımız olur. Oh ah!” dediği zaman bile sulanan gözlerinin akmasını önleyerek kibarca gülümsemeye çalıştı.

Adam bunları söyledikten sonra tekrar gerisin geriye döndü ve istasyonun çıkışına doğru yönelmiş olan kamburu çıkmış, hor kulanılmış acınası vücutların gittikçe büyüyen seline katıldı. Hepsini birden belki iki, belki üç düzine kişi gidiyordu. Her biri, tamamıyla kendi özel nedeni yüzünden ve birbirlerini çok hızlı izlemeyerek tek başına ayrılıyor gibiydi. Yine de kimsenin seyretmek veya görmek zahmetine katlanmadığı bu kişileri seyretmeye kalkan biri için bunların hep birlikte ve bir sel halinde ayrıldıklarını söylemek zor bir şey değildi.

Dirk dikkatle bir iki dakika boyunca sigarasını elinde tuttu ve bu insanların birer birer ayrılışını seyretti. Daha fazla gidecek kimsenin kalmadığından emin olunca ve son iki üç tanesi kapıya varır varmaz, sigarayı attı ve topuğuyla ezdi. Sonra yaşlı adamın buruşturulmuş sigara paketini geride bırakmış olduğunu fark etti. Dirk paketin içine baktı ve iki adet ezik sigaranın kalmış olduğunu gördü. Paketi cebine attı, ayağa kalktı ve sessizce saygı kurallarına uygun olduğunu düşündüğü belli bir uzaklıktan onları izlemeye başladı.

Dışarıda Euston yolunda hava homurtulu ve huzursuzdu. Kapıda oyalanıp hangi yöne doğru gittiklerini seyretti (*batıya gidiyorlardı*). Sigaralardan birini aldı, yaktı ve kendisi de batıya, taksi durağından St. Pancras sokağına doğru yavaş bir yürüyüş tutturdu.

St. Pancras sokağının batısında, Euston yolunun birkaç metre kuzeyinde, basamaklarla eski Midland Grand Otelinin ön avlusuna

çıkılır. Burası esrarlı gotik fantezinin bir ürünü olan, St. Pancras tren istasyonunun tam karşısında, çok büyük, boş ve terk edilmiş bir binaıdır.

Merdivenlerin tepesinde dökme demirin üzerine altın harflerle istasyonun adı yazılıdır. İşleri yavaştan alan Dirk, yaşlı sokak ser-serileriyle döküntü kişilerin sonuncusunu, bir zamanlar araba park yeri olarak kullanılmış küçük, basık tuğla binanın yanından çıkan bu merdivenlerden yukarıya takip etti. Sağ tarafta eski otelin karanlık büyük enkazı gecenin içine yerini almıştı. Çatısında bulunan değişik türden bir sürü düz, burmalı ve sivri kule sanki gece göğünü dürtüklüyor ve kışkırtıyor gibiydi.

Puslu karanlığın yükseklerinde, dökme demirden parmaklıkların gerisindeki duvara dayalı köşeli sütunların çevresine dizilmiş sessiz taş şekiller, uzun kalkanlarının arkasında nöbet tutuyordu. Kabartma ejderhalar çömelmiş ve ağızları açık göğ'e bakarken, Dirk Gently, etekleri savrulan deri paltosuyla, otele ve St. Pancras istasyonunun büyük tonozlu tren hangarına giden büyük demir kapılara yaklaştı. Kanatlı köpeklerin taş şekilleri sütunların üzerinde yere çömelmişti.

Burada, otel girişiyle istasyon bilet alma salonunu birleştiren alanda büyük, üzerinde yazı olmayan Mercedes marka üstü kapalı bir kamyonet park etmişti. Ön tarafına hızlı bir göz atmak bu arabanın, saatler önce Cotswolds yakınlarında neredeyse kendisini yoldan dışarıya çıkartacak olanla aynı araba olduğunu Dirk'e anlatmak için yeterli geldi.

Dirk bilet alma salonuna doğru yürüdü, burası ahşap kaplama duvarlar boyunca meşale tutan adam şeklindeki mermer sütunların aralıklarla dizildiği büyük bir yerdi.

Gecenin bu saatinde bilet satış gişesi kapalıydı -trenler St. Pancras'da gece boyunca çalışmazlar. Bilet alma salonunun gerisinde istasyonun büyük salonu, Viktorya döneminden kalma büyük tren hangarı, karanlıklar ve gölgeler içindeydi.

Dirk bilet alma salonunun girişinde gözden uzak durarak, istas-

yonu ön avlu yoluyla ana kapıdan giren yaşlı sokak serserilerin ve çöp torbalı kadınların yarı karanlıkta bir araya gelmelerini seyretti. Şu sırada sayıları iki düzinenin üzerindeydi, belki yüze yakındı ve sanki bastırılmış bir heyecan ve gerginlik havası içindeydiler.

Onlar oraya buraya gidip gelirken, bir müddet sonra, Dirk'de gitgide sayıların azalmakta olduğu hissi doğdu. Halbuki ilk geldiği zaman sayılarının çokluğu dikkatini çekmişti. Neler olduğunu anlamak için karanlığa gözlerini dikti. Bilet alma salonunun girişindeki saklanma yerinden çıktı ve tonozlu salona girdi, fakat yine de onlara yaklaşmayı göze alırken, kendisini elinden geldiğince yan duvara yakın tutmuştu.

Kesinlikle sayılarında bir azalma vardı, artık geride sadece bir avuç kişi kalmıştı. İnsanların gölgelere doğru çekildiklerini ve bir daha ortaya çıkmadıklarını fark etti.

Kaşlarını çattı.

Gölgeler derin de olsa, bu kadar derin değildi. İleriye doğru hızlandı ve geride kalmış küçük gruba erişebilmek için bütün tedbiri elden bıraktı. Fakat insanların daha önce toplanmış oldukları salonun ortasına eriştiği zaman, geride kimse kalmamıştı ve Dirk büyük, karanlık ve boş demiryolu istasyonunun orta yerinde şaşkınlık içinde çevresine bakakaldı.

26

Kate'in haykırmasını önleyen tek şey, gökyüzüne savrulduğu zaman ciğerlerine dolmuş olan havanın basıncıydı.

Birkaç saniye sonra, kör edici hız biraz yavaşladığı zaman, kendisini soluğu kesilmiş ve boğulmak üzere buldu. Gözleri o kadar acıyor ve sulanıyordu ki, hemen hemen hiç bir şey göremez olmuştu. Saçlarını yolan, giysilerini yırtan ve dizlerini, eklem yerlerini ve dişlerini birbirine çarptıran rüzgâr ona çarpıp geçerken, vücudunda sarsıntıya uğramayan tek bir uzvu kalmamıştı.

İçindeki mücadele etme dürtüsünü bastırmak için kendi kendisiyle mücadele etmek zorunda kaldı. Bir taraftan bırakılmak istemediğinden kesinlikle emindi. Başına gelenlerin ne olduğunu kavradığı ölçüde, bırakılmak istemediğini biliyordu. Diğer taraftan, ruhunda hiçbir uyarı yapılmaksızın aniden gökyüzüne kaldırılmış olmasına duyduğu öfkeyle bunun yarattığı fiziksel şok arasında sert bir mücadele vardı. Bunun sonucunda oldukça zayıf bir mücadele veriyor ve böyle davrandığı için de kendisine kızıyordu. Sonunda Thor'un koluna tamamen boyun eğmiş ve yakışık almaz bir şekilde asılmakta karar kıldı.

Gece karanlıktı ve bunun iyi tarafı, belki de, aşağısını görememesiydi. Uzakta orada burada görmüş olduğu ışıklar şu anda aşağıda rahatsızlık verecek şekilde sallanıyordu, fakat içgüdüleri onların toprağı temsil ettiklerini kabul etmiyordu. Şahsına zorbalık yapılmadan saniyeler önce, gözüne çarpmış olan çılgınca kuleli binanın

yanıp sönen işaret ışıkları da, gitgide artan bir uzaklıkta gerisinde kalmaktaydı.

Yükselmeye devam ediyorlardı.

Mücadele edemiyordu, konuşamıyordu. Eğer uğraşsa, belki aptal vahşinin kolunu ısırabilirdi, fakat bunu yapmaktansa, düşüncesiyle teselli buldu.

Hava kötüydü ve ciğerlerini rahatsız ediyordu. Burnu ve gözleri akıyordu, bu da onun ileriye bakmasını önlüyordu. Sadece bir kere bunu denediği zaman, bir an için önlerindeki karanlık havayı delip geçen çekicin kafasıyla çekicin bodur sapına yapışıp onun tarafından çekilen Thor'un kolunu, bulanık bir şekilde görebilmişti. Adamın diğer kolu kızın belini kavramıştı. Thor'un kuvveti kendi hayal gücünün çok üstündeydi, ama bu kızın öfkesini azaltmıyordu.

Şu anda bulutların altından kayarak geçmekte olduklarını hissetti. Arada sırada nemli bir yapışkanlığa çarpıyorlar ve o zaman nefes almak daha güç ve sağlığa daha zararlı oluyordu. Islak havanın tadı buruk ve çok soğuktu. Dalgalanan ıslak saçları suratına bir tokat gibi çarpıyordu.

Kate bu soğğun kesinlikle onu öldüreceğine karar verdi ve bir zaman sonra kendinden geçmek üzere olduğuna inandı. Aslında bayılmağa çalıştığını, fakat bunu yapamadığını anladı. Zaman sanki bir griliğin içine dalmış gibiydi ve böylece onun akışının daha az farkında oluyordu.

Sonunda yavaşlamakta ve aşağıya doğru bir eğri çizmekte olduklarını hissetti. Bu durum onun için yeni bulantı dalgalarına ve yön kaybına neden oldu ve midesinin sanki bir çamaşır mengenesinde yavaşça döndürülmekte olduğunu hissetti.

Hava daha da kötüleşmişti. Kokusu daha kötüydü, tadı daha buruklaşmıştı ve sanki rüzgâr daha artmıştı. Artık gerçekten yavaşlamaya başlamışlardı ve yol almaları gittikçe daha çok güçleşiyordu. Çekiç açıkça yönünü aşağıya doğru çevirmişti, artık önlerinde değil, yanlarında yol alıyordu.

Çevrelerini saran kalın bulutlarla savaşıarak aşağıya doğru

inmeyi sürdürdüler, sonunda sanki yeryüzüne ulaşmış gibi oldular.

Hızları artık Kate'in önüne bakabileceği kadar azalmıştı, fakat havanın keskinliği o kadar fazlaydı ki ancak kısa bir bakış atabildi. Tam baktığı an Thor çekici bıraktı. Kate gözlerine inanamadı. Adam onu sadece tutuşunu değiştirmek için çok kısa bir an bırakmıştı, bu şekilde artık onun tarafından çekilmek yerine, çekiç yavaşça ileriye doğru uçtukça, onun gövdesinde asılı duruyorlardı. Adam bu yeni duruş için ağırlığını yeniden dengelerken, sanki bir çorap çekiyormuş gibi, Kate'i sıkıca yukarıya doğru kaldırmıştı. Aşağıya doğru indiler, daha, daha aşağıya.

Rüzgârın onların üzerine abanmasıyla gümbürtülü bir çarpışma sesi meydana geldi ve birdenbire Thor koşmaya, kayalık ve kumluk yerde sıçramaya, birbirine dolanmış çalılar arasında dans etmeye ve sonunda durmak için ayaklarıyla yeri dövmeye başladı.

En sonunda durabildiler, sallanmaları devam ediyordu, fakat bastıkları yer hareketsizdi.

Kate kendine gelebilmek için yere eğildi ve birkaç saniye nefes aldı. Sonra tamamıyla doğruldu ve tam avazı çıktığı kadar olup bitenler hakkında duygularını ifade etmeye hazırlanıyordu ki, birden durduğu yerin neresi olduğuna dair ürküntü verici bir sezgiye kapıldı.

Gecenin karanlık olmasına rağmen, kendisini kamçılayan rüzgâr ve keskin koku ona çok yakınlarda bir deniz olduğunu söylüyordu. Dalgaların girilirken çıkardığı şiddetli ses, denizin aşağılarda bir yerlerde olduğunu ve kendilerinin bir uçurumun kenarına çok yakın durduklarını gösteriyordu. Kendisini buraya getirmiş olan baş belası tanrının koluna yapıştı ve onun canını acıtacağını boş yere umdu.

Kendini toparlayıp yavaş yavaş sakinleşmeye başlayınca, önünde loş bir ışığın yayılmakta olduğunu gördü ve bir müddet sonra bunun denizden gelmekte olduğunu anladı.

Bütün deniz sanki ateşi varmış gibi kızarmıştı. Dalgalar geceye doğru şaha kalkıyor, kendi kargaşası içinde saldırıp vuruyor ve son-

ra kıyıdaki kayalıklara acı çeken bir çığlıkla çarpıp küçük parçalara ayrılıyordu.

Kate tek kelime etmeden manzarayı seyretti ve sonra Thor'un omzunun başında durduğunu fark etti.

"Seninle havalimanında karşılaştım." dedi adam, sesi rüzgârda kırılarak. "Norveç'e, evime, uçakla gitmeye çalışıyordum." Denizi gösterdi. "Niçin bu şekilde gelemediğimi göstermek istedim." "Neredeyiz? Bu nedir?" diye sordu Kate, korku içinde.

"Senin dünyanda buraya Kuzey Denizi derler." dedi Thor ve yeniden yüzünü karaya döndü. Ağır adımlarla yürüyor ve ardından çekicini sürüklüyordu.

Kate ıslak mantosuna sıkıca sarınıp onun peşinden seğirtti.

"İyi ama niçin şimdi bizim yaptığımız gibi evine uçmadın, yani bizim dünyamızda?"

İçindeki öfke hangi kelimeleri kullanması gerektiğine dair bir endişeye dönüşmüştü.

"Denedim." diye yanıtladı Thor, yürümesini sürdürerek.

"Peki, ama ne oldu?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Bunun anlamı nedir?"

"Bunu tartışmak istemiyorum."

Kate öfkeyle omuzlarını silkti. "Tanrılar böyle mi davranır?" diye bağırdı. "Bu konu seni rahatsız ediyor, o halde onun hakkında konuşmuyorsun, öyle mi?"

"Thor! Thor! Bu sen misin?"

Bu sonuncusu rüzgârın getirdiği zayıf bir sestir. Kate rüzgârın geldiği yönü dikkatle inceledi. Karanlığın içinden, alçak bir tümseğin arkasından, bir kandil onlara doğru aşağı yukarı sallanarak geliyordu.

"Bu sen misin, Thor?" Ufak tefek, yaşlı bir hanım ortaya çıktı, başının üzerinde bir kandil tutuyor ve gayretle topallayarak yürüyordu. "Gördüğüm şeyin senin çekicin olması gerektiğini düşündüm. Hoş geldin!" diye cıvıladı. "Oh, fakat kasvetli bir zamanda

geldin. Tam çaydanlığı ateşe koyuyordum ve bir bardak bir şey içirim ve sonra belki kendimi öldürürüm, diye düşünüyordum. Fakat sonra kendi kendime şöyle dedim, birkaç gün daha bekle Tsuliwa... Tsuwila... Swuli... Tsuliwaensis; kendi kendime konuşurken adımla bir türlü doğru dürüst söyleyemem ve sizin de tasavvur edeceğiniz gibi bu da beni deli ediyor, her zaman iddia ettiğim gibi, öylesine akıllı bir çocuk, başkalarının dediğine aldırma, dedim kendi kendime, Tsuliwaensis, birisinin gelip gelmediğine bir bak, eğer gelmezlerse, ne yapalım, belki o zaman kendimi öldürmeyi düşünmem için iyi bir zaman olabilir. Ve bak! İşte buradasın! Oh, hoş geldin, hoş geldin! Bakıyorum küçük bir arkadaş getirmişsin. Benimle tanıştırmayacak mısın? Merhaba, tatlım, merhaba! Benim adım Tsuliwaensis ve eğer kekelersen, bundan alınmam.”

“Ben... benim adım, ee, Kate...” dedi Kate, tamamıyla şaşkınlığa uğramış bir şekilde.

“Evet, eminim bir sorun olmayacak.” dedi yaşlı kadın keskin bir dille. “Her neyse, eğer geliyorsanız, gelin. Eğer bütün geceyi bu durduğumuz yerde geçirmeyi düşünüyorsanız, ben de bari gidip kendimi öldürme işine devam edeyim ve bırakayım keyfiniz geldiği zaman, siz de gelip kendi çayınızı kendiniz yapın. Haydi gelin!”

Kadın hızla önden yürüdü ve birkaç metre ilerde bir tarafı çökerken, diğer tarafı açıklanamaz bir şekilde ayakta kalmış görünen ağaç ve çamurdan yapılmış viran bir kulübeye ulaştılar. Kate Thor’a bir göz attı, ondan durumu anlamasına yardımcı olacak bir tepki almayı umuyordu, fakat adam kendi düşüncelerine dalmıştı ve onları paylaşmaya niyeti olmadığı açıktı. Bununla birlikte, kızı adamın yürüyüşünde bir değişiklik varmış gibi geldi. Onunla olan kısa beraberliği sırasında adam sürekli olarak içinde zapt ettiği bir öfkeyle mücadele eder gibiydi, şimdi ise bunun sanki kalkmış olduğunu hissetti. Ortadan kalkmış değil, sadece kalkmış. Thor kızın Tsuliwaensis’in kulübesine girebilmesi için yana çekildi ve eliyle sertçe içeriye girmesi için işaret etti. Kendisi ise, bir an için çevredeki manzaradan görülebilen ne varsa gözden geçirmek amacıyla

dışarıda durduktan sonra, gülünç bir şekilde başını eğerek onun arkasından içeriye girdi.

İçerisi daracık bir yerdi. Yatak için birkaç kalas ve saman, ateşin üzerinde asılı duran bir çömlek ve bir köşeye itilmiş, oturmak için kullanılan bir kutu.

“İşte kullanmayı düşündüğün bıçak burada.” dedi Tsuliwaensis, sızlanarak. “Daha yeni güzelce bilenmiş, görüyorsun, eğer taşa güzelcene sürtersen, iyice bileniyor ve buranın iyi bir yer olacağını düşünüyorum, görüyor musun? Orada, duvarda bıçağın sapını şu çatlağa sokabilirim, güzel ve sağlamca tutunacak bir yer ve ondan sonra Hop! Kendimi ona fırlatıyorum. Hop! Görüyor musun? Acaba biraz daha aşağıda mı olmalıydı? Sen ne diyorsun, tatlım? Bu şeylerden anlar mısın?”

Kate anlamadığını açıkladı ve oldukça sakın görünmeyi başardı.

“Tsuliwaensis” dedi Thor. “Kalmaya gelmedik, fakat... Tsuli, lütfen o bıçağı bırak!”

Tsuliwaensis ayakta durmuş onlara cıvıl cıvıl bakıyordu, fakat aynı zamanda ağır ve büyük saplı bir bıçağı sol bileğinin üzerinde tutuyordu.

“Bana aldırmayın, canlarım.” dedi kadın. “Ben çok rahatım. Hazır olduğum an gidebilirim. Bundan mutluluk duyacağım. Bu zamanlar yaşanacak zamanlar değil. Oh, hayır. Sen git ve mutlu ol. Sizin mutluluğunuzu feryadıyla rahatsız etmeyeceğim. Siz giderken, bıçağımla hemen hemen hiç ses çıkarmayacağım.” Titreyerek ve meydan okuyarak durdu.

Thor dikkatle, hatta yumuşaklıkla, uzandı ve bıçağı kadının sarsılan elinden çekip aldı. Bıçak elden gidince, yaşlı kadın sanki çöktü ve canlılığını kaybetti. Bir çuval gibi kutunun üzerine yığıldı. Thor onun önüne diz çöktü, yaşlı kadını yavaşça kendine çekti ve sarıldı. Kadın yavaş yavaş hayata dönmeye başladı ve sonunda bu kadar aptal olmamasını söyleyerek adamı itti. Sonra iflah olmaz derecede yırtılmış ve kirlenmiş siyah renkli giysisini düzeltmeye çalıştı.

Yaşlı kadın kendisine bir çeki düzen verince, dikkatini Kate'e çevirdi ve onu yukarıdan aşağıya süzdü.

"Sen bir ölümlüsün, öyle değil mi?" dedi sonunda.

"Yani... evet"... dedi Kate.

"Bunu süslü giysinden anlayabiliyorum. Oh, evet. İşte, şimdi dünyanın diğer taraftan nasıl görüldüğünü gördün, öyle değil mi tatlım? O halde bu konuda ne düşünüyorsun?"

Kate daha ne düşüneceğini bilmediğini açıkladı. Thor yere oturmuş ve gözleri yarı kapalı, iri kafasını arkasındaki duvara dayamıştı. Kate, adamın kendisini bir şeye hazırladığı gibi bir fikre kapıldı.

"Bir zamanlar dünyalar arasında çok farklılık yoktu." diye sürdürdü yaşlı kadın. "Bir zamanlar burada her şey çok güzeldi, biliyor musun, çok güzeldi. Aramızda biraz al gülüm, ver gülüm vardı. Korkunç kavgalar, şüphesiz, korkunç kavgalar, fakat her şey gerçekten çok güzeldi. Ya şimdi?" Uzun ve yorgun bir şekilde içini çekti ve duvardan gözle görünmeyecek kadar küçük bir şeyi sıyırıp attı.

"Oh, durumlar kötü!" dedi yaşlı kadın. "Durumlar çok kötü. Her şeyin her şeyi etkilediğini görüyorsun. Bizim dünyamız sizin dünyanızı etkiliyor, sizin dünyanız bizim dünyamızı etkiliyor. Bazen bu etkinin ne olduğunu tam olarak anlamak zor. Çoğu kere ondan hoşlanmak da öyle. Bu günlerde bu etkilerin neden olduğu sonuçların çoğu zor ve kötü. Fakat bizim dünyalarımız pek çok bakımdan birbirinin aynısı. Sizin dünyanızda bir bina yapıldığı zaman, burada da yapısal bir şey ortaya çıkıyor. Bu belki çamurlu bir tepe veya bir arı kovanı veya bu eve benzer bir yer olacaktır. Belki biraz daha büyük çapta bir şey, fakat bir şey olacaktır. Sen iyi misin, Thor tatlım?"

Gök Gürültüsü Tanrısı gözlerini kapadı ve başını salladı. Dirsekleri sakince dizlerinin üzerinde duruyordu. Sol kolunun üst kısmına bağlamış olduğu Kate'in geceliğinin yırtık parçaları ıslanmış sarkıyordu. Umursamadan onları geri itti.

"Ve sizin dünyanızda usulünce halledilmemiş bir şey olursa..."

diye gevezeliği sürdürdü yaşlı kadın. “O şey bizim dünyamızda ortaya çıkacaktır. Hiçbir şey kaybolmaz. Hiçbir suç gizli kalmaz. Hiçbir düşünce sessiz kalmaz. Belki bizim dünyamızda yeni ve güçlü bir tanrı olur veya sadece bir tatarcık olur, fakat burada bir şekilde ortaya çıkar. Şunu da ekleyebilirim ki bu günlerde yeni ve güçlü bir tanrıdan çok ortaya çıkan şey bir tatarcık oluyor. Oh, bu günlerde, eskiden olduğundan daha çok tatarcık ve daha az sayıda ölümsüz tanrılar var.”

“Nasıl ölümsüzlerin sayısı daha az olabilir?” diye sordu Kate. “Bu konuda bilgiçlik taslamak istemiyorum, ama...”

“Ölümsüz olmak vardır, tatlım, sonra yine ölümsüz olmak vardır. Yani, eğer bu bıçağı sağlamca tutturabilirsem ve üzerine güzelce atlayabilirsem, çok kısa zaman sonra, kimin ölümsüz olduğunu, kimin olmadığını görürüz.”

“Tsuli...” diye çıkıştı Thor, fakat bunu yapmak için gözlerini açmadı.

“Yine de birer birer gidiyoruz, Thor. Gidiyoruz, Thor. Sen alırdın üç beş kişiden birisin. Şu anda alkolizm veya onks’a yenik düşmeyen çok az kişi kaldı.”

“O nedir? Bir çeşit hastalık mı?” diye sordu Kate. Yine öfkelenmeye başlıyordu. Arzusu dışında evinden çekip çıkarıldıktan ve bütün Doğu Anglia üzerinden bir çekicin sapında fırlatıldıktan sonra, Thor sadece oturup kendi kendine hayatından memnun görünürken, kendisinden ruh haline uygun olmayan bir gayret beklenmesine ve delice intihar meraklısı yaşlı bir kadınla konuşmak zorunda kalmasına sinirlenmişti.

“Sadece tanrıların başına gelen bir dert, tatlım. Gerçekte anlamı bir tanrının artık bir tanrı olmaya dayanamaması demek, bu yüzden sadece tanrıların başına geliyor.”

“Anladım.”

“Son dönemlerinde sadece toprağa uzanırsın ve bir müddet sonra başından bir ağaç büyür ve sonra her şey biter. Sen toprakla birleşirsin, onun içine sızarsın, ana damarlarından akarsın ve so-

nunda büyük bir saf su akıntısı olarak ortaya çıkarsın ve üzerine bir kamyon dolusu kimyasal atık atılabilir. Bu günlerde bir tanrı olmak, hatta ölü bir tanrı olmak bile, çok zor.”

“İşte, böyle...” dedi yaşlı kadın dizlerine vurarak. Bakışlarını gözlerini açmış olan, fakat onları sadece parmak uçlarına bakmakta kullanan Thor’a çevirdi. “Bu gece bir randevun olduğunu duydum, Thor.”

“Hmm” diye homurdandı Thor, yerinden kımıldamadan. “Duyduğuma göre meydan okuma saati için büyük toplantıyı bir araya çağırmışsın, bu doğru mu?”

“Hmm” dedi Thor.

“Meydan okuma saati, hmm? Uzun zamandır seninle baban arasında işlerin pek yolunda gitmediğini biliyorum. Hmm?” Thor’un yanıt vermeye niyeti yoktu. Sessizliğini korudu. “Galler’de olanların çok berbat şeyler olduğunu düşünüyorum.” diye sürdürdü Tsuliwaensis. “Niçin buna katlandığını bilmiyorum. Şüphesiz, o senin baban ve Tanrıların Babası ve bunun da işleri zorlaştırdığını anlıyorum. Fakat Odin, Odin’i çok uzun zamandan beri tanıyorum. Bir zamanlar akıllı olmak karşılığında gözlerinin birinden vazgeçmek için bir anlaşma yaptığını biliyor musun? Şüphesiz, biliyorsun, tatlım, sen onun oğlusun, öyle değil mi? Her zaman söylediğim şey suydı: Buna karşı çıkması, o özel anlaşma hakkında sorun çıkartıp gözünü geri alması gerekiyordu. Bununla ne demek istediğimi anladın mı Thor? Ve o korkunç Başparmak Rag. İşte dikkatli olman gereken birisi. Thor, gerçekten çok dikkatli ol. Sanırım sabah olunca her şeyden haberim olur, öyle değil mi?”

Thor sırtını duvardan kaydırıp ayağa kalktı. Yaşlı kadının ellerine sevgiyle sarıldı, gergin bir gülümseme dudaklarında dolaştı, fakat bir şey söylemedi. Kate’e küçük bir işaretle gitmek üzere olduklarını bildirdi. Kız, buradan gitmek dünyada en çok istediği şey olduğu için, “Ya, öyle mi?” demek ve kendisine böyle davranıldığı için, bir sorun çıkartmak isteğine karşı koydu. Uysalca yaşlı kadınla vedalaştı ve karanlık geceye doğru yürüdü. Thor onu izledi.

Kate kollarını kavuşturdu ve sordu: “Evet? Şimdi nereye? Bu akşam benim için başka ne gibi eğlenceli sosyal olaylar planladın?”

Thor yeri inceleyerek biraz çevrede gezindi. Çekicini çıkardı ve onu değer bilir bir şekilde ellerinde tarttı. Geceye doğru baktı ve çekicini birkaç kere rast gele çevirdi. Sonra kendini de birkaç kere fazla hızlı sayılmayacak bir şekilde döndürdü. Çekicini serbest bıraktı ve o da gecenin içinde fırladı ve yirmi otuz metre ilerde öylesine duran bir kayayı ikiye ayırdı ve sonra geri döndü. Thor çekici kolayca yakaladı, onu havaya fırlattı ve yeniden kolayca yakaladı.

Sonra kıza döndü ve ilk defa onun gözlerinin içine baktı.

“Bir şey görmek ister misin?” diye sordu.

Boş istasyonun büyük tonozlarından bir rüzgâr esintisi geldi ve avını aniden elinden kaçırmış olduğu için Dirk'de büyük bir hayal kırıklığı yarattı. Soğuk ay ışığı St. Pancras istasyonunun çatısı boyunca uzanan cam panoların üstünü örtmüştü.

Işık, boş rayların üzerine düştü ve onları aydınlattı. Işık, tren hareket levhasıyla bugünün bir Mavi Kupon Günü olduğunu söyleyen levhanın üzerine düştü ve ikisini de aydınlattı.

Tonozlu çatının bitiminde meydana gelmiş kemerli geçitte beş adet büyük gazometrenin fantastik şekilleri yer alıyordu. Bunların desteklediği üstyapılar, sanki bir illüzyonistin oyunundaki halkalar gibi, gölgelerinde birbirine karışmışlardı. Ay ışığı bunları da aydınlattı, fakat Dirk'in sorununu aydınlatmadı.

Yüz kadar insanın havaya karışıp kaybolmasını seyretmişti. Tamamıyla imkânsız sayılabilecek bir şekilde. İşin bu tarafı onun için sorun değildi. İmkânsız onu gereğinden fazla rahatsız etmezdi. Eğer bir şey imkânlı olarak yapılamıyorsa, o zaman açıkça imkânsız olarak yapılmıştı. Buradaki soru bunun nasıl yapıldığıydı.

İstasyonun herkesin ortadan kaybolduğu o bölgesini arşınladı ve görülebilecek her şeyi her açıdan inceledi. Bir iz arıyordu, normalin dışında bir şey, sanki boşlukmuş gibi yüz kadar insanın biraz önce geçtiğini görmüş olduğu o yere onun geçmesine izin verecek bir şey arıyordu. Yakın bir yerlerde kendisinin davet edilmediği bir büyük parti verildiğini hissediyordu. Umutsuzca iki kolunu açıp dönmeye

başladı, daha sonra bunun tamamen yararsız olduğuna karar verdi ve bunun yerine bir sigara yaktı.

Paketi çıkarırken cebinden dışarıya bir kâğıt parçasının düştüğünü fark etti ve sigarasını iyicene ateşledikten sonra, onu almak için eğildi.

Heyecan verici bir şey değildi, sadece bardaki açıkgöz hemşireden almış olduğu adisyon fişiydi. Her bir maddeyi gözden geçirirken “rezalet” diye düşündü ve tam kâğıdı buruşturup atacakken, belgenin genel görünüşü hakkında bir şey dikkatini çekti.

Yenilen şeyler kâğıdın sol tarafında, fiyatları sağ tarafında sıralanmıştı.

Kendi faturalarında, onları yazdığı zaman *-yani bir müşterisi olduğu zaman ki, bugünlerde bu epeyce nadirdi ve olan müşterileri de faturalarını alıp onlara öfkelenecek kadar uzun yaşamıyorlardı-* genellikle yapılan işler kısmında biraz zahmeti göze alırdı. Hiç olmazsa müşterisinin bu bakımdan verdiği paranın karşılığını aldığını hissetmesinden hoşlanırdı.

Kısacası, yazdığı faturalar düzenlenme bakımından hemen hemen tam tamına birkaç saat öncesinde hiç bir anlam çıkaramadığı çözülmez runik yazılı kâğıt tomarına benziyordu. Bu buluş işine yarayacak mıydı? Bilmiyordu. Eğer kâğıt tomarı bir kontrat değil de bir faturaysa, bu neyin faturasıydı? Hangi hizmet karşılığında verilmişti? Bunlar kesinlikle ince karışık hizmetler olmalıydı. Veya hiç olmazsa, ince karışık bir şekilde tarifi yapılan hizmetler. Hangi mesleklere uygun düşerdi? Bu en azından üzerinde düşünülecek bir şeydi. Adisyon fişini buruşturdu ve onu bir çöp kutusuna atmak için olduğu yerden uzaklaştı.

Bu hareketi de isabetli oldu.

Yani, dışarıda ön avluyu geçen iki çift ayak sesi aniden duyulduğu zaman, istasyonun ortasındaki boş alandan uzakta, göze çarpmayacak bir şekilde yapışacağı bir duvarın yakınındaydı.

Birkaç saniye sonra gelenler istasyonun ana bölümüne girdiler, o zamana kadar Dirk duvarın bir açısında gözden uzakta bir yer bulmuştu.

Gözden bu kadar uzakta olması, ona başka bir açıdan o kadar yararlı olmadı, zira belli bir zaman ayakların kimlere ait olduğunu göremedi. Onları görebildiği zaman ise, onlar birkaç dakika önce bir grup insanın sessiz ve sakince kaybolmuş oldukları o yere ulaşmışlardı bile.

Kadının kırmızı çerçeveli gözlükleri ve adamın sakın görünüşlü İtalyan takım elbisesi kadar, hemen ortadan kaybolma hızları da onu şaşırttı.

Dirk ağzı dili tutulmuş kaldı. Bütün gece boyunca hayatını zehirleyen bu iki insan (aşırı tahrik nedeniyle böylesi küçük bir abartma yapması için kendisine izin vermişti) alçakça ve bile bile gözlerinin önünde kaybolmuşlardı.

Onların tamamıyla kaybolmuş olduklarına ve birbirlerinin arkasına saklanmadıklarına iyice emin olduktan sonra, esrarlı yere bir kere daha dönmeyi göze aldı.

Şaşırtıcı derecede sıradan bir yerdi burası. Ziftle asfaltlanmış döşemenin bir özelliği yok, havanın yok, her şey sıradan. Fakat yine de Bermuda üçgen endüstrisini on yıl boyunca mutlu kılacak sayıda insan burada beş dakika içinde kaybolmuştu.

Çok öfkelenmişti.

O kadar çok öfkelenmişti ki bu öfke duygusunu paylaşmak için birilerine telefon edip onları da öfkeliendirmek istedi. Saat sabahın bir buçuğuna yaklaşırken bu tepkiyi verecekleri hemen hemen kesindi.

Bu sadece aklına rast gele gelen bir düşünce değildi. Amerikalı kızın, Kate Schechter'in güvenliğinden endişe duymaya devam ediyordu ve son defa telefon ettiği zaman kayıt makinesinden yanıt gelmesi de endişesini azaltmamıştı. Kız şu anda mutlaka evinde ve yatakta uyuyor olmalıydı ve bu saatte gereksiz bir telefonla uyanmak onu kesinlikle öfkeliendirecekti.

Birkaç bozuk para ve çalışan bir telefon buldu ve kızın numarasını çevirdi.

Kayıt makinesi, Asgard'da bir gece için şu anda çıkmak üzere

olduğunu, Asgard'ın hangi kısımlarına gideceklerinden emin olmadığını, fakat eğer vakit olursa, belki daha sonra Valhalla'ya da şöyle bir uğrayacaklarını söyledi. Eğer bir mesaj bırakmak isterse, sabahleyin sağ ve ruh durumu uygun olursa, onunla ilgilenecekti. Arkasından bazı bip sesleri geldi. Seslerin Dirk'in kulağında çınlaması birkaç saniye devam etti.

“Oh!” dedi adam, makinenin onun sözlerini kaydetmekle meşgul olduğu fark ederek “Aman Tanrım, imkânsız bir şey yapmadan önce bana telefon edeceğin konusunda anlaşılmış olduğumuzu sanıyordum.”

Telefonu kapadı, öfkeden başı dönmeye başlamıştı. Valhalla, öyle mi? Bu gece onun dışında herkesin gittiği yer orası mıydı? Eve gidip yatağa girmek ve sabahleyin de bakkallık işine başlamak belki daha iyi olacaktı.

Valhalla.

Bir kere daha Valhalla adı kulaklarında çınlarken, çevresine bakındı. Hiç şüphe yok ki, diye düşündü, bu büyüklükteki bir yer tanrılar ve ölmüş kahramanlar için güzel bir ziyafet salonu olurdu ve o boş Midland Grand oteli de bütün hepsini Norveç'ten buraya taşımaya değerdi.

Nereye doğru yürüdüğünü bilmenin bir farklılık yaratıp yaratmayacağını merak etti.

Sinirli bir şekilde ve adımlarıyla yoklayarak sözkonusu alanın içinde aşağı yukarı dolaştı. Hiçbir şey olmadı. İyi öyleyse. Döndü ve sokak serserisinden almış olduğu sigaradan bir iki yavaş nefes çekerken durup o alanı inceledi. Hiçbir farklılık yoktu.

O alanın içinde yeniden geçti, bu sefer biraz daha normal, fakat yavaş etkili adımlarla. Bir kere daha hiçbir şey olmadı, fakat tam o yerden uzaklaşacağı sırada bir gürültü sesi, çok kısa bir an için, kulağına gelir gibi oldu. Bu çevrilen bir radyo ayar düğmesinden beyaz gürültü çıkmasına benziyordu. Bir kere daha döndü ve aynı yere geldi, en küçük bir sesi yakalayabilmek için dikkatle başını bir o yana, bir bu yana çevirdi. Bir müddet bir şey olmadı, sonra

birdenbire çevresinde bir ses patlayıp kayboldu. Bir hareket ve bir başka ses yakalama. Çok. çok yavaş ve dikkatli bir şekilde yürüdü. Çok hafif ve yumuşak hareketlerle sesi yakalamak için başını milyarın milyarı kadar kıınıldattı, bir molekülün arkasına kayd ve ortadan kayboldu.

Kendini korumak için hemen yere eğilmek zorunda kaldı. Geniş açıklıktan büyük bir kartal üzerine doğru saldırıya geçmişti.

Bu başka bir kartaldı, değişik bir kartal. Onu izleyen de değışkti, bir sonraki de. Hava kartallarla doluydu ve görünüşe göre onların en azından yarım düzinesi tarafından kapılıp kaçırılmadan Valhalla'ya girmek imkânsızdı. Kartallar bile kartallar tarafından kaçınılıyordu.

Dirk, vahşî kanat çırpınışlarından korunmak için kollarını başının üzerine kaldırdı, döndü, ayağı takıldı ve büyük bir masanın arkasına, ağır ıslak toprakla karışık samandan bir döşemenin üzerine düştü. Şapkası masanın altına yuvarlanmıştı. Onun peşinden süründü, şapkayı sıkıca kafasına geçirdi ve yavaşça masanın üzerinden çevreye bir göz attı.

Salon yer yer büyük şenlik ateşleriyle aydınlanıyordu.

Gürültü, odun dumanı ve kızarmakta olan domuzların, koyunların ve yaban domuzlarının kokuları, ter, şarap ve yanık kartal kanadı kokularıyla karışarak havayı dolduruyordu.

Arkasına sığınmış olduğu masa, destekler üzerinde duran kalın meşe ağacı tahtalardan meydana gelmiş ve her yöne konmuş sayısız masalardan biriydi. Bunların üzerleri ölü hayvanların dumanı tüten et parçaları, kocaman ekmekler, ağzına kadar şarapla dolu büyük demir çanaklar ve balmumundan karınca tepelerini andıran mumlarla tepeleme doluydu. Çok iri, ter kokan şekiller bu masaların çevresinde ve üzerlerinde kaynaşıyor, hem yiyor, içiyor hem de yiyecek için, yiyeceğın içinde ve yiyeceklerle kavga ediyorlardı.

Dirk'den bir metre kadar uzaklıkta bir savaşçı masanın üzerine çıkmış altı saatten beri kızarmakta olan bir domuzla kavga ediyordu. Kaybettiği açıkça belliydi, fakat gayretle ve hevesle kaybediyordu. Ona bir yalaktan şarap atan diğer savaşçılar tarafından da alkışlanıyordu.

Çatı, bu uzaklıktan ve ateşlerin dalgalandıran ışığında görebildiği kadarıyla birbirine geçmiş kalkanlardan yapılmıştı.

Dirk şapkasına yapıştı, başını öne eğip salonun duvar kenarına ulaşabilmek için koştu. Koşarken tamamen ayık ve kendi ölçülerine göre normal olarak giyinmiş olduğu için görünmez olduğunu sandı. Bu esnada dış temizlemek dışında akla gelebilecek her türlü bedensel işlev örneğinin yanından geçiyor gibiydi.

King's Cross istasyonundaki sokak serserisinininkine benzer bir koku -o da hiç şüphesiz burada olmalıydı- durmadan gelmeye devam ediyordu. Koku arttı, arttı, o kadar ki insanın kafası sanki bu kokuyu içine alabilmek için gittikçe büyümek zorundaydı. Kılıcın kılıca, kılıcın kalkana, kılıcın vücuda, vücudun vücuda çarpmasının yarattığı gürültü kulak zarını gerip titreten ve insana ağlamak arzusu veren bir gürültüydü. Vahşi kalabalığın arasından yol bulup geçerken yumruk yedi, tökezledi, şarapla ıslandı, fakat sonunda bir duvar kenarına vardı. Pis kokulu inek derileriyle örtülmüş olan duvar, çok büyük ağaç ve taş parçalarıyla yapılmıştı.

Nefes nefese bir an için durdu ve geriye dönüp manzarayı hayretle gözden geçirdi.

Burası Valhalla'ydı.

Bu noktada hiçbir şüphe yoktu. Yemek temin işiyle uğraşan bir şirket tarafından taklidi yapılabilecek bir şey değildi bu. Bütün bu kaynaşan, âlem yapan tanrılarla ve kahramanların çılgın topluluğu ve onların âlem yapılan bayan arkadaşları, kalkanlarıyla, şenlik ateşleriyle ve yaban domuzlarıyla St. Pancras istasyonu büyüklüğüne yakın bir yeri kaplıyordu. Bütün bunlardan yükselen sıcaklık başları üzerinde kanat çırpıp çılgın kartal sürülerini sanki boğacak gibiydi.

Belki de durum öyleydi. Boğulmak üzere olduklarını sanan öfkeli bir kartal sürüsünün, şu anda izlemekte olduğu kartalların çoğundan, önemli bir farklılık göstereceğine pek emin değildi.

Kalabalık içinde kendine yol açmaya çalışırken merak etmeyi daha sonraya ertelemiş olduğu bir şey vardı, ama artık onun da zamanı gelmişti.

Draycottlar konusu, diye düşündü.

Draycottların burada ne işleri olabilirdi? Ve böylesi bir karmaşa içinde Draycottlar nerede olabilirdi?

Gözlerini kısıtı ve dalgalanan kalabalığı dikkatle süzdü. Buna kalkışmanın sonuçsuz kalacağı bile bile, fakat onu yapması gerektiğini de hissederek şangırtılı göğüs zırhları ve ter kokulu giysiler arasına karışmış bir çift kırmızı çerçeveli gözlük veya sakin görünüşlü bir İtalyan takım elbiseyi bir yerlerde bulabilir miyim, diye çevresine bakındı.

Hayır, diye karar verdi, onları göremiyordu. Burası onların tarzı bir parti değildi. Bu konu üzerinde yürüteceği fikirler, havada uçan ve sol kulağının on santim kadar uzağında yüreğini hoplatan bir sesle duvara saplanan kısa saplı ağır bir savaş baltası tarafından kesildi ve bir an için bütün düşünceler aklından silindi.

Olayın şokundan kurtulduğu ve tekrar nefes almaya başladığı zaman, bunun herhalde kendisine karşı kötü niyetle atılmış bir şey olmadığını, sadece kahramanca bir neşe gösterisi olduğunu düşündü. Yine de eğlence havasında olmadığından, yerini değiştirmeye karar verdi. Burası Valhalla salonu değil de, gerçekten St. Pancras istasyonu olsaydı bilet satılan yer olacak yöne doğru, duvar boyunca yürüdü. Orada ne bulacağını bilmiyordu, fakat burasından farklı olacağını tahmin etti ki, bu da iyi bir şey sayılırdı.

Duvar kenarlarında durum genelde daha sakin gözüküyordu.

Sanki eğlencenin en büyük ve en iyi kısmı daha çok salonun ortasında toplanmıştı. Şu anda yanlarından geçtiği masalarda oturan kişiler sanki hayatlarının öyle bir mevsimine gelmişlerdi ki, artık şu anda ölü bir domuzla güreşe tutuşmaktansa. ölü domuzlarla

güreşmiş oldukları zamanları yad etmeyi ve ölü domuzlarla güreşme tekniğinin püf noktalarını birbirlerine anlatmayı tercih ediyorlardı.

Birisinin arkadaşına, hasmın göğüs kemiğine sol elin üç parmağıyla düz dalış yapmanın kritik noktada, yani tam anlamıyla sersemleyip yere düşmemekte çok önemli olduğunu söylediğini, arkadaşının da dostça "Oh ah!" diye karşılık verdiğini duydu.

Dirk durdu, baktı ve geri çark etti.

Demir tabağının önünde kamburunu çıkartmış düşünceli bir şekilde oturan ve epeyce lekelenmiş ve tüyleri birbirine karışmış *-Dirk'in onu son defa görmüş olduğu giysilerden daha çok duruma uygun ve daha kokulu-* kürkler ve tokalar kuşanmış biri, Dirk'in King's Cross istasyonu bekleme salonunda konuşmuş olduğu adamdı.

Dirk ona nasıl yaklaşacağını düşündü. Adamın sırtına acele tarafından bir şaplak indirip, "Hey! İyi parti. Canlılık dolu." demek tutulabilecek bir yoldu, ama Dirk bunun pek işe yarayacağını sanmıyordu.

Ne yapacağını düşünürken, bir kartal aniden havadan süzül-
dü ve kanatlarını çırparak yaşlı adamın önündeki masaya kondu, kanatlarını kapadı, adama yaklaştı ve yiyecek istedi. Yaşlı adam, rahat bir şekilde, bir kemikten biraz et kopardı ve onu kocaman kuşa uzattı. Kuş da eti adamın parmaklarının arasından sertçe, fakat kusursuz bir şekilde, gagasıyla aldı.

Dirk dostça bir yaklaşımın anahtarının bu olduğunu düşün-
dü. Masaya eğildi, küçük bir et parçası aldı ve onu kuşa uzattı. Kuş Dirk'in üzerine atıldı ve ensesine saldırdı. Dirk şapkasıyla vahşi yaratığa vurup onu defetmek zorunda kaldı, ama tanışma işi tamamlanmıştı.

Adam, "Oh ah!" dedi ve kuşu kovaladı ve oturduğu sırada beş on santim kenara çekildi. Bu tam anlamıyla bir davet sayılmazdı, ama yine de bir davet sayılırdı. Dirk sıraya çıkıp oturdu.

"Teşekkür ederim." dedi oflayarak.

"Oh ah."

"Eğer hatırlıyorsan, biz..."

“Dirk kendi kendine konuştuğunu sanıyordu, adamdan bir yanıt alabilmesine şaşıtı, fakat aldığı yanıt onu o kadar şaşırtmadı.

“Bu geceki toplantıyı Thor mu istedi?” diye sordu Dirk adama.

“Oh ah.”

“Gelmemesi oldukça kabalık.”

“Oh ah.”

“Sanırım herkesin biraz keyfi kaçtı.”

“Herkese yetecek domuz olduğu sürece bir şey olmaz.”

“Domuz mu?”

“Oh ah.”

Dirk konuşmayı nasıl sürdüreceğini hemen bulamadı. “Oh ah!” dedi teslim olmuş bir şekilde.

“Aslında tek ilgilenen kişi Thor, anlıyor musun?” dedi yaşlı adam. “Durmadan meydan okuyor, sonra kazanamıyor. Nasıl tartışma yapılıp bilmiyor. Kafası karışıyor ve öfkeleniyor, aptalca bir şey yapıyor, işin içinden çıkamıyor ve ceza çekmek zorunda kalıyor. Diğer herkes domuzlar için geliyor.”

“Oh ah!” dedi Dirk, yeni bir konuşma tekniği öğreniyordu ve bunun ne kadar başarılı olduğuna şaşıtı. Yaşlı adamı yeni duymaya başladığı bir saygıyla süzdü.

“Galler’de kaç tane taş var, biliyor musun?” diye sordu adam birdenbire.

“Oh ah!” dedi Dirk ihtiyatlı bir şekilde. Bu fıkrayı daha önce duymamıştı.

“Ben de bilmiyorum. Hiç kimseye söylemiyor. Kendiniz sayın, diyor ve somurtup gidiyor.”

“Oh ah!” dedi Dirk. Fıkrayı pek o kadar beğenmemişti.

“Bu sefer ortaya bile çıkmadı. Onu suçlu bulduğumu söyleyemem. Fakat üzgünüm, zira onu haklı olabileceğini düşünüyorum.”

“Oh ah.”

Adam sessizliğe daldı.

Dirk bekledi.

Ses yok.

“Yani” dedi, tedbirli bir kışkırtmaya girişerek: “Onun haklı olacağını düşünüyorsunuz, öyle mi?”

“Oh ah.”

“Ne şekilde” dedi Dirk, sonunda sabrı tükenerek: “Onun haklı olduğunu düşünüyorsunuz?”

“Her şekilde.”

“Oh ah!” dedi Dirk, yenilgiyi kabul ederek.

“Tanrıların güç bir dönemden geçtikleri bir sır değil.” dedi yaşlı adam, asık bir yüzle. “Bu herkesin, sadece domuzlarla ilgilenenlerin bile görebileceği bir şey (*ki pek çoğu öyle sayılır*). Ve sana artık ihtiyaç duyulmadığını hissettiğin zaman, bir sonraki domuzun ötesini düşünmek zor gelebilir, eğer bir zamanlar bütün dünya seninle birlikte oradaysa. Herkes bunu kaçınılmaz olarak kabul ediyor. Yani Thor dışında herkes. Şimdi o da işin peşini bıraktı. Gelip bizlerle birlikte bir domuz parçalamaya bile zahmet etmedi. Meydan okumaktan vazgeçti. Oh ah.”

“Oh ah!” dedi Dirk.

“Oh ah!”

“Yani, bu Thor’un meydan okumasıydı, o zaman...” dedi Dirk, adamın ağzını ararcasına.

“Oh ah!”

“Niçin?”

“Oh ah!”

Dirk bütün sabrını kaybetti ve adama döndü.

“Thor niçin Odin’e meydan okuyordu?” diye ısrarla sordu, kızgın bir şekilde.

Adam sakın bir hayretle ona dönüp baktı, onu derine kaçmış iri gözleriyle yukarıdan aşağıya süzdü.

“Sen bir ölümlüsün, öyle değil mi?”

“Evet” dedi Dirk, kısaca. “Ben bir ölümlüyüm, Şüphesiz, ben bir ölümlüyüm. Ölümlü olmanın konuyla ne ilgisi var?”

“Buraya nasıl geldin?”

“Seni izledim.” Cebinden buruşmuş, boş sigara paketini çıkardı

ve masanın üzerine koydu. “Teşekkürler” dedi, “Sana borçluyum”.

Bu oldukça zayıf bir özür dileme tarzı, diye düşündü, fakat elinden gelenin en iyisi buydu.

“Oh ah.” Adam bakışlarını ondan uzaklaştırdı.

“Thor niçin Odin’e meydan okuyordu?” dedi Dirk, bu sefer sesindeki sabırsızlığı göstermemeye çalışarak.

“Bundan sana ne?” dedi yaşlı adam acı bir sesle. “Sen bir ölümlüsün. Neden ilgileneceksin? Şu anda değeri ne kadar azalmış olsa da, sen ve senin gibiler ondan istediğinizi elde ettiniz.”

“Neyi nereden elde ettik?”

“Anlaşma” dedi yaşlı ölümsüz. “Thor’un Odin’in yapmış olduğunu iddia ettiği kontrat.”

“Kontrat mı?” dedi Dirk. “Ne kontratı?”

Adamın yüzünde yavaş yavaş bir öfke ifadesi belirmeye başlamıştı. Dirk’e baktığı zaman, Valhalla’nın şenlik ateşleri adamın gözlerinin derinliklerinde dans ediyordu.

“Ölümsüz bir ruhun satışı” dedi esrarlı bir şekilde.

“Ne?” dedi Dirk. Bu düşünce daha önce aklına gelmişti, ama onu kabul edilmez bulmuştu. “Yani bir adam ruhunu ona mı sattı? Hangi adam? Hiçbir anlamı yok bunun.”

“Hayır!” dedi adam. “Bunun hiçbir anlamı olmaz. Ben ölümsüz bir ruh dedim. Thor, Odin’in ruhunu İnsanoğlu’na sattığını iddia ediyor.”

Dirk ona dehşet içinde baktı ve sonra yavaşça gözlerini balkona çevirdi. Orada bir şeyler olup bitiyordu. Büyük davul yeniden vurdu ve Valhalla salonu bir kere daha sessizleşmeye başladı. Fakat davulun ikinci ve üçüncü vuruşları gelmedi. Beklenmeyen bir şey olmuş gibiydi. Balkondaki şekiller şaşkınlık içinde hareket ediyorlardı. Meydan okuma saati sona ermek üzereydi, fakat sanki başka türlü bir meydan okuma olmuş gibiydi.

Dirk avuçlarıyla alnına vurdu ve olduğu yerde sallandı. Sonunda olayı anlamaya başlıyordu.

“İnsanoğlu’na değil” dedi. “Fakat sadece bir adama ve bir ka-

dına. Bir avukat ve bir reklamcıya... O kadını gördüğüm anda her şeyin onun kabahati olduğunu söylemiştim. Gerçekten haklı olduğumu bilmiyordum.” Aceleyle yanındaki adama döndü. “Oraya yukarıya gitmem lazım. Tanrıların aşkına, bana yardım et.”

29

O... dddiiiiinnnnnnn!!!!”

Thor öyle bir öfke çılgılığı attı ki, gökyüzü sarsıldı. Ağır yüklü bulutlar altlarında hareket eden havanın gücüyle şaşkın bir gök gürlemesi homurdandı. Kate irkildi, kulakları çın çın öterken, yüzü korku ve şoktan bembeyaz olmuştu.

“Başparmak RAGÜÜ!”

Thor iki eliyle çekicini ayakların tam durduğu yere savurdu. Onu bu kısa mesafeye o kadar hızla savurdu ki, çekiç yere çarpıp otuz metre kadar yukarıya sıçradı.

“Gggrrrrraaaaaaaah!!!!!!” Ciğerlerinden çıkan büyük bir hava patlamasıyla kendisini onun arkasından havaya fırlattı, çekici düşmeye başlarken tuttu ve yeniden savurdu, tekrar aşağıya düşerken yakaladı. Havadayken kendi çevresinde şiddetle dönüp çekici bütün gücüyle denize fırlattı. Daha sonra sırt üstü yere düştü ve ayak bilekleriyle, dizleriyle ve yumruklarıyla toprağı inanılmaz bir öfke içinde dövmeye başladı.

Çekiç denizin üzerinde çok alçak bir yörüngede uçtu. Başı suya daldı ve on beş santim kadar bir derinliği koruyarak yol almaya başladı. Denizin yüzeyinde yavaş ve zahmetsizce keskin bir yarık açıldı ve -çekiç bir operatörün bıçağı gibi yolunu açarken- bir mil kadar uzandı. Yarığın iç duvarları çekicin gücüyle açılarak onun ardından düzgün bir şekilde derinleşti. Sonunda denizin yüzünde büyük bir vadi açılmış oldu. Vadinin duvarları belirsizlik içinde

sarsıldı ve sallandı, sonra içeriye doğru katlandı, çılgın ve köpüklü bir kargaşa içinde birbiriyle çarpıştı. Çekiç başını kaldırdı ve göğesini doğru yükseldi. Thor ayağa fırlayıp onu izledi, ayaklarını bir boksör gibi yere vurmaya devam ediyordu. Fakat daha ziyade büyük çaplı bir yer sarsıntısı başlatacak bir boksöre benziyordu. Çekiç yörüngesinin en yüksek yerine ulaşınca, Thor bir orkestra şefi gibi yumruğunu şiddetle aşağıya indirdi ve çekiç denizin çarpışan dalgalarına doğru hızla düştü.

Bu, bir tokadın bir isteriği sakinleştirmesi gibi, bir an için denizi sakinleştirmiş göründü. O an geçti. Darbenin indiği yerden çok büyük bir su sütunu fırlayarak çıktı ve saniyeler sonra çekiç *-beraberinde ilkinin orta yerinden başka büyük bir su sütunu taşıyarak-* onun merkezinden yukarıya doğru fırladı.

Çekiç yükselişinin zirvesinde takla attı, kendi çevresinde döndü ve çok heyecanlanmış bir köpek yavrusu gibi sahibine koştu. Thor onu yakaladı, fakat onu durdurmak yerine çekicini kendisini arkaya doğru atmasına izin verdi, ikisi birden yüz metre kadar kayaların üzerinde yuvarlandılar ve yumuşak bir toprakta sürüklenerek durdular.

Thor hemen yeniden ayaklandı. Bir bacağından diğerine üç metreye kadar sıçrayışlar yaparak ve kollarını açmış çekicini elinde sallayarak kendi çevresinde dönmeye başladı. Onu yeniden elinden bıraktığı zaman, çekiç bir kere daha denize doğru koştu, fakat bu sefer suyun yüzünde dev gibi bir yarım daire yarıdı, deniz bir an için bunun çevresinde yükselip devasa bir su amfiteatrı meydana getirdi. Bu su kütlesi öne doğru düştüğü zaman, çok büyük bir dalga şeklinde kırıldı, ileriye aktı ve öfkeli bir şekilde uçurumun kısa duvarına çarptı.

Çekiç Thor'a geri döndü. O da onu büyük bir hızla yeniden fırlattı. Çekiç büyük bir kayaya çarpıp öfkeli büyük bir kıvılcım çıkarttı. Daha ileriye sıçradı ve başka kayalardan da kıvılcımlar çıkarttı. Thor kendini dizlerinin üzerine attı ve çekiç her bir kayaya vurduğunda, kayanın yükselip çekici karşılaması için yumruğuyla yeri

dövdü. Kayalardan birbiri ardınca kıvılcımlar fırlamaya başladı. Çekiç taşlara gittikçe daha hızlı vuruyordu. Sonunda bir kıvılcım bulutlardan uyarıcı bir yıldırım yalazı kışkırttı.

Bundan sonra gökyüzü, ininde halkaları çözülen çok büyük ve öfkeli bir hayvan gibi, yavaş yavaş harekete geçti. Çekiçten sızrayan kıvılcımlar hızlandı ve büyüdü, gökyüzünden onlarla birleşmek için daha çok yıldırım yalazları indi ve bütün toprak korkulu bir heyecana çok benzer bir şekilde titremeye başladı.

Thor kollarını başının üzerine kaldırdı ve onları gökyüzünde çınlayan bir haykırıyla sertçe indirdi.

“O... ddddiiiiinnnnnnn!!!!”

“Gökyüzü sanki ikiye yarılacaktı.

“Başparmak Raaaaagggggg!!!!!!”

Thor, iki kucak dolusu kayalık toprağı iki yana savurarak, kendini yere attı. Artmakta olan bir öfkeyle sarsıldı. Thor itip sarstıkça, bütün uçurum derin bir homurtuyla yavaş yavaş denize doğru eğilmeye başladı. Birkaç saniye sonra altındaki köpüren cehenne me doğru hızla kaydı. Thor ise geriye doğru kaçtı, büyük boy bir piyano büyüklüğünde bir kayayı yakalayıp başının üzerinde tuttu.

Her şey çok kısa bir an için hareketsiz kaldı.

Thor kayayı denize fırlattı.

Yeniden çekicini eline aldı.

“O!..” diye gürledi.

“... Ddddddinnnnnnnnnn!!!!!!!”

Çekici yere çarptı.

Yerden bir su kütlesi yükseldi ve gökyüzü infilak etti. Sahilin her iki tarafında millerce mesafede şimşek beyaz bir ışık duvarı gibi yanıp söndü. Gök gürlemesi çarpışan dünyalar gibi kükredi ve bulutlar yeri parçalayan bir yağmur kustular. Thor selin ortasında coşku içinde durdu.

Birkaç dakika sonra şiddet azaldı. Güçlü ve sürekli bir yağmur inmeye devam etti. Bulutlar kendilerini temizliyorlardı ve erken sabah güneşinin zayıf ışıkları incelmekte olan örtüyü delmeye başlamıştı.

Thor durduğu yerden, ellerinden çamuru çırparak ve temizleyerek bata çıka geriye yürüdü. Ona doğru uçan çekicini yakaladı.

Kate'i şaşkınlık, korku ve kızgınlık içinde titreyerek onu ayakta izler buldu.

“Bütün BUNLARIN anlamı neydi?” diye ona bağırdı kız.

“Öfkemi doğru dürüst boşaltmak zorundaydım.” dedi Thor. Bu yanıt kızı tatmin etmez görününce, “Bir tanrı arada sırada gösteriş yapabilir, yapamaz mı?” diye ekledi.

Tsuliwaensis yağmurun içinden hızla onlara doğru geldi.

“Sen gürültücü bir çocuksun, Thor.” diye azarladı, “gürültücü bir çocuk”.

Fakat Thor gitmişti. Baktıkları zaman, açılmaya başlayan gökyüzünde, kuzeye doğru hızla ilerleyen küçük bir noktanın o olması gerektiğini düşündüler.

Cynthia Draycott balkondan aşığıdaki manzaraya hoşnutsuzlukla baktı. Valhalla'da cümbüş yeniden başlamıştı.

"Bundan nefret ediyorum." dedi kadın. "Bunun bütün hayatım boyunca sürüp gitmesini istemiyorum."

"Katlanmak zorunda değilsin, sevgilim." dedi sakın bir şekilde Clive Draycott. Ellerini kadının omuzlarına koymuş, onun arkasında duruyordu. "Şu anda bu işle ilgileniliyor ve her şey yolunda gidecek. Aslında daha iyisi olamaz. Tam istediğimiz şey. Biliyor musun bu gözlüklerle şahane görünüyorsun. Gerçekten söylüyorum. ÇOK şık gözüküyorlar."

"Clive, bu işin daha önceden halledilmesi gerekiyordu. Önemli olan rahatsız edilmememizdi, sadece bu işi yapar, anlaşımayı sağlar ve onu unutabilirdik. Önemli olan nokta buydu. Hayatımda yeteri kadar pislikle uğraştım. Bunun iyi olmasını istiyordum, yüzde yüz. Bütün bunları istemiyorum."

"Kesinlikle. Zaten bu yüzden her şey bizim için çok mükemmel. Çok mükemmel. Kontratin açık bir şekilde ihlal edilmesi. Şu anda istediğimiz her şeye sahibiz ve bütün sorumluluklardan kurtulduk. Mükemmel. Bu işten tertemiz bir şekilde ayrılıyor ve bizim yüzde yüz iyi olan bir hayatımız var. Ve temiz. Tam istediğin gibi. Gerçekten işler bizim için daha iyi olamazdı. Güven bana."

Cynthia Draycott sinirli bir şekilde kollarını kavuşturdu.

"Bu yeni... kişi ne olacak?" Uğraşmak zorunda kalacağımız başka bir şey."

“Çok kolay olacak. ÇOK kolay. Dinle, bir şey değil o. Ya onu da bu hesabın içine katarız veya KESİNLİKLE hesabını görürüz. Biz buradan ayrılmadan önce bu iş halledilecek. Ona bir şey alırız. Yeni bir palto. Belki ona yeni bir ev almamız gerekecek. Bunun bize kaç mal olacağını biliyor musun?” Sevimli bir şekilde güldü. “Önemli bir şey değil. Onun üzerinde kafa yorman bile gerekmiyor. Onun üzerinde kafa yorman gerekmediğini bile düşünmen gerekmiyor. Her şey bu ... kadar ... basit. Tamam mı?”

“Hm.”

“Tamam, hemen dönerim.”

Döndü ve yol boyunca gülümseyerek Tanrıların Babasına ait salonun girişine doğru yöneldi.

“Demek Bay...” Adam karta yeniden bakar gibi yaptı. “... Gently. Bu kişileri temsil etmek istiyorsunuz, öyle mi?”

“Bu ölümsüz tanrıları...” dedi Dirk.

“Tamam, tanrılar...” dedi Draycott. “Sorun yok. Belki de ilk seferinde iş görmek zorunda kaldığım o küçük manyak serseriden daha iyi iş göreceksiniz. Biliyor musunuz, bizim Bay Rag, Bay Rag, oldukça dişli bir kişilik. Biliyor musunuz, adam gerçekten şaşırtıcı. Elinden gelen her şeyi yaptı, kitaptaki bütün eski numaraları denedi ve beni uğraştırdı. Böyle kimselere nasıl davrandığımı biliyor musunuz? Basit. Dikkate almam. Sadece... dikkate almam. Eğer canı oynamak istiyorsa, tehdit etmek, bağırarak, beni oyuna getirmek için beş yüz on yedi yan maddeyi ortaya koymak istiyorsa, benim için bir sorun yok. Sadece zamanı harcıyor, ne çıkar? Benim Bay Rag gibi kişilerle uğraşmak için bol zamanım var. Zira gerçekten çılgınca olan şey neydi, biliyor musunuz? Gerçekten çılgın olan şey neydi? Adam canını kurtarmak için bile doğru dürüst bir kontrat yazabilecek durumda değildi. Gerçekten. Canını kurtarmak... için... bile. Ve size bir şey söyleyeyim, benim için sorun yok. İsteddiği kadar çırpınsın, ağzından köpükler saçsın: yorulduğu zaman ipini bağlarım. Dinleyin, ben plak endüstrisinde kontratlar

yaptım. Bu kişiler onlarla karşılaştırılacak olursa, sadece küçük bahlıklar sayılırlar. Bunlarla tanıştın. Bunlarla iş gördün. Bunlar ilkel vahşiler. Yani, öyle değiller mi? Kızılderililer gibi. Sahip oldukları şeyin değerinden bile haberleri yok. Biliyor musun, bu kişiler gerçek bir köpek balığıyla karşılaşmadıkları için şanslı sayılırlar. Ciddi söylüyorum. Amerika'm maliyeti nedir, biliyor musunuz? Bütün Amerika Birleşik Devletleri'nin maliyeti nedir, biliyor musunuz? Bilmiyorsunuz, ben de bilmem. Nedenini söyleyeyim mi? Tutarı o kadar önemsizdir ki birisi bize ne olduğunu söylese bile, iki dakika içinde unuttur gideriz. Tamamıyla aklımızdan çıkıp gider.

“Şimdi bununla karşılaştırılacak olursa, size söyleyeyim ki, bütün masrafları ödüyorum. Gerçekten ödüyorum. Woodshead hastanesinde özel bir daire. Kusursuz bakım, yiyecek, heyecan uyandıracak miktarda keten çarşaf. Heyecan uyandıracak. Harcanan bu parayla bugünün fiyatlarıyla Amerika Birleşik Devletleri'ni satın alabilirsiniz. Fakat biliyor musunuz, ne dedim? Dedim ki eğer keten çarşaf istiyorsa, bırakın keten çarşafı olsun. Bırakın olsun. Sorun yok. Adam bunu hak etti. İsteddiği... kadar... keten... çarşafa sahip olabilir. Sadece bana bulaşmasınlar yeter.

“Size söyleyeyim ki, bu adam iyi bir hayal sürüyor. İyi bir hayat. Bu da hepimizin istediği şey, öyle değil mi? İyi bir hayat. Bu adamın gerçekten istediği buydu. Ve bunu nasıl elde edeceğini bilmiyordu. Onların hiçbirisi bilmiyor. Modern dünyada çaresizler. Bu dünya onlar için oldukça zor ve ben sadece yardım etmeye çalışıyorum. Onların ne kadar çocuksu olduklarını size söyleyeyim, ne kadar çocuksu.

“Karım Cynthia, onunla tanıştınız, şunu söyleyeyim ki kadınların en mükemmelidir. Size söyleyeyim ki, Cynthia ile olan ilişkim o kadar iyi...”

“Karınızla olan ilişkiniz hakkında bir şey duymak istemiyorum.”

“Tamam. Sorun yok. Gerçekten sorun yok. Birkaç şey bilmeniz belki yararlı olur diye düşündüm. Fakat siz nasıl isterseniz, sorun yok. Tamam. Cynthia reklamcılık işindedir. Bunu biliyorsunuz.

Büyük bir ajansta önde gelen bir ortaktır. Büyük bir ajans. Birkaç yıl önce bir aktörün bir tanrı rolünü oynadığı bir reklamla büyük, gerçekten büyük bir kampanya yürüttüler. Reklamda, tam bilemiyorum, alkolsüz bir içki, bilirsiniz, çocukların dişlerini çürüten bir şey işte, tanıtılıyordu.

“Odin o günlerde tamamıyla sefalete düşmüştü. Sokaklarda yaşıyordu. Elinden hiç bir şey gelmiyordu, çünkü bu dünyaya uyum sağlayamamıştı. Gücü vardı, fakat onu günümüzde nasıl kullanacağını bilmiyordu. İşte şimdi işin asıl çılgınca kısmına geldik.

“Odin televizyonda bu reklamı görür ve kendi kendine, “Hey, ben bunu yapabilirim, ben bir tanrıyım.” diye düşünür. Belki bir reklamda yer alırsa para kazanacağını sanır. Ve bunun ne kadar tuttuğunu bilirsiniz. Amerika Birleşik Devletleri’nin maliyetinden daha düşük bir fiyattır bu, anlıyor musunuz? Şunu bir düşünün. Bütün Kuzey Avrupa Tanrılarının Başı ve onların güçlerinin kaynağı olan Odin, alkolsüz içki satan bir televizyon reklamında yer aldığı için kendine para ödeneceğini sanıyor.

“Ve bu adam, bu tanrı, kendini bir televizyon reklamına çıkarak birini bulmaya çalışıyor. Acınacak kadar çocukça. Fakat aynı zamanda açgözlü (*açgözlülüğü unutmayalım*).

“Her ne ise, adam Cynthia’nın dikkatini çekiyor. O zamanlar Cynthia düşük ücretli bir muhasebe görevlisi. Önce dikkat vermiyor, onun kaçık olduğunu sanıyor, fakat sonra ne kadar tuhaf olduğunu görünce, bir çeşit etkileniyor ve ben ona bir göz atıyorum. Ne oldu dersiniz? Onun gerçek olduğunu anlıyoruz. Adam gerçek. Tanrısal güçlerin bütün belirtilerine sahip gerçek bir tanrı. Sadece bir tanrı değil, aynı zamanda tanrılarının başı. Diğerlerinin güçlerini ondan aldıkları bir tanrı. Ve bu kişi bir reklamda oynamak istiyor. Bu kelimeyi bir daha tekrarlayalım mı? Bir reklamda.

“Olay çok hayret vericiydi. Bu kişi sahip olduğu gücün farkında değil miydi? Gücünün ona sağlayacağı şeyleri bilmiyor muydu?

“Görünüşe göre hayır. Şunu söylemeliyim ki, o an hayatımızın en şaşırtıcı anı oldu. Şa... şır... tı... cı. Size söylemelim ki, Cynthia

ile ben, her zaman özel insanlar olduğumuzu ve başımıza özel bir şey geleceğini biliyorduk ve işte olmuştu. Özel bir şey.

“Ama bakın, bizler açgözlü değiliz. Bütün o gücü, bütün o serveti istemiyoruz. Yani demek istiyorum ki, bu dünyaya bakıyoruz. İçine... ettiğimin... dünyasına. Eğer isteseydik, bütün dünyayı ele geçirebilirdik. Fakat kim dünyayı ele geçirmek ister? İnsanın başına alacağı derdi düşünün. Çok büyük bir servet bile istemiyoruz, uğraşmak zorunda kalacağımız bütün o avukatlar ve muhasebeciler ve size şunu söyleyeyim, BEN bir avukatım. Tamam, avukatları ve muhasebecileri denetlemek için insanlar tutabilirsiniz, ama bütün bu insanlar kimler olacak? Daha başka avukatlar ve muhasebeciler. Biliyor musunuz, bütün bunlar için sorumluluk almak istemiyoruz. Çok fazla gelir.

“Sonunda bu fikri buldum. Bu büyük bir emlak satın alıp sonra istemediğin kısmını satmak gibi bir şey. Bu şekilde sen istediğin şeyi alırsın, diğer birçok kişi de istedikleri şeyi alırlar, ancak bunu senin sayende aldıkları için kendilerini sana biraz borçlu hissederek. Ve sana ne kadar borçlu olduklarını söyleyen bir kâğıt parçası imzaladıkları için bunu kimin sayesinde aldıklarını unutmazlar. Ve para da bizim Bay Odinimizin çok, ama çok pahalı özel tıbbi bakımını ödemek için geri döner.

“Böylece fazla varlıklı sayılmayız, Bay Gently. Bir iki tane gösterişsiz hoş ev. Bir iki tane gösterişsiz hoş araba. Çok hoş bir hayatımız var. Çok, gerçekten çok hoş. Çok fazla şeye gerek duymuyoruz, zira gerek duyduğumuz herhangi bir şey hemen temin ediliyor. Her şey halledilmiş durumda. Bütün istediğimiz, bu da mevcut şartlar içinde çok makul bir istek sayılırdı, bu konuyla artık ilgilenmemekti. Gösterişsiz ihtiyaçlarımızı temin ediyoruz ve sahneden ayrılıyoruz. Bütün istediğimiz tam bir huzur, tam bir sessizlik ve hoş bir hayat, zira Cynthia bazen sinirli oluyor. Tamam.

“Sonra bu sabah ne oluyor? Tam da kapımızın önünde. Ööğğ. İğrenç. Yani gerçekten iğrenç bir numara. Bunun nasıl olduğunu biliyor musunuz?

“Şu şekilde oldu. Karşımızda yeniden dostumuz Bay Rag var ve o açıkgöz sahtekar sihirbaz avukat rolünü oynamaya çalışıyor. Çok acıklı bir durum. Bütün o küçük hileleri, oyunları ve oyalamalarıyla vaktimi harcamaya çalışarak kendini eğlendiriyor ve sonra harcadığı zaman için bana bir fatura vererek beni rahatsız etmeye çalışıyor. Sorun değil. Bu iş yaratmaktır. Bütün avukatlar bunu yapar. Tamam. Faturanı alacağım, diyorum. Ne olduğu umurumda değil. Bana faturanı ver ve onun halledilmesini sağlayacağım. Sorun yok. Böylece bana faturayı veriyor.

“Daha sonra görüyorum ki içinde hileli bir alt toplam var. Ne olmuş yani? Açıkgözlülük yapmaya çalışıyor. Bana sıcak bir patates vermiş. Dinle, plak işi sıcak patateslerle doludur. Onların icabına baktırırsın. Her zaman, eğer hayatta yükselmek isterlerse, senin işini halletmekten memnuniyet duyacak kişiler vardır. Eğer ulaştıkları yere layık iseler, onların da hizmetleri karşılıksız kalmaz. Eline sıcak bir patates tutuştururlar, sen de onu başkasına geçirirsin. Ben de onu başkasına geçirdim. Benim işlerimi halletmekten mutluluk duyacak ÇOK insan vardır. Biliyor musun? O adı geçen patatesin ne kadar uzağa ve ne kadar çabuk geçtiğini görmek gerçekten çok komikti. Bu bana kimin akıllı, kimin aptal olduğu konusunda epeyce bilgi verdi. Fakat daha sonra benim arka bahçeme düşmez mi? Korkarım, bu anlaşmayı bozacak bir şey. Woodshead olayı ÇOK pahalı bir numara ve sanırım sizin müşterileriniz onu bu noktada havaya uçurmuş olabilirler.

Burada güç bizim elimizde. Her şeyi iptal edebiliriz. İnanın bana, şu anda isteyebileceğim her şeye sahibim.

“Fakat dinleyin. Bay Gently, durumumu anladığınızı sanıyorum. Birbirimize karşı epeyce açık yürekli olduk ve bundan dolayı kendimi iyi hissediyorum. Bu işin içinde bazı hassas durumlar var kuşkusuz ve ben bir sürü şeyin olmasını sağlayacak durumdayım. Böylece belki bir uzlaşmaya varabiliriz. Bay Gently, ne isterseniz, o şeyin olması sağlanabilir.”

“Sadece senin gebermeni istiyorum!” dedi Dirk Gently. “Sadece senin gebermeni istiyorum!”

“İyi öyleyse, sen de ittir ol!”

Dirk Gently döndü ve odadan çıktı ve yeni müşterisine bir sorunla karşılaşabileceklerini sandığını söylemeye gitti.

31

Kısa bir müddet sonra koyu mavi BMW marka bir araba kendisi dışında başka kimsenin olmadığı St. Pancras İstasyonu'nun boş ön avlusundan sessizce ayrıldı ve sessiz yollarda ilerledi.

Dirk Gently biraz kederle şapkasını taktı ve az önce kazandığı ve yine az önce kaybettiği müşterisinden ayrıldı. Adam yalnız kalmak istediğini ve adım verebileceği bazı başka kişiler gibi belki bir fareye veya benzer bir şeye dönüşeceğini söylemişti.

Ardındaki büyük kapıları kapadı ve yavaşça yürüyerek tanrıların ve kahramanların büyük tonozlu salonuna, Valhalla'ya bakan balkona çıktı. Geldiği sırada cümbüşten son geride kalanlar da ortadan kayboluyorlardı, herhalde bunlar aynı anda St. Pancras İstasyonu'nun büyük tonozlu tren hangarında ortaya çıkacaklardı. Durup şenlik ateşlerinin artık küllenmeye başladığı bu boş salonda bir zaman çevresine bakındı.

Sonra başını çok hafifçe sallayarak aynı geçişi kendisi de yapabildi ve kendisini boş Midland Grand Otelinin esintili ve karmaşık koridorunda ayakta dururken buldu. Dışarıda St. Pancras istasyonun büyük karanlık salonunda Valhalla'dan son arta kalanları gördü. Bunlar ayaklarını sürüyerek dışarıya, Londra'nın soğuk sokaklarına, üzerinde kimse uyumasın diye özellikle tasarlanmış sıralar bulmak ve onların üzerinde uyumağa çalışmak için gidiyorlardı.

İçini çekti ve bu terk edilmiş otelden bir çıkış yolu bulmaya çalıştı. Bina çok büyük ve labirente benzer bir yer olduğundan

bu iş sandığından daha zor çıktı. Sonunda sarmal şeklinde büyük bir gotik merdiven buldu. Ejderha ve kanatlı aslan kabartmaları ve ağır madeni süslemeleri olan merdiven, giriş holünün büyük kemerlerine kadar iniyordu. Ana giriş kapısı, yıllardan beri olduğu gibi, kilitliydi. Sonunda Dirk, iriyarı, ter içinde belalı bir adam tarafından geceleri beklenen bir yan kapıya çıkan bir yan koridor buldu. Adam Dirk'in otele nasıl girdiğini öğrenmek istedi ve açıklamalarının hiçbirisiyle tatmin olmadı. Sonunda Dirk'in ayrılmasına izin verdi, zira yapabileceği başka bir şey yoktu.

Dirk bu kapıdan istasyonun bilet alma salonun girişine, oradan da istasyona geçti. Bir müddet orada durup çevresine bakındı ve sonra istasyonun ana kapısından dışarıya çıktı ve St. Pancras yoluna giden basamakları indi. Sokağa varır varmaz oradan geçmekte olan bir kartal tarafından ani bir saldırıya uğramadığı için o kadar şaşırdı ki ayağı takıldı, sendeledi ve erken sabahın ilk motosikletli kuryesinin tekerlekleri altında kaldı.

Thor büyük bir gürültüyle Valhalla'nın büyük salonunun arka duvarından içeriye daldı. Orada toplanmış olan tanrılara ve kahramanlara sonunda Norveç'e gidebildiği ve Odin'in imzalamış olduğu kontratın bir kopyasını bir dağın yamacında derine gömülmüş olarak bulduğunu tam bildirmeye hazırlanıyordu ki, bunu yapamadı, zira hepsi birden gitmişlerdi ve salonda kimse yoktu.

"Burada kimse yok!" dedi Kate'e, onu büyük pençelerinden bırakarak: "Hepsi gitmişler."

Thor hayal kırıklığıyla yere çöktü.

"Ne..." dedi Kate.

"Babamın odalarına bir bakalım..." dedi Thor ve çekicini balkona doğru fırlattı, kendileri de ucuna tutunmuşlardı.

Kate'in yalvarmalarına, itirazlarına ve kızgın sözlerine aldırmaksızın, büyük odaları araştırdı.

Odin orada yoktu.

"Buralarda bir yerlerde olmalı..." dedi Thor öfkeyle, çekicini peşinden sürükleyerek.

"Ne..." dedi Kate.

"Bölünmüş dünyadan gideceğiz." dedi adam ve yeniden Kate'i tuttu. Bir an içinde öteye geçtiler.

Otelin geniş bir yatak odasındaydılar.

Yerler çöp ve çürümekte olan halı parçalarıyla kaplıydı. Pencereleer yılların ihmalıyla kir pas içindeydi. Her yerde güvercin

pislikleri vardı ve soyulmakta olan boyalar sanki çok sayıda küçük denizyıldızı ailesi duvarlarda patlamış havası veriyordu.

Döşemenin orta yerinde tekerlekli bir yatakta yaşlı bir adam temiz ütülü keten çarşafı içinde yatmış, gören tek gözüyle ağlıyordu.

“Kontratı buldum, seni piç!” diye öfkeyle bağırdı Thor, elindeki kâğıdı ona doğru sallayarak. “Yaptığın anlaşmayı buldum. Sen bizim bütün gücümüzü bir... bir avukata ve bir... bir reklamcıya ve başka çeşitli insanlara SATTIN. Sen bizim gücümüzü çaldın! Benim gücümün hepsini çalamadın, çünkü ben çok güçlüyüm, fakat beni şaşkına çevirdin, kafamı bulandırdın ve her öfkelendiğim zaman kötü şeylerin olmasını sağladın. Bulabildiğin her yöntemle benim evime, Norveç’e geri dönmemi engelledin, çünkü BUNU bulacağımı biliyordun! Sen ve o zehirli cücen Başparmak Rag. Sen beni yıllardır kötüye kullanıyorsun ve küçük düşürüyorsun ve...”

“Evet, evet, bütün bunları biliyoruz.” dedi Odin.

“Peki... tamam!”

“Thor...” dedi Kate.

“Bütün bunlardan kurtuldum artık!” diye haykırdı Thor.

“Evet, görüyorum...”

“Senin meşgul olduğunu ve benim buraya gelmemi beklediğini bildiğim bir zaman, rahatsız edilmeden öfkemi boşaltabileceğim bir yere gittim. Keyfimce bağırdım ve biraz ortalığı dağıttım ve şimdi çok iyiyim! Ve başlangıç olarak bunu yırtacağım.”

Kontratı paramparça etti, parçaları havaya attı ve bir bakışıyla onları yaktı.

“Thor...” dedi Kate.

“Bunun yanı sıra öfkelenmekten korkayım diye senin meydana getirdiğin bütün o şeyleri düzelteceğim. Havalimanında kayıt masasındaki zavallı kız bir içecek makinesine dönüşmüştü. Hop! Tamam! Kız geri geldi! Norveç’e uçarken beni vurmaya çalışan jet savaş uçağı! Hop! Tamam! O da geri geldi! Bak, kendi kontrolümü kazandım!”

“Masa lambam...” dedi Kate yavaşça.

“Ve Kate’in masa lambası! Artık küçük bir kedi yavrusu olmayacak! Hop! Tamam! Thor konuşuyor ve öyle oluyor! Bu gürültü neydi?”

Kırmızımsı bir parlaklık Londra göğüne yayılmaya başlamıştı.

“Thor, bence babanın durumu iyi değil.”

“Umarım öyledir. Oh. Neyin var? Baba? İyi misin?”

“Ben çok, ama çok aptal ve akılsızım!” diye ağladı Odin. “Ben çok kötü ve şeytani ve...”

“Evet, ben de aynı fikirdeyim.” dedi Thor ve onun yatağının ucuna oturdu. “Peki, şimdi ne yapacağız?”

“Keten yatak çarşaf larım olmadan ve Hemşire Bailey olmadan yaşayabileceğimi sanmıyorum ve... çok, çok uzun zaman geçti ve ben çok, çok yaşlıyım. Başparmak Rag seni öldürmem gerektiğini söylemişti, fakat ben... ben kendimi öldürsem daha iyi. Oh, Thor...”

“Oh!” dedi Thor. “Anlıyorum. Peki. Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Kahrolsun. Her şey kahrolsun.”

“Thor”

“Evet, evet, nedir?”

“Thor, babanla ve Woodshead’le ne yapacağının cevabı çok basit.”

“Oh, öyle mi? Nedir o zaman?”

“Bir şartla söylerim.”

“Sahi mi? Nedir o?”

“Galler’de kaç tane taş olduğunu bana söylersen.”

“Ne!” diye haykırdı Thor, öfkeyle. “Çekil yanımdan! O söylediğin şey benim yıllarımı aldı!”

Kate omuz silkti.

“Hayır!” dedi Thor. “Bu olmasın da her şeye razıyım! Zaten...” diye ekledi, somurtuk bir şekilde “sana söyledim”...

“Hayır söylemedin.”

“Evet söyledim. Mid-Glamorgan civarında saymayı şaşırdığımı söyledim. Yani, yeniden saymaya başlayamam, öyle değil mi? Kafanı çalıştır, kızım, kafanı çalıştır!”

Geçilmesi zor bir bölgeden, Valhalla'nın kuzeydoğusuna giden yolda (yolların ağ örgüsü sanki diğer yollara sadece yeniden ilk yola dönülüp bir deneme yapılıp diye gidiyordu) iki şekil ilerliyordu. Bunlardan biri iri, aptal yeşil gözlü ve kemerinden sarkan ve ciddi bir şekilde yürümesini engelleyen tırpanıyla saldırgan bir yaratıktı, diğeri ise daha büyük olanın sırtına asılmış, onu ilerlemesi için deli gibi zorlayan, fakat aslında yol almasını daha çok engelleyen küçük, çılgın bir yaratıktı.

Sonunda uzun, basık ve kötü kokulu bir yapıya varıp aceleyle at edinmek için bağıştılar. Yaşlı ahırcıbaşı ileri çıktı, onları tanıdı ve onların gözden düşmüş olduklarını çoktan öğrenmiş olduğu için ilk önce onlara yardım etmeye yanaşmadı. Tırpan havada şimşek gibi çaktı. Ahırcıbaşının kafası şaşkınlık içinde yukarıya doğru fırlarken, adamın vücudu geriye doğru gücenik bir adım attı, ne yapacağını bilmeden sallandı ve sonra bu konuda yeni bir talimat almadığı için kendi kendine arkaya kaydı. Kafa ise samanların arasına uçtu.

Ona saldıranlar aceleyle bir arabaya iki at koştular ve ahırın avlusundan çıkıp kuzeye doğru giden daha geniş yola saptılar.

Bir mil kadar hızla yol aldılar. Başparmak Rag atları uzun ve zalim bir kırbaçla delicesine kırbaçlıyordu. Bununla birlikte, birkaç dakika sonra, atlar yavaşlamaya ve çevrelerine huzursuzca bakmaya başladılar. Başparmak Rag onları daha hızlı kamçılardı, fakat atların huzursuzluğu arttı ve birden iyicene zıvanadan çıkıp şaha kalktılar.

Bunun sonucunda araba devrildi ve içindekiler yere döküldülerse de, hemen öfkeyle sıçrayıp ayağa kalktılar.

Başparmak Rag ürkmüş hayvanlara bağırdı ve sonra onları bu kadar çok rahatsız eden şey gözüne çarptı.

O kadar korkunç bir şey değildi. Sadece yolun kenarında bir çöp yığının üzerinde ters dönmüş, kendi kendine tangırdayan büyük, beyaz ve madeni bir kutuydu.

Atlar şaha kalkmış, büyük beyaz tangırtılı şeyden kaçmaya çalışıyorlardı, fakat koşumları çözülmez derecede birbirlerine dolaşmıştı. Kurtulmaya uğraştıkça ürkme durumları artıyordu. Başparmak Rag kutunun işini halletmeden onları sakinleştiremeyeceğini hemen anladı.

“Ne olursa olsun!” diye bağırdı yeşil gözlü yaratığa: “Öldür onu!”

Yeşil göz bir kere daha kemerinden tırpanını çıkardı ve kutunun tangırdamakta olduğu çöp yığınınına tırmandı. Kutuya bir tekme attı ve bu onun tangırtısını daha da artırdı. Ayağını kutunun arkasına geçirdi ve onu kuvvetli bir itişle çöp yığınınından aşağıya devirdi. Büyük beyaz kutu, otuz kırk santim kadar kaydı ve sonra dönüp yere devrildi. Orada bir an durdu ve sonra serbest kalan kapağı ardına kadar açıldı. Atlar korku içinde kişnediler.

Başparmak Rag ve onun yeşil gözlü adamı endişeli bir merakla, bu şeye doğru yaklaştılar. Sonra, kutunun içinden yeni oluşmuş büyük ve güçlü bir tanrı fırlayarak çıkarken, korku içinde geriye doğru sendelediler.

34

Bunu izleyen öğleden sonra, bütün bu olaylardan oldukça uzak bir yerde, öğleden sonrası ışığının geldiği hoş görünümlü bir pence-
reden uygun bir mesafeye konmuş beyaz bir yatakta, tek gözlü, yaşlı
bir adam yatıyordu. Bir gazete iki dakika önce fırlatılmış olduğu
döşemenin üzerinde, yarısı çökmüş bir çadır gibi duruyordu.

Adam uyanıktı, fakat bundan hoşnut değildi. İnce narin elleri
bembeyaz keten çarşaflar üzerinde hafifçe kıvrık yatıyor ve biraz
titriyordu.

Adı değişik şekillerde Bay Odwin veya Wodin veya Odin ola-
rak söyleniyordu. O bir zamanlar *-halen de öyleydi-* bir tanrıydı, üs-
telik kafası karışmış ve telaşlanmış bir tanrıydı.

Gazetenin ön sayfasında biraz önce okumuş olduğu bir haber
yüzünden kafası karışmış ve telaşlanmıştı. Görünüşe göre başka bir
tanrı ortaya çıkmış ve işleri karıştırmıştı. Haber şüphesiz bu ifadeyle
verilmiyordu. Sadece geçen gece neler olmuş olduğunu anlatıyor-
du. Habere göre kayıp bir jet savaş uçağı, Kuzey Londra'daki bir
evden, içine sığacağını aklınızın almayacağı bir evden, esrarlı bir
şekilde bütün gücüyle fırlayarak dışarıya çıkmıştı. Uçak hemen
kanatlarını kaybetmiş, hızlı bir inişe geçmiş ve ana yola çarparak
infilak etmişti. Pilot havada olduğu bir iki saniye sırasında kendini
uçaktan dışarıya atabilmiş, yara bere içinde, fakat bunun dışında
pek fazla zarar görmeden yere inmiş ve Kuzey Denizi üzerinde çeki-
ciyle uçan garip adamları sayıklamaya başlamıştı.

Bir şans eseri, bu açıklaması imkânsız felaketin meydana gelmiş olduğu sırada sokaklar hemen hemen ıssız olduğundan, mala gelen büyük zarar dışında, tek ölüm olayı bir arabanın içindeki henüz kimliği anlaşılamayan kişilerin başına gelmişti. Arabanın BMW marka ve mavi renk olabileceği sanılıyordu. Fakat kazanın çok feci olması yüzünden bunu söylemek oldukça zordu.

Adam çok, ama çok yorgundu ve bu konu hakkında düşünmek istemiyordu. Dün gece hakkında da düşünmek istemiyordu. Tek düşünmek istediği şey, beyaz keten çarşaflar ve Hemşire Bailey'in bu çarşafları o yattığı sırada -şu anda yaptığı, ondan beş dakika önce ve ondan on dakika önce yapmış olduğu gibi- elleriyle düzeltmesinin ne kadar harikulade bir şey olduğuydu.

O Amerikalı kız, Kate filanca, odasına geldi. Adamın tek istediği kızın kendisini uyuması için rahat bırakmasıydı. Kız durmadan her şeyin ayarlandığı konusunda konuşup duruyordu. Kız onu yüksek tansiyonu, yüksek kolesterol düzeyi ve çok düzensiz olan kalp atışları yüzünden tebrik etti. Bunun sonucunda hastane, o öldükten sonra bütün malını ve mülkünü almak karşılığında, onu hayatının sonuna kadar bakılacak bir hasta olarak kabul etmekten memnuniyet duyacaktı. Adamın malının mülkünün değerinin ne olduğunu öğrenmeye bile kalkışmamışlardı, zira onunki gibi kısa sürecek bir bakımı karşılamaya yeterli olacağı açıktı.

Kız ondan memnun olmasını bekler gibiydi, bu yüzden kıza dostça başını salladı, ona belli belirsiz teşekkür etti ve sonra mutlu bir şekilde uykuya daldı.

Aynı öğleden sonra, Dirk Gently de orta şiddette bir sarsıntı, çizikler, çürükler ve kırık bir bacakla gözlerini hastanede açtı. Hastaneye kabul edilmesi sırasında en büyük güçlüğü *yaralarının çoğunun küçük bir çocukla bir kartal tarafından meydan getirilmiş olduğunu* anlatırken yaşamıştı. Ona göre bir motosikletli kurye tarafından ezilmek, ötekilerle karşılaştırılacak olursa, daha sakın bir tecrübeydi. Zira insan yattığı yerde kalıyor ve her iki dakikada bir saldırıya uğramıyordu.

Sabahın büyük bir bölümünde sakinleştirici altında tutulmuştu, yani başka bir deyişle uyumuştı. Bu sırada korkunç karabasanlarla uğraşmıştı. Zira başparmak Rag ve yeşil gözlü tırpanlı bir devin Valhalla'dan kuzeydoğuya kaçtıklarını, orada Suçluluk Duygusu Tanrısıyla hiç beklenmedik bir şekilde karşılaştıklarını görmüştü. Bu yeni yaratılmış çok güçlü tanrı, bir inşaat asansöründe ters duran bir buzdolabına şüphe uyandıracak bir şekilde benzeyen bir yerden sonunda kurtulduktan sonra, onları yok etmişti.

En sonunda bütün bunlardan, "Oh, bu sen misin? Kitabımı sen yürüttün." diyen neşeli bir ses tarafından uyandırılarak ferahlığa kavuşmuştu.

Gözlerini açtı ve bir gün önce barda fırtınalı bir şekilde tanışmış olduğu, bir nedeni olmaksızın kitabını yürütmeden önce, kahvesini yürütmüş olduğu Sally Mills'i karşısında gördü.

"Tavsiyemi tuttuğun ve burnuna doğru dürüst baktırmak için

geldiğini görmekten memnun oldum.” dedi kız, ona abartmalı bir ilgi gösterirken. “Buraya gelmek için yolu oldukça uzattın, ama buradasın ve önemli olan şey de bu. İlgilendiğin kızı bulabildin, öyle değil mi? Tuhaf gelecek, ama daha önce onun yatmış olduğu yatakta yatıyorsun. Eğer onu yeniden görürsen, belki ona hastaneden taburcu olmadan önce buraya gönderilmesini ayarladığı bu pizzayı verebilirsin. Şu anda tamamıyla soğuk, fakat pizzayı getiren kurye onun bu konuda çok ısrarlı olduğunu söyledi.

“Aslında kitabı yürüttüğüne aldırmiyorum. Aslında onları niçin satın aldığımı bilmiyorum. Kitaplar çok iyi değil, ancak herkes her zaman böyle yapıyor, öyle değil mi? Birisi bana onun şeytanla veya ona benzer bir şeyle bir anlaşma yapmış olduğuna dair bir söylenti olduğunu söyledi. Bence bu saçma bir şey, fakat onun hakkındaki çok beğendiğim başka bir hikâye duydum. Görünüşe göre adam her zaman esrarengiz bir şekilde otel odalarına tavuk getirilmesini istiyormuş ve hiç kimse nedenini sormaya veya onları niçin istediğini tahmin etmeye bile cesaret edemiyormuş, çünkü hiç kimse tavukların en küçük bir parçasının bile bir daha göremiyormuş. Her neyse, bu şeyleri ne için istediğini tam anlamıyla bilen birisiyle tanışmıştım. Bu tanıştığım adamın bir zamanlar görevi bu tavukları odadan geldikleri gibi gizlice çıkarıp geri götürmekmiş. Howard Bell’in bu işten kazancı çok garip ve şeytani bir adam diye bir ün kazanması ve herkesin kitaplarını satın alması. Benim düşünceme göre, eğer başarabilirsen, fena iş değil. Her neyse, sanırım bütün öğleden sonra sana çene çalmamı istemezsin, istesen bile yapacak daha önemli işlerim var. Başhemşire belki bu akşam taburcu edilebileceğini söylüyor. Böylece kendi evine gidip kendi yatağında uyuyabilirsin, eminim sen de bunu tercih edersin. Her neyse, umarım kendini daha iyi hissedersin. Al işte, birkaç gazete.”

Dirk sonunda yalnız kaldığına sevinerek gazeteleri aldı.

İlk önce Büyük Zazanga’nın bugünü hakkında ne söylemiş olduğunu görmek için sayfayı çevirdi. Büyük Zazanga şöyle diyordu: “Çok şişman ve aptalsın. Utanç duyman gerekecek kadar gülünç bir şapkayı takmakta ısrar ediyorsun.”

Bunu okuyunca hafifçe kendi kendine homurdandı ve öteki gazetenin yıldız falına döndü.

Fal şöyle diyordu: "Bugün evinizdeki rahatlığın keyfini çıkarmaya uygun bir gün."

Evet, diye düşündü, evine geri dönmek hoşuna gidecekti. Eski buzdolabını başından atmış olduğu için duyduğu garip ferahlık duygusu sürüyordu ve evindeki mutfağında duran pırıl pırıl yeni model ile buzdolabı mülkiyetinde yeni bir döneme başlamak için sabırsızlanıyordu.

Kartal konusunu da düşünmesi gerekti, ama bunu daha sonra dert edinecekti, eve döndüğü zaman.

İlgi çekici bir havadis var mı diye bakmak için ön sayfaya döndü.

